

การศึกษาความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครู
และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

A STUDY OF THE INDUSTRIAL TEACHERS DEVELOPMENT
NEEDS IN AUTOMOTIVE FIELDS, AS PERCEIVED BY THE
PRIVATE VOCATIONAL SCHOOL TEACHERS AND
ADMINISTRATORS IN BANGKOK

นายบุญส่ง ชีวจินต์
MR. BOONSONG CHILERAJIN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคณะแพทยศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2538

ISBN 974-621-174-1

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

การศึกษาค้นคว้าความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครู
และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

A STUDY OF THE INDUSTRIAL TEACHERS DEVELOPMENT NEEDS IN AUTOMOTIVE
FIELDS, AS PERCEIVED BY THE PRIVATE VOCATIONAL SCHOOL
TEACHERS AND ADMINISTRATORS IN BANGKOK

นายบุญส่ง ชีร์จินต์

MR. BOONSONG CHEERAJIN

วิทยานิพนธ์
ห้ามนำออกนอกห้องสมุด

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัย

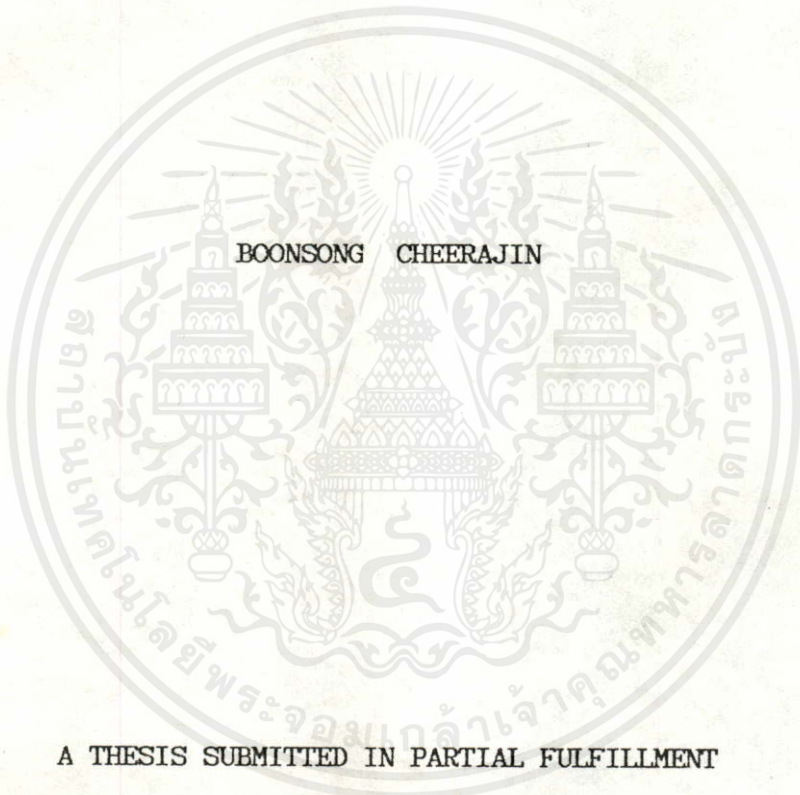
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2538

ISBN 974-621-147-1

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มาไปใช้

A STUDY OF THE INDUSTRIAL TEACHERS DEVELOPMENT NEEDS IN AUTOMOTIVE
FIELDS, AS PERCEIVED BY THE PRIVATE VOCATIONAL SCHOOL
TEACHERS AND ADMINISTRATORS IN BANGKOK

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
GRADUATE SCHOOL
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

1995

ISBN 974-621-147-1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาความต้องการการพัฒนาคู่มือช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์
ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

**A STUDY OF THE INDUSTRIAL TEACHERS DEVELOPMENT NEEDS IN
AUTOMOTIVE FIELDS, AS PERCEIVED BY THE PRIVATE VOCATIONAL
SCHOOL TEACHERS AND ADMINISTRATORS IN BANGKOK**

ชื่อนักศึกษา นายบุญส่ง ชีร์จินต์ รหัสประจำตัว 31623049
หลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา
ภาควิชา ครุศาสตร์อุตสาหกรรม
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ รศ.ดร.เมธี บิลันธนานนท์
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ผศ.ดร.อรพรรณ ตันบรรจง

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	ลายมือชื่อ
รศ.ดร.ปรียามพร วงศ์อนุตรโรจน์	
รศ.ดร.เมธี บิลันธนานนท์	
ผศ.ดร.อรพรรณ ตันบรรจง	
ดร.ธงชัย สมครุฑ	
อาจารย์ไพรัตน์ นิกน้อย	

ค่าระดับคะแนนที่เป็นเอกฉันท์จากคณะกรรมการสอบ PASS
วัน/เดือน/ปี ที่สอบ 13 มกราคม 2538 เวลา 13.30 น.
สถานที่สอบ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

วันที่ 30 เดือน พ.ค. พ.ศ. 38

หมายเหตุ การวัดผลวิทยานิพนธ์ให้ใช้ค่าระดับคะแนนดังนี้
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ค่าระดับคะแนนการใช้งานเพื่อผลการศึกษานี้ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งให้ O ให้คัดแปลงเนื้อหา Outstanding (ดีเยี่ยม) ทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

G Good (ดี)
P Pass (ผ่าน)
F Fail (ไม่ผ่าน)

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาความต้องการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม

สาขาช่างยนต์ ของครูและผู้บริหารโรงเรียน

เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

นักศึกษา

นายบุญส่ง ชีวจินตัน

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

รศ.ดร.เมธี ปิณฑนานนท์

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ผศ.ดร.อรพรรณ ดันบรรจง

ระดับการศึกษา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา

การบริหารอาชีวศึกษา

ภาควิชา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยี

พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.

2538

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อการศึกษาเปรียบเทียบความต้องการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตนิสัย โดยแต่ละด้านจำแนกเป็นด้านวิชาชีพช่างยนต์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ปฏิบัติงานในปีการศึกษา 2534 จำนวน 343 คน จำแนกเป็นผู้บริหาร 27 คน และครู 316 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า แบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการพัฒนาทางด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตนิสัย ทั้งในด้านวิชาชีพครูและวิชาชีพช่างยนต์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test ผลการวิจัยพบว่า

เอกสารนี้เป็น 1. ความต้องการพัฒนาทางพุทธิพิสัย จัดอยู่ในระดับความต้องการพัฒนามากกว่าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความต้องการการพัฒนาทางทักษะพิสัย จัดอยู่ในระดับความต้องการพัฒนามาก
  3. ความต้องการการพัฒนาทางเจตพิสัย จัดอยู่ในระดับความต้องการพัฒนามาก
  4. ครูและผู้บริหาร ที่มีตำแหน่งต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
  5. ครูและผู้บริหาร ที่มีอายุต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
  6. ครูและผู้บริหาร ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
  7. ครูและผู้บริหาร ที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- ซึ่งผลการเปรียบเทียบความต้องการการพัฒนาที่จำแนกตามตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis Title   A Study of the Industrial Teachers Development
Needs in Automotive Fields, as Perceived by
the Private Vocational School Teachers and
Administrators in Bangkok

Student   Mr.Boonsong Cheerajin

Thesis Advisor   Assoc.Prof. Dr.Methi Pilanthananond

Thesis Co-advisor   Assist. Prof. Dr. Aurapan Tanbanjong

Level of Study   Master of industrial Education in Vocational
Administration

Department   Industrial Education, King Mongkut's Institute
of Technology Ladkrabang

Year   1995

ABSTRACT

The purpose of this research was to compare industrial teachers development needs in automotive fields, as perceived by the private vocational school teachers and administrators in Bangkok. The study concentrated in 3 domains; cognitive, psychomotor and affective domain.

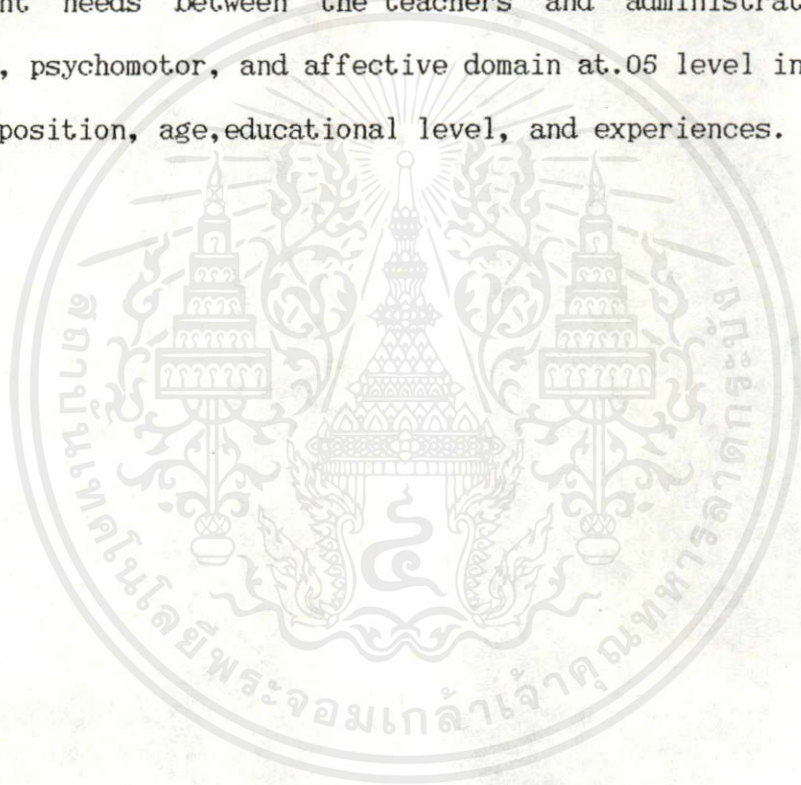
Each domain divided into teacher professional and Automotive technical professional. The sample used in this research were 27 administrators and 316 teachers of private vocational school in Bangkok. The instruments used in this research were questionnaires involves the respondents status, and teacher development needs in cognitive, psychomotor and affective domains both in teacher professional and automotive technical professional.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

The statistical treatment of the data were the use of both descriptive and inferential statistics, such as frequency, mean, standard deviation, and t-test.

The finding indicated that;

1. There were high level of the teacher development needs in term of cognitive, psychomotor, and affective domain.
2. There were no significant differences of the teacher development needs between the teachers and administrators in cognitive, psychomotor, and affective domain at .05 level in terms of their position, age, educational level, and experiences.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความอนุเคราะห์และให้คำปรึกษาเป็นอย่างดี
ยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. เมธี บิลันธนานนท์ ซึ่งได้ให้คำแนะนำและเสนอแนะแนวทาง
ในการวิจัยครั้งนี้ ท่านได้ให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยขอขอบคุณอย่างสูงไว้ ณ
โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรพรรณ ดันบรรจง ที่ได้กรุณาให้ความรู้
เพิ่มเติมในเรื่องสถิติของการวิจัยครั้งนี้มาโดยตลอด รวมทั้ง ดร.สมชัย ชินะตระกูล ที่ได้ให้
ความอนุเคราะห์และแนะนำเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยระบบเครื่องคอมพิวเตอร์
โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ช่วยตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือใน
การรวบรวมข้อมูล

ขอขอบพระคุณผู้บริหารและครูช่างยนต์ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานครที่ได้ให้ความร่วมมือ อนุเคราะห์ช่วยตอบแบบสอบถามจนสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเพื่อเป็นความกตัญญูให้กับ
พระคุณบิดามารดา และบูรพาจารย์ผู้มีพระคุณอย่างยิ่งของผู้วิจัย

บุญส่ง ชีร์จินต์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อไทย	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	III
กิตติกรรมประกาศ	V
สารบัญ	VI
สารบัญตาราง	VIII
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	8
สมมติฐานของการวิจัย	8
ขอบเขตของการวิจัย	10
คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	11
เชิงอรรถ	13
2 ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	15
การจัดการอาชีวศึกษาเอกชน	15
ความจำเป็นในการพัฒนาครูช่าง	18
ความจำเป็นในการพัฒนาบุคลากรในวงการศึกษา	22
หลักการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม	36
ลักษณะของกิจกรรมเพื่อการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม	44
ขอบเขตของการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม	47
สรุป	49
เชิงอรรถ	59

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่		
3	วิธีดำเนินการวิจัย	65
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	65
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	67
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	69
	การวิเคราะห์ข้อมูล	70
4	การวิเคราะห์ข้อมูล	71
	ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	71
	ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการพัฒนาครูช่าง	73
	ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความต้องการในการพัฒนาครูช่าง	90
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ	103
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	105
	การดำเนินการวิจัย	105
	สรุปผลการวิจัย	105
	การอภิปรายผล	109
	ข้อเสนอแนะ	121
	เชิงอรรถ	124
	บรรณานุกรม	128
	ภาคผนวก	
	ประวัติผู้เขียน	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. แสดงจำนวนประชากรของการวิจัยซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารและครูโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ...	66
2. แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน	72
3. แสดงค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนาครู ช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ใน ด้านวิชาชีพครู.....	74
4. แสดงค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนาครูช่าง อุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ในด้าน วิชาชีพช่างยนต์.....	76
5. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะพิสัยในด้าน วิชาชีพครู.....	78
6. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย ในด้านวิชาชีพช่างยนต์.....	80
7. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตพิสัยใน ด้านวิชาชีพครู.....	81
8. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรมสาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตพิสัย ในด้าน วิชาชีพช่างยนต์	82

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
9. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ตามความคิดเห็นของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธBพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย ในด้านวิชาชีพครูและวิชาชีพช่างยนต์.....	84
10. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ตามความคิดเห็นของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการ พัฒนาทางพุทธนิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย แสดงไว้ด้วยตาราง.....	86
11. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธนิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตำแหน่ง.....	87
12. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ตำแหน่ง.....	88
13. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ตำแหน่ง.....	89
14. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธนิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย ของ ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ตำแหน่ง.....	90
15. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธนิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ.....	91

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
16. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ.....	92
17. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ.....	93
18. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ ตามความคิดเห็นของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชน อาชีวศึกษา เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ	93
19. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามวุฒิการศึกษา.....	94
20. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามวุฒิการศึกษา.....	95
21. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามวุฒิการศึกษา.....	96
22. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ตามความคิดเห็นของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชน อาชีวศึกษา เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม	97

เอกสาร | ผู้บริหารโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา | ในเขตกรุงเทพมหานคร | จำแนกตาม | โชนต์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรตีวุฒิการศึกษา.....ทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรนำไป 97

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
23. แสดงผลการเปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิวิสัย ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน.....	98
24. แสดงผลการเปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน.....	99
25. แสดงผลการเปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตพิสัย ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน.....	100
26. แสดงผลการเปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิวิสัย ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน.....	101

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลง ได้ด้วยความอนุเคราะห์และให้คำปรึกษาเป็นอย่างดี
ยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. เมธี บิลัธนานนท์ ซึ่ง ได้ให้คำแนะนำและเสนอแนะแนวทาง
ในการวิจัยครั้งนี้ ท่านได้ให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยขอขอบคุณอย่างสูงไว้ ณ
โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรพรรณ ดันบรรจง ที่ได้กรุณาให้ความรู้
เพิ่มเติมในเรื่องสถิติของการวิจัยครั้งนี้มาโดยตลอด รวมทั้ง ดร.สมชัย ชินะตระกูล ที่ได้ให้
ความอนุเคราะห์และแนะนำเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยระบบเครื่องคอมพิวเตอร์
โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ช่วยตรวจสอบความเที่ยงตรงของ เครื่องมือใน
การรวบรวมข้อมูล

ขอขอบพระคุณผู้บริหารและครูช่างยนต์ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานครที่ได้ให้ความร่วมมือ อนุเคราะห์ช่วยตอบแบบสอบถามจนสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเพื่อ เป็นความกตัญญูให้กับ
พระคุณบิดามารดา และบูรพาจารย์ผู้มีพระคุณอย่างยิ่งของผู้วิจัย

บุญส่ง ชีร์จินต์น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

สังคมทุกสังคมจะเจริญก้าวหน้าจะต้องมีการพัฒนาทุก ๆ ด้านและการพัฒนาจะมีประสิทธิผลจะต้องอาศัยการศึกษา ดังนั้นการศึกษาเป็นกระบวนการหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพของประชากรหรือทรัพยากรมนุษย์ ให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ตามที่สังคมและประเทศชาติต้องการ เป็นที่ยอมรับว่า ประชาชนของชาติที่ได้รับการอบรมเป็นอย่างดีแล้วจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศทั้งในด้าน เศรษฐกิจ การเมืองและสังคม ประเทศชาติย่อมเจริญก้าวหน้า ประชาชนจะมีความ เป็นอยู่ดี การปกครองระบอบประชาธิปไตยก็จะมีความมั่นคงก็เพราะการศึกษานั้นเอง

การเรียนรู้วิชาหรือสายอาชีพ ก็คือ การฝึกฝนความสามารถและทักษะให้สามารถไปประกอบอาชีพในวงงานด้านต่าง ๆ หรือทำงานอาชีพอิสระ ได้รวมทั้งการเสริมสร้างประสบการณ์ในการทำงาน และเสริมสร้างเจตคติ ดังนั้น การที่ปลูกฝังความเป็นช่างให้แก่ผู้เรียน ได้ดีนั้น ก็ย่อมต้องอาศัยครูอาจารย์ผู้สอนเป็นหลัก ซึ่งครูอาจารย์ผู้สอนนั้นต้องมีความรู้และสติปัญญาดีที่เรียกว่า พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) มีทักษะในงานอาชีพนั้น ๆ ที่เรียกว่า ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) และมีเจตพิสัย (Affective Domain) ถึงแม้ว่าเจตพิสัยยังไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องมืออุปกรณ์ หรือสิ่งอำนวยความสะดวกเฉพาะอย่างก็ตาม แต่ถ้าครูอาจารย์มีเจตพิสัยในตัวแล้วย่อมจะเฝ้าหาความรู้ความสามารถฝึกฝนตนเอง ให้ทันต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอยู่เสมอ และตั้งใจถ่ายทอดความรู้ความสามารถให้ผู้เรียนได้อย่างดี

ครูช่างอุตสาหกรรมที่มีพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย ย่อมมีอิทธิพลที่จะนำพาให้การผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษา ได้คุณภาพสอดคล้องกับความต้องการอย่างแท้จริงของตลาดแรงงาน การอาชีวศึกษา เป็นงานที่ต้องได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบที่ต่อเนื่องตลอดไปไม่หยุดยั้ง ดังนั้น การพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมซึ่งเป็นทรัพยากรบุคคลที่เกี่ยวกับการศึกษา โดยที่ตรงจึงจัดได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาการศึกษา โดยปกติครูผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทอันสำคัญที่เกี่ยวข้องกับงานการวางแผน การดำเนินงาน การสอน การวัดผลประเมินผลกิจกรรมต่าง ๆ ที่

เกี่ยวข้อง ในระบบการศึกษา ดังนั้น ความล้มเหลวหรือความล้มเหลวของการพัฒนาการศึกษาย่อมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพการพัฒนาครูอาจารย์นั่นเอง ซึ่งถ้ามีการวางแผนการดำเนินงานด้านพัฒนาครูอย่างมีระบบ ย่อมจะเป็นตรรกะที่ชี้ทิศทาง และอัตราความก้าวหน้าของการศึกษา ซึ่งหมายถึงความก้าวหน้าของสถานศึกษาด้วย ไม่ว่าจะเป็นภาคเอกชนหรือภาครัฐบาล รวมทั้งประเทศชาติ

ภิญโญ สาธร กล่าวว่า การพัฒนาบุคลากร คือ การดำเนินการช่วยครูทำงานได้ถูกต้องและได้มีโอกาสเข้าถึงการฝึกอบรม เพื่อความก้าวหน้าในวิชาการของครูแต่ละคน โดยมุ่งหมายเพื่อให้เสริมสร้างให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานให้แก่สถาบัน เป็นสำคัญ¹

การพัฒนาครูจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพื่อให้ครูได้ถ่ายทอดความรู้ และทักษะให้ผู้เรียนได้เต็มความสามารถ ทันต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งก็ต้องยอมรับว่าครูช่างอุตสาหกรรมที่ได้รับการฝึกมาแล้วใน เวลาหนึ่งย่อมมีสมรรถภาพที่ไม่ทันต่อความต้องการในการสอนสำหรับผู้เรียนในเวลาต่อมา

การแก้ไขข้อบกพร่องของครูที่ได้รับการฝึกฝนมาน้อยและขาดประสบการณ์ ความเจริญก้าวหน้าทางจิตวิทยาการเรียนรู้ในด้านความเจริญของงาน และการพัฒนาของมนุษย์รวมทั้งวิธีการสอนต่าง ๆ ความแตกต่างในด้านการศึกษาที่ได้เรียนมาจากหลาย ๆ สถาบันย่อมมีผลต่อคุณภาพการสอน และการที่ครูช่างอุตสาหกรรมในโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และมีการบรรจุใหม่ การโยกย้ายสลับเปลี่ยนหน้าที่ตำแหน่งและลาออกไปประกอบอาชีพอื่น ๆ ย่อมมีผลต่อการพัฒนาบุคลากรในหน่วยงานนั้น ๆ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูช่างอุตสาหกรรมควรได้รับการพัฒนาเพื่อให้เกิดความก้าวหน้า ในวิชาการของตนให้เกิดสมรรถภาพที่ตีมีบรรยากาศการทำงานที่เอื้อต่อความเจริญก้าวหน้าในอาชีพแล้ว ยังต้องพัฒนาดังที่ได้กล่าวมาทั้งหมดและสรุปได้ดังนี้

1. ความก้าวหน้าเปลี่ยนแปลงทางวิชาการ และเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ไม่สามารถหยุดยั้งได้อันเนื่องมาจากวิวัฒนาการและแข่งขัน การศึกษาจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ครูได้รับการฝึกอบรม พัฒนาความรู้ความสามารถเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงที่ก้าวไปในปัจจุบัน
2. การปรับปรุงคุณภาพทางอาชีวศึกษา นอกจากมุ่งพัฒนาคนให้ออกไปอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขแล้ว จะต้องเน้นให้สามารถทำงานและปรับตัวให้เข้ากับงานที่ตนทำ คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาจึงต้องตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน นั่นคือ จัดหลักสูตรให้รองรับกับความต้องการของตลาดแรงงาน

3. การเปลี่ยนแปลงตำแหน่งหน้าที่การงาน ของครูจากงานการสอน ไปทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร ฝ่ายธุรการ ย่อมต้องมีการจัดอบรมความรู้และยุทธวิธีการปฏิบัติงานเฉพาะตำแหน่งขึ้นใหม่

โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ช่วยแบ่งเบาภาระในการจัดการศึกษาของรัฐบาลได้ถึงปีละ 40% คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับสภาพปัญหาในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาพบว่า ครูสายอาชีพขาดความชำนาญและประสบการณ์ในการสอน เนื่องจากจากอัตราการเข้าออกของครูในโรงเรียนเอกชนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ทำให้เกิดปัญหาของครูในโรงเรียนเอกชนระหว่างปีการศึกษา โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจึงมีครูที่ได้รับการบรรจุใหม่อยู่เสมอ ทำให้ครูส่วนมากขาดทักษะและประสบการณ์ในการสอน ซึ่งมีผลกระทบต่อการเรียนการสอน ตลอดจนส่งผลให้คุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาของนักเรียนอาชีวศึกษาแตกต่างกันไป จึงเป็นผลต่อการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมและความเจริญของงานในอาชีพครูด้วย²

ปัญหาจากการที่ครูสายอาชีพขาดความชำนาญ และประสบการณ์ในการสอน อันเนื่องมาจากอัตราการเข้าออกของครูในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ดังกล่าว ย่อมมีผลกระทบต่อการศึกษาปลุกฝังความเป็นช่างที่ดีให้แก่ผู้เรียน ดังนั้นการที่จะปลุกฝังความเป็นช่างที่ดีให้แก่ผู้เรียนนั้น ย่อมต้องอาศัยครูเป็นหลักในการสอนสายอาชีพ ซึ่งถ้าครูสายอาชีพมีความพึงพอใจในอาชีพครู ปัญหาครูขาดความชำนาญและประสบการณ์การสอนอันเนื่องจากการเข้าออกของครูในโรงเรียนอาชีวศึกษาระหว่างกลางปีการศึกษาก็จะลดลง ไปนั้นก็ย่อมหมายถึงว่าความพึงพอใจในอาชีพครูจะต้องมีขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน มีแรงจูงใจผลักดันให้ปฏิบัติงานด้วยความพึงพอใจ เพราะมีความก้าวหน้าและมีการเลื่อนตำแหน่งมีความมั่นคงในอาชีพในระยะยาว ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับบุคลากรในสถานศึกษาของรัฐ ปรากฏว่าบุคลากรทางการศึกษาของรัฐมีความมั่นคงในอาชีพมากกว่าบุคลากรในสถานศึกษาเอกชน โดยเฉพาะสภาพการจ้างแรงงานการจัดระบบการบริหาร สวัสดิการ และการเลื่อนระดับเงินเดือน หลักประกันความมั่นคงในการประกอบวิชาชีพ อำนาจของกฎหมายในการจัดการ และบริหารบุคลากร ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับแนวความคิดของ พา โชยเดช กล่าวว่า ครูในโรงเรียนเอกชนมิได้รับการยอมรับในสังคมเท่าที่ควร อันเป็นสาเหตุที่ทำให้บุคลากรส่วนใหญ่ลาออกจากงานระหว่างปีการศึกษา³ ซึ่งด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ครูอาจารย์ช่างอุตสาหกรรม ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ที่ทำการสอนนั้น ต่างก็มีภูมิหลังต่างกัน ในเรื่องวุฒิการศึกษา อายุงานการสอน ประสบการณ์ในการทำงาน ซึ่งก็มักจะมีปัญหาต่าง ๆ กัน จากการประมวลผลสมรรถภาพโดยรวม ของครูช่างอุตสาหกรรม โครงการวิจัยและพัฒนารูปแบบของการพัฒนาครูช่าง ได้ระบุไว้ดังนี้

ครู-อาจารย์ช่างอุตสาหกรรมจำนวนหนึ่งขาดความรู้ทักษะในการสอนมีทักษะในการสอนไม่เพียงพอ ความรู้ไม่กว้างขวางและเท่าทันต่อเทคโนโลยีที่ใช้ในการสอน และขาดการติดตามผลการเรียนของนักเรียน ไม่สามารถประยุกต์ความรู้ที่เรียนมาไปใช้ในการสอนได้⁴

นอกจากปัญหาการขาดความรู้และทักษะการสอน ที่ระบุไว้ดังกล่าวแล้ว ยังพบว่า

1. สวัสดิการไม่เพียงพอ สภาพสังคมและเศรษฐกิจเปลี่ยนไปทำให้ครูช่างต้องพยายามปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม เงินเดือนของครูช่างน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับประกอบอาชีพอย่างอื่น ทำให้ครูช่างต้องหันไปประกอบอาชีพอย่างอื่น หรือมีเงินนั้นก็ทำการสอนทั้งภาคปกติและภาคค่ำ จนจำนวนชั่วโมงสอนมากเกินไป คุณภาพลดลง

2. การเรียนการสอนขาดการอบรมและฝึกฝน เจตคติการเป็นครู และความรับผิดชอบต่าง ๆ อย่างเข้มข้น การฝึกฝนในทางช่างอย่างจริงจัง โดยเฉพาะการฝึกจริงในสถานประกอบการ การฝึกสอนมีน้อยและไม่ทำอย่างจริงจัง การสอนในเรื่องจิตวิทยาหรือเทคนิคการสอนมีน้อย⁵

จากการเปลี่ยนงานอาชีพครู-อาจารย์ช่างอุตสาหกรรม อันเนื่องมาจากสวัสดิการและเงินเดือนของครูช่างน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับประกอบอาชีพอย่างอื่น รวมทั้งการขาดการฝึกอบรม การสร้างขวัญกำลังใจในเจตคติการเป็นครู ย่อมเป็นสาเหตุของปัญหาการขาดสมรรถภาพของครูช่าง ซึ่งการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม ยังสามารถส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูได้มีขวัญและกำลังใจที่ดีต่อการประกอบอาชีพครู ต่อโรงเรียนหรือสถานศึกษาและเป็นการดำรงรักษาครูอาจารย์ครูอาจารย์ให้ประกอบอาชีพครูได้ยาวนาน มีสมรรถภาพในวิชาชีพครูและวิชาชีพช่างไปในตัว ซึ่งการพัฒนาครู-อาจารย์ช่างอุตสาหกรรม เป็นกิจกรรมที่เสริมสร้างความรู้ ทักษะ และเจตคติให้แก่ครู-อาจารย์ให้ปฏิบัติหน้าที่ได้ดียิ่งขึ้นนั่นเอง

การศึกษาให้การดำเนินงานทางด้านอาชีวศึกษา ให้เจริญก้าวหน้าและให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้ จะต้องประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญอีกหลายประการ ผู้นำหรือผู้บริหารถือว่าเป็นบุคคลสำคัญที่จะช่วยให้การจัดการศึกษาในสถานศึกษามีประสิทธิภาพ ซึ่ง

พินัส หันนาคินท์ กล่าวว่า

กิจการใด ๆ ก็ตามจะดำเนินไปได้ด้วยดีก็เพราะมีผู้ดำเนินกิจการนั้น ๆ
ดำเนินไปตามเป้าหมายได้ โดยถูกต้องและรวดเร็วเปรียบเสมือนการเดินเรือที่จะ
ต้องมีบุคคลคอยดูแลให้องค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะทำให้เรือเคลื่อนที่ไปได้นั้น ได้ทำ
หน้าที่ ของตัวเองให้สอดคล้องกันเพื่อให้เกิดการเคลื่อนที่ไปตามความต้องการได้

ดังนั้นผู้บริหารย่อมเป็นผู้ที่จะต้องมอบหมายนโยบายการจัดการเรียนการสอนให้กับ
ครู ให้จัดดำเนินการเรียนการสอนไปตามนโยบายของโรงเรียน และให้ครูได้มีการพัฒนาตนเอง
เพราะการพัฒนาครูเป็นการจัดกิจกรรมทุกอย่างในหน่วยงานนั้น ๆ เพื่อช่วยเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ
ความสามารถ แนวคิด เพื่อให้เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของครูในการทำงานของสถานศึกษา
นั้น ๆ ฉะนั้นเพื่อให้ครูมีประสิทธิภาพในการทำงานสูง จำเป็นที่ต้องส่งเสริมสมรรถภาพของ
ครูให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และให้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านมากขึ้นจะได้สามารถปฏิบัติงาน
ให้บรรลุตามความมุ่งหมาย นอกจากนั้นจะทำให้คนในหน่วยงานได้รับการพัฒนา สามารถปฏิบัติ
งานมีความรับผิดชอบได้ดียิ่งขึ้น มีจิตใจที่รักงาน มีขวัญในการทำงานและเกิดการพัฒนาความคิด
ริเริ่มได้ เช่น การให้การฝึกอบรม การศึกษาดูงาน การศึกษาต่อในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ
การให้ข่าวสารและความรู้ใหม่ ๆ เป็นต้น

ภิญโญ สาธร กล่าวว่า

โรงเรียนเป็นระบบสังคมระบบหนึ่ง บรรดาสิ่งก่อสร้างอาคารสถานที่ส่วยทรู
ดีเด่นเพียงใด หลักสูตรแบบเรียนตลอดจนอุปกรณ์การสอนการเรียนจะวิเศษขนาดไหน
ก็ตาม จะไม่มีความเหมาะสมเลย ถ้าคนที่ใช้สิ่งเหล่านั้นไม่มีความสามารถที่จะใช้ หรือ
ไม่มีความความตั้งใจหรือพอใจที่จะใช้ให้เกิดประโยชน์ที่สุด รวมความว่า ความเจริญ
ของวงการศึกษารวมขึ้นอยู่กับบุคคลที่ทำงานทางการศึกษา ซึ่งมีผลหลายฝ่ายหลายหน้าที่
แต่ที่สำคัญที่สุดมี 2 ประเภทคือ ผู้บริหารกับครูผู้สอน

การที่จะพัฒนาครูได้นั้นย่อมขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้บริหารสถานศึกษาที่จะต้องกำหนดเป็นนโยบายของโรงเรียนที่เห็นความสำคัญของการศึกษาความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม นั้น ไม่ใช่จะเป็นการสำรวจความต้องการจากครูเท่านั้น แต่เป็นการสำรวจความต้องการในการพัฒนาของผู้บริหารโรงเรียนด้วยในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาหรือเป็นผู้กำหนดนโยบายเพราะจะทำให้พัฒนาครูได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ เป็นการสำรวจความต้องการในการพัฒนาที่ได้ตระหนักในปัญหา ข้อบกพร่องและความต้องการแก้ไขปรับปรุงตนเอง ไม่ว่าจะเป็นด้านความรู้ที่เรียกว่า ทักษะพิสัย ด้านทักษะงานอาชีพที่เรียกว่า ทักษะพิสัยรวมทั้งด้านเจตคติที่ติดต่ออาชีพครู ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะวิจัยเรื่องการศึกษาความต้องการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ปัญหาที่จะทำการวิจัย

การพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ยังมีปัญหาอยู่มาก และปัญหานี้เป็นปัญหาการบริหารบุคลากรในด้านการพัฒนาบุคลากรนั่นเอง ถวิล บุญสวัสดิ์ ได้ทำการวิจัยพบว่า ปัญหาในด้านการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ยังมีปัญหาดังนี้

1. ผู้รับใบอนุญาต เกรงว่า จะมีผลกระทบต่อการเรียนการสอนเมื่อครูไปศึกษาต่อ จึงไม่สนับสนุนเท่าที่ควร .
2. การปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการทำงานของครู เป็นไปตามแนวทางการต้องการของผู้บริหารโรงเรียน ยังนำระบบการเลิกจ้างมาใช้ในระบบการทำงานของครู เพื่อให้เกิดการเกรงกลัว จึงทำให้เกิดการสิ้นคิด และความไม่มั่นคงในวิชาชีพครู
3. ครูยังไม่ทราบถึงสิทธิ และยังไม่ทำหน้าที่ของตนให้เต็มความสามารถ เพราะการทะเลาะและไม่ให้ความรู้แก่ครู ใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดทั้งนี้ อีกทั้งห้ามมิได้เปลี่ยนแปลงเนื้อหา และกำลังจ้างเงินค่าของเอกสารทุกครั้งที่ไม่ไปรู้
4. ยังขาดการนิเทศการสอน และ ไม่มีความรู้ในการนิเทศการสอนทำให้ครูไม่รู้วิธีการพัฒนาตนเองและพัฒนาการสอน

5. ครูยังไม่มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพครู จึงไม่พัฒนาตนเองในงานอาชีพ
6. ผู้รับใบอนุญาต ยังไม่ให้การสนับสนุนในการพัฒนาครูอย่างจริงจัง^๑

จะเห็นได้ว่าปัญหาในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

เป็นปัญหาที่ควรได้ศึกษาถึงความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม ไม่ว่าจะเป็นสาขาช่างยนต์ หรือสาขาใดก็ตามต้องอาศัยผู้บริหารเป็นผู้กำหนดแนวนโยบายของโรงเรียนในการพัฒนาครู และเป็นปัญหาความต้องการในการพัฒนาครู บางโรงเรียนมีปัญหามากน้อยแตกต่างกันไป ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแต่ละโรงเรียนจึงไม่เท่ากัน และครูแต่ละคนยังมีความต้องการในการพัฒนาตนเองแตกต่างกันไป ครูทุกคนย่อมต้องการความก้าวหน้าในชีวิตย่อมต้องการความมั่นคงในอาชีพและความสำเร็จในชีวิต ซึ่ง Maslow ได้แบ่งลำดับชั้นความต้องการของมนุษย์ในเรื่องความต้องการทางร่างกายเป็นอันดับแรก ซึ่งได้แก่ ความต้องการด้านปัจจัย 4 ในทางพุทธศาสนาก็คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค ความต้องการด้านความปลอดภัย ความต้องการความรัก ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง และความต้องการความสำเร็จเป็นตัวของตัวเอง ซึ่งเป็นอันดับสูงสุด ดังนั้น ครูช่างอุตสาหกรรมย่อมมีความต้องการถึงความสำเร็จดังกล่าว เช่นเดียวกันนั้นคือต้องการพัฒนาตนเอง เพื่อความมั่นคงในอาชีพ และความสำเร็จในชีวิต

กองมาตรฐานวิชาชีพครู สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา ได้ทำการวิจัยพบว่า ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษามีความศรัทธาต่อวิชาชีพครูอยู่ในระดับปานกลางในด้านความคิดเห็นต่ออาชีพครุนั้น ร้อยละ 99.1 เห็นด้วยมากที่สุดกับกิจกรรมที่ว่า ครูต้องแสวงหาความรู้สมัยใหม่ อยู่เสมอ และร้อยละ 97 เห็นว่าครูต้องได้รับการเพิ่มพูนความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ^๑ อีกทั้งในปัจจุบันความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงทำให้เนื้อหาวิชาที่จะสอนเปลี่ยนแปลงไปด้วย เพราะมีการนำนวัตกรรมใหม่มาใช้พัฒนาจัดการจัดการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความต้องการ การพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และ เจตพิสัย ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนาศักยภาพของครูช่างอุตสาหกรรมให้ทันต่อเหตุการณ์ และการรับรู้เทคนิคต่าง ๆ ในด้านการปฏิบัติงาน และการสอนซึ่งจะเป็นการเสริมสร้างประสิทธิภาพด้านการเรียนการสอนและการปฏิบัติงานให้ดีขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อความเจริญก้าวหน้าของ โรงเรียนและสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาความต้องการการพัฒนาคูขางอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ตามความคิดเห็นครู และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย
2. เพื่อเปรียบเทียบความต้องการของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เกี่ยวกับการพัฒนาคูขางอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ตามตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน

สมมติฐานของการวิจัย

การวิจัยได้กำหนดสมมติฐานเพื่อเป็นแนวทาง ในการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีตำแหน่งต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาคูขางอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกัน
2. ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาคูขางอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกัน
3. ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาคูขางอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกัน
4. ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาคูขางอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกัน ทั้งนี้ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า มิ่ววกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ยึดถือแนวทางทฤษฎีของ Benjamin S. Bloom ซึ่งศึกษาใน 3 ด้าน คือ

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain)
2. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)
3. ด้านเจตพิสัย (Affective Domain)¹⁰

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ นอกจากจะมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา วิชาช่างขั้นต้นที่สอนแล้ว ต้องมีความรู้เรื่องหลักสูตร วิธีสอน เข้าใจเรื่องการใช้สื่อการสอน การวัดผลและประเมินผลในวิชาชีพครูด้วย มีความรู้ความเข้าใจทั้งด้านวิชาช่างขั้นต้น และวิชาชีพครู สามารถจัดกิจกรรมกระบวนการเรียนการสอน มีวิธีการถ่ายทอดความรู้ได้อย่างดี

2. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ จะต้องมีทักษะในการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติงานช่างยนต์ จะต้องมีทักษะในการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติงานช่างยนต์และมีทักษะในวิชาชีพครูด้วย ซึ่งทักษะในการสอนให้นักเรียนมีความสามารถในงานช่างยนต์นั้นจะต้องลงมือปฏิบัติงานให้ประสาทสัมผัสทั้งห้าทางกาย ได้สัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง

3. ด้านเจตพิสัย (Affective Domain) ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ จะต้องแสดงออกถึงความรู้สึก ท่าที อารมณ์ ค่านิยม ความรักและศรัทธา ในวิชาชีพครูช่างยนต์ และวิชาชีพช่างยนต์มีการใฝ่หาความรู้และทักษะวิชาชีพ มีความรับผิดชอบติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการ ซึ่งก็ย่อมมีความต้องการที่จะศึกษาหาความรู้ พัฒนาตนเองอยู่เสมอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยกำหนดไว้ดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความต้องการการพัฒนาคู่มือช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครใน 3 ด้าน ด้านคุณลักษณะ ด้านทักษะนิสัย ด้านเจตณีย์ โดยจำแนกตามตำแหน่ง อายุ วุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน

2. สถานที่ศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ได้แก่ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ที่เปิดสอนสาขาช่างยนต์ โดยที่ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2532

3. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

3.1 ตัวแปรอิสระ

3.1.1 ตำแหน่ง

3.1.1.1 ครูใหญ่

3.1.1.2 ครู

3.1.2 อายุ

3.1.2.1 ต่ำกว่า 30 ปี

3.1.2.2 30 ปีขึ้นไป

3.1.3 วุฒิทางการศึกษา

3.1.3.1 วุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี

3.1.3.2 วุฒิตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป

3.1.4 ประสบการณ์ในการทำงาน

3.1.4.1 ต่ำกว่า 5 ปี

3.1.4.2 ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

3.2 ตัวแปรตาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
ความต้องการการพัฒนาคู่มือช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครู และ
ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา 3 ด้าน ได้แก่

3.2.1 ด้านพุทธิพิสัย

3.2.2 ด้านทักษะพิสัย

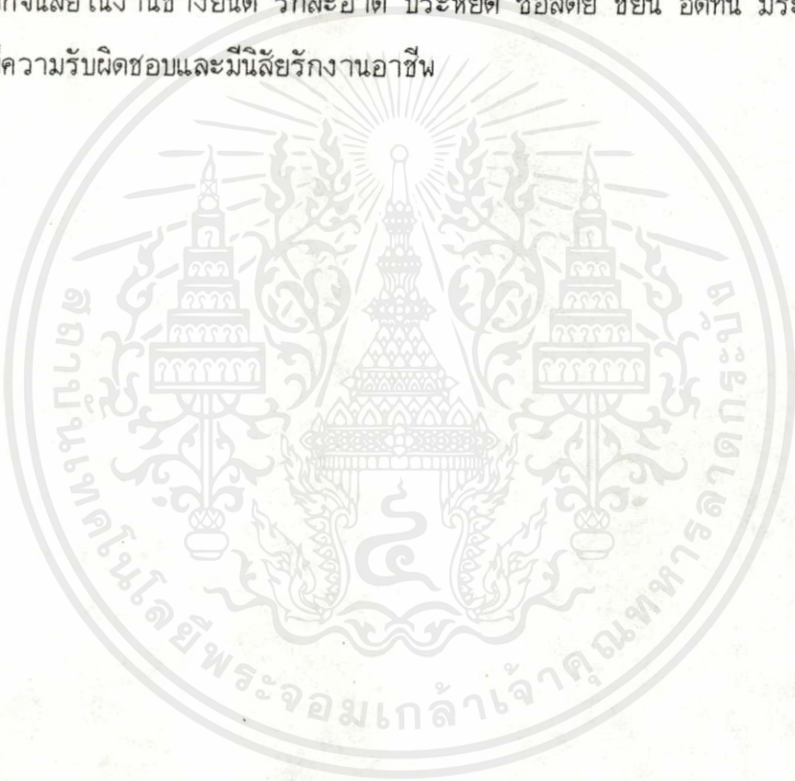
3.2.3 ด้านเจตพิสัย

ค่านิยมค่านักที่ใช้ในการวิจัย

1. ความต้องการการพัฒนา หมายถึง ความมุ่งมั่น ให้มีกิจกรรมเพิ่มพูนความรู้ทักษะใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย เพื่อให้ประสิทธิภาพของครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์และสถานศึกษาดีขึ้น
2. ผู้บริหาร หมายถึง ครูใหญ่ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม
3. ครู หมายถึง ผู้ที่มีวุฒิและประสบการณ์ทางช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์โดยทำการสอนวิชาชีพช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร
4. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ หมายถึง โรงเรียนที่เอกชนได้จัดการศึกษา ในส่วนของการอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนที่เปิดสอนสายอาชีวศึกษา หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ประเภทช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ และมีสาขาอื่น ๆ รวมอยู่ด้วย ในเขตกรุงเทพมหานคร
5. ความต้องการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย หมายถึง ความมุ่งมั่น ให้ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ได้มีกิจกรรมเสริมความรู้ในภาคทฤษฎี เกี่ยวกับการจัดการศึกษา หลักสูตร โปรแกรมการเรียน สื่อการสอน เทคนิคการสอน การวัดผลและประเมินผล การนิเทศการสอน จรรยาบรรณครูในด้านวิชาชีพครู และในด้านวิชาชีพช่างยนต์ เกี่ยวกับการจัดโรงงาน หลักการ และวิธีการ ลำดับขั้นตอนการใช้ การซ่อมและบำรุงรักษา เครื่องจักร เครื่องมือ ความปลอดภัย การเบิกจ่ายวัสดุอุปกรณ์ มีความรู้ทันต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ ในวิชาชีพช่างยนต์
6. ความต้องการพัฒนาด้านทักษะพิสัย หมายถึง ความมุ่งมั่น ให้ครูช่างยนต์ได้มีกิจกรรมเสริมทักษะในภาคปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการจัดทำโครงการสอน การออกข้อสอบ การจัดทำสื่อการสอน การถ่ายถอดความรู้ การใช้จิตวิทยาในการปกครองนักเรียน มีการฝึกทักษะ

งาน ปฏิบัติให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนในด้านวิชาชีพครู ส่วนทางวิชาชีพช่างยนต์ เป็นการฝึกทักษะในการใช้การซ่อม การบำรุงรักษา การใช้เครื่องมือได้ถูกต้องแม่นยำ การตรวจสอบและการแก้ปัญหาทางงานช่างยนต์ และทักษะที่จำเป็นแก่ครูช่างยนต์ที่ทำการสอนในรายวิชาที่ทำการสอน

7. ความต้องการการพัฒนาเจตนิสัย หมายถึง ความมุ่งมั่นให้ครูช่างยนต์ได้มีกิจกรรมเสริมเจตคติ เกี่ยวกับ บุคลิกภาพ ประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างแก่ศิษย์ มีจรรยาบรรณของความเป็นครู รักและศรัทธาในวิชาชีพครู มีเจตนิสัยในวิชาชีพช่างยนต์ในการใฝ่หาความรู้ทักษะงาน มีกิจนิสัยในงานช่างยนต์ รักสะอาด ประหยัด ซื่อสัตย์ ซын อุดทน มีระเบียบวินัยในตนเอง มีความรับผิดชอบและมีนิสัยรักงานอาชีพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชิงอรรถ

- ¹ ภิญโญ สาร, หลักการบริหารการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2519), หน้า 117.
- ² คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน "การศึกษาเอกชนในประเทศไทย," 2526, หน้า 38-39.
- ³ พา ไชยเดช, "ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหาร โรงเรียนราษฎร์," (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, ภาควิชาบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514), หน้า 177.
- ⁴ คณะวิศวกรรมเทคโนโลยี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา, รูปแบบการนัดแนะครูช่างอุตสาหกรรมของประเทศไทย (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การทหารผ่านศึก, 3531), หน้า 69.
- ⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 69 - 70.
- ⁶ พันัส หันนาคินทร์, หลักการบริหารโรงเรียน (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2519), หน้า 161-162.
- ⁷ ภิญโญ สาร, การบริหารการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : ศ.ส.การพิมพ์, 2523), หน้า 35.
- ⁸ ถวิล บุญสวัสดิ์, "ปัญหาการบริหารบุคลากรของโรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, ภาควิชาบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน, 2532), หน้า 129-132.

⁹ กงมาตรฐานครู สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา, "ศรัทธาของครูโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาที่มีต่อวิชาชีพครู," 2528, หน้า 121-128.

¹⁰ Bloom, Benjamin S., et al. A Taxonomy of Educational Objectives : Hand Book I, the Cognitive Domain, Longmans, Green, New York. p. 110.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ของครู และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครในบทนี้ ผู้วิจัยได้นำเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมากล่าวถึงตามลำดับดังนี้

1. การจัดการอาชีวศึกษาเอกชน
2. ความจำเป็นในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
3. หลักการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
4. ลักษณะของกิจกรรมเพื่อพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
5. ขอบเขตของการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
6. สรุป

1. การจัดการอาชีวศึกษาเอกชน

การศึกษาเป็นพื้นฐานอันสำคัญยิ่งต่อความเจริญของสังคมและประเทศชาติ เพราะ การศึกษาเป็นกระบวนการหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพของประชากร หรือทรัพยากรมนุษย์ให้มี คุณสมบัติที่ดี มีความรู้ ความสามารถมีคุณธรรม ตามที่สังคมและประเทศชาติต้องการ การศึกษา มีบทบาทอันสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ดังที่ อารุง จันทวานิช กล่าวว่ "การศึกษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งสำหรับการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นรากฐาน ของการพัฒนาทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม"¹

การจัดการศึกษาทางด้านอาชีวศึกษา ก็เป็นกระบวนการหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพ ประชากรเช่นเดียวกัน เป็นการศึกษาที่ผลิตกำลังคนทางด้านอาชีพออกสู่ตลาดแรงงานตามความ ถนัดและความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งในการนี้โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมีบทบาทอย่าง ยิ่งในการผลิตกำลังคนให้กับสังคม ดังที่ รุ่ง แก้วแดง กล่าวว่า "ปัจจุบันโรงเรียนเอกชน ได้เข้ามามีบทบาทและมีส่วนสำคัญยิ่งในการพัฒนาการอาชีวศึกษา เพื่อผลิตบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถออกไปรับใช้ประเทศชาติ"²

¹ ภาวกรณ โดงาทองสนธิ, อภิธานศัพท์การศึกษานานาชาติ, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วิบูลย์กิจ, 2517, หน้า 100

² รุ่ง แก้วแดง, การจัดการอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทย, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วิบูลย์กิจ, 2517, หน้า 100

การจัดการศึกษา เป็นหน้าที่สำคัญของรัฐที่จะต้องจัดหาทรัพยากรมาใช้จ่ายในการศึกษา โดยสร้างอาคารเรียน จัดหาครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนต่าง ๆ ให้เพียงพอ ความเป็นต้อรับผิดชอบด้านนี้จำเป็นต้องใช้งบประมาณและกำลังคนเป็นจำนวนมาก แต่ทุนและทรัพยากรมีอยู่อย่างจำกัด การจัดสรรจึงเป็นไปด้วยความยากลำบาก เพราะงานพัฒนาประเทศชาติแต่ละด้านนั้นมีขอบข่ายและความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ดังนั้นการจัดการศึกษาตามนโยบายของรัฐวิธีหนึ่ง คือการส่งเสริมให้สถานศึกษาเอกชนได้แบ่งเบาภาระในการจัดการศึกษา ซึ่งปรากฏว่าได้มีสถานศึกษาเอกชนเข้าร่วมช่วยจัดการศึกษาของประเทศทั้งระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา

โรงเรียนเอกชนจัดตั้งขึ้นด้วยทุนทรัพย์ส่วนตัว โดยจำกัดประโยชน์ต่าง ๆ ที่ได้รับเฉพาะหมู่คณะของตน มิได้จัดให้เป็นการทั่วไปนี้ เรียกว่าโรงเรียนสามเณรมาตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เป็นต้นมาจนถึงสมัยสมเด็จพระเจ้าพลวงแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ในปี พ.ศ. 2435 จึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนเซนต์คิกตี้ และเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนบุคคลีในปี พ.ศ. 2454 ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ครั้นถึง พ.ศ. 2461 จึงได้เปลี่ยนชื่ออีกครั้งเป็นโรงเรียนราษฎร์ เพราะได้มีการตราพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนฉบับแรกขึ้น คือพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2461 จนถึง พ.ศ. 2525 มีการตราพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 จึงเรียกว่า โรงเรียนเอกชน

ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 รัฐได้กำหนดนโยบายสนับสนุนการศึกษาเอกชนทุกระดับ ทุกประเภท เพื่อพัฒนาคุณภาพทางวิชาการให้มีความคล่องตัว การบริหารโรงเรียนไม่หวังกำไรเกินควร และกำหนดให้โรงเรียนเอกชนทุกแห่งต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของรัฐ โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ตามมาตรา 30 และ 33 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525³

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 ได้ประกาศใช้เป็นกฎหมายเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2525 เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ มีสาระสำคัญดังนี้

โดยยกระดับมาตรฐานการศึกษาของบุคลากรในโรงเรียน รวมทั้งกระจายอำนาจบริหารจากส่วนกลาง ไปสู่ส่วนภูมิภาคให้มากขึ้น เพื่อให้งานดำเนินไปด้วยความรวดเร็วกล่าวคืออำนาจในการอนุญาตต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาคเป็นของผู้ว่าราชการ

จังหวัด สำหรับส่วนกลางให้เป็นอำนาจของเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษา
เอกชน ในด้านการบริหารโรงเรียนนั้น ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการอำนวยการ
โรงเรียนบางประเภท บางระดับนั้น ได้กำหนดให้มีหน้าที่ในการให้คำแนะนำ เป็นที่
ปรึกษาเพื่อปรับปรุงกิจการของโรงเรียนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นและมีบทบัญญัติให้รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจออกระเบียบและกำหนดมาตรฐานการศึกษา
ของโรงเรียนได้ด้วยรวมทั้งผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดการที่ได้รับมอบหมาย มีอำนาจ
ลงโทษครูได้ ส่วนในด้านกองทุนสงเคราะห์ได้ขยายให้สวัสดิการมากกว่าเดิม คือ
เดิมจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ครู คู่สมรส บุตรธิดา เฉพาะคนใช้ใน ได้ขยายออกไปถึง
บิดามารดาของครู และประเภทคนใช้นอกด้วย ส่วนครูที่ทำงานเกิน 5 ปี เมื่อลาออก
จะได้รับเงินทุนเลี้ยงชีพประเภท 2 มากกว่าเดิม และสามารถนำเงินกองทุน
สงเคราะห์ไปจัดหาผลประโยชน์ได้ โดยอาจจะให้ผู้รับใบอนุญาตกู้ยืมไปพัฒนากิจการ
โรงเรียนได้ด้วย⁴

ในด้านนโยบายของรัฐบาลที่แถลงต่อสภา ได้ให้การส่งเสริมสนับสนุนโรงเรียน
เอกชนมากขึ้นตามลำดับในช่วงระยะระหว่าง พ.ศ. 2480 ถึง พ.ศ. 2501 และในช่วงตั้งแต่
พ.ศ. 2502 ถึงปัจจุบัน รัฐบาลได้เริ่มให้ความสำคัญแก่โรงเรียนของรัฐมากขึ้นตามลำดับ มีผล
ทำให้เปลี่ยนแปลงเน้นการสนับสนุนทางด้านวิชาการมากขึ้น และพยายามลดความช่วยเหลือทาง
ด้านการเงินลง และรัฐส่งเสริมให้เอกชนมีส่วนร่วมเป็นพิเศษ ในการจัดการศึกษาระดับก่อน
ประถมศึกษา ระดับอาชีวศึกษา ระดับอุดมศึกษา รวมทั้งการศึกษานอกโรงเรียน

คณะรัฐมนตรีผู้กำหนดนโยบายในการบริหารประเทศ ได้มีมติหลายครั้งเกี่ยวกับแนว
นโยบายการศึกษาเอกชน ที่สำคัญได้แก่ สมัยรัฐบาลคณะที่ 41 ซึ่งมีพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์
เป็นนายกรัฐมนตรี และมีนายแพทย์บุญสม มาร์ติน เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
คณะรัฐมนตรีได้มีมติในคราวประชุมเมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2522 ให้กระทรวงศึกษาธิการโดย
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อนุญาตให้คณะบุคคลและเอกชนจัดตั้งโรงเรียนเอกชน
อาชีวศึกษาเพื่อจัดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ได้ตั้งแต่ภาค
เรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2522 นับตั้งแต่นั้นมา การจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษา ของ
เอกชน ระดับ ปวส. ได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว คือในปีการศึกษา 2523 มีถึง 31 แห่ง และ

ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 รัฐได้เปิดโอกาสให้เอกชนจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพ ทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนและการศึกษาอื่น ๆ⁵

2. ความจำเป็นในการพัฒนาครูช่าง

แนวความคิดของนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การพัฒนาครูอาจารย์ ไม่ว่าจะเป็นครูอาจารย์ในสายวิชาชีพใด ย่อมเป็นการเสริมสร้างศักยภาพของครู ในการปฏิบัติภารกิจตามบทบาทและความรับผิดชอบในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัยและเจตพิสัยที่มีต่อองค์กรหรือโรงเรียน โดยเน้นการพัฒนาด้านวิชาการ เป็นการช่วยครูสายอาชีพ โดยเฉพาะครูช่างอุตสาหกรรม ให้ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ ทักษะในการปฏิบัติงานและปรับปรุงเจตคติ ในงานอาชีพครูและงานอาชีพช่าง ในด้านการสอนและการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ ทั้งด้านความรู้ที่เรียกว่า พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ด้านทักษะ (Psychomotor Domain) และด้านเจตพิสัย (Affective Domain) ของครูให้ดีขึ้นนั่นเอง

การพัฒนาบุคลากร โดยเฉพาะบุคลากรที่ประกอบอาชีพครูในสายอาชีพต้องใช้กระบวนการที่จะเสริมสร้างและเปลี่ยนแปลงทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ อุปนิสัย และวิธีการในการปฏิบัติงานการสอน ตลอดจนการจัดให้มีการเพิ่มพูน ประสบการณ์โดยตั้งเป้าหมายว่า การพัฒนาครูนั้นควรจะได้ผลในทางบวก อย่างน้อยก็ให้เกิดความกระตือรือร้น ต่อการปฏิบัติงานการสอนให้มากยิ่งขึ้น และจะได้ฝึกอบรมหรือเห็นแบบอย่างที่ดี เพื่อนำไปปรับปรุงงานที่ตนทำอยู่ก่อนแล้วให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

คนเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุด ถ้าคนมีคุณภาพดีย่อมมีความรับผิดชอบต่องานอาชีพของตน การปกครอง ศีลธรรม จริยธรรม ย่อมจะนำไปสู่ความมีประสิทธิภาพ เพราะฉะนั้นก่อนที่จะพัฒนาอย่างอื่น ๆ ต้องพัฒนาบุคลากรให้เข้าใจ และเห็นความสำคัญของการพัฒนาและเข้าใจถึงความหมายอันแท้จริงของการพัฒนาบุคลากร

การพัฒนาบุคลากรนั้นทางโรงเรียน โดยเฉพาะด้านอาชีพศึกษาควรได้จัดทำ "โครงการพัฒนาบุคลากร" เพราะเป็นที่ยอมรับว่าความสามารถในการเรียนรู้ เรื่องการปฏิบัติงานในหน้าที่ของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ อย่าง เช่น การเอาใจใส่ในการนิเทศของหัวหน้างาน การติดตามผลการปฏิบัติงาน ความกระตือรือร้นของแต่ละบุคคล สภาพแวดล้อมในการทำงาน ดังนั้นบุคลากรจึงควรได้รับการพัฒนามิใช่จะกระทำเพื่อเพิ่มความรู้

ทักษะ และเจตคติในการทำงานในส่วนที่ขาดเท่านั้น ควรจะได้เสริมเพิ่มเติมความรู้ในงานที่แต่ละบุคคลปฏิบัติด้วย เพราะความรู้ ทักษะ และเจตคติที่เสริมให้ขึ้นจะช่วยให้การทำงานมีประสิทธิภาพดีขึ้น

โครงการพัฒนาบุคลากร เป็นโครงการหนึ่งที่จะต้องทำให้ได้ผลดีที่สุด เป็นสิ่งจำเป็นต่อประสิทธิภาพของงานอย่างมาก กล่าวคือ เมื่อได้มีการบรรจุและแต่งตั้งบุคคลเข้าทำงานแล้ว ก็มิได้หมายความว่า จะสามารถให้เข้าทำงานได้ทันทีเสมอไป จำเป็นต้องอบรมถึงวิธีการทำงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย (PRE-SERVICE TRAINING) ก่อน เพราะการศึกษาที่ได้รับมาจากโรงเรียน วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยเป็นเพียงความรู้พื้นฐานและมีงานหลายอย่างที่ยังไม่มีสอน ทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาไม่สามารถจะทำงานการสอนได้ทันที ต้องมีการฝึกอบรมกันก่อนจึงจะทำงานการสอนได้ ส่วนบุคลากรที่เป็นครูปฏิบัติงานไปนาน ๆ ประกอบกับระเบียบหลักเกณฑ์และเทคนิคต่าง ๆ ในการทำงานการสอนได้เปลี่ยนแปลงไป ก็จำเป็นต้องมีการฝึกอบรมเพื่อให้สามารถทำงานได้ดีเช่นเดิม จะจัดอบรมในโรงเรียนหรือส่วนราชการ หรือสถาบันอื่น ๆ ก็ได้ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่า ความก้าวหน้าและพัฒนาในด้านการเรียนการสอนของโรงเรียน ช่างอุตสาหกรรมนั้น ย่อมเกิดจากผู้ปฏิบัติงานที่ดี มีความรู้ ความสามารถ

"โครงการพัฒนาบุคลากร" เป็นโครงการที่ทำให้เกิดความก้าวหน้าและพัฒนาในด้านการเรียนการสอน เป็นโครงการหลักที่จะต้องทำให้ได้ผลดีที่สุด เพราะผลผลิตหรือผลงานของหน่วยงานจะดีได้ต้องเกิดจากผู้ปฏิบัติงานที่ดี มีความรู้ ความสามารถ ครูอาจารย์ช่างอุตสาหกรรมจำเป็นจะต้องได้รับการพัฒนาต่อเนื่องเพราะว่า

ปัจจุบันได้มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ มากมาย เช่น ทางด้านฟิลิกส์ เคมี เทคโนโลยีและอื่น ๆ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่อการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาสำหรับครูพล ๆ กับก่อให้เกิดปัญหาในด้านแผนงานการศึกษาทั้งหมดด้วย ความเจริญก้าวหน้าทางจิตวิทยา การเรียนรู้ในเรื่องเกี่ยวกับความเจริญของงานและการพัฒนาของมนุษย์ รวมทั้งวิธีสอนต่าง ๆ การคำนึงถึงความแตกต่างของบุคคลเหล่านี้ก่อให้เกิดความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการใช้ภายในของวิทยาลัยเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ต้องการที่จะมีการพัฒนาบุคลากรต่อเนื่องไป

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุเปลี่ยนแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในปีงบประมาณ 2532 ทางกองโรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดทำโครงการพัฒนาบุคลากร ชื่อ "โครงการ พัฒนาครู และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในแผนงานปรับปรุงคุณภาพการศึกษาระดับอาชีวศึกษา มีผู้อำนวยการกองโรงเรียนอาชีวศึกษาเป็นหัวหน้าโครงการ และกองโรงเรียนอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบโครงการ เป็นโครงการต่อเนื่อง ที่ใช้ระยะเวลาการดำเนินการตลอดแผนฯ 6 เป็นโครงการประเภทพัฒนาบุคลากรในสถานศึกษาเอกชนอาชีวศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ทั่วไป เพื่อพัฒนาครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ให้ได้เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจและทักษะในเรื่องการบริหารงานวิชาการ การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดบริการที่จะส่งเสริมสนับสนุนด้านวิชาการ และทักษะวิชาชีพแก่นักเรียนและวิธีการประเมินผลตามหลักสูตร เช่น โครงการพัฒนาความรู้และทักษะของครูผู้สอนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เรื่อง เทคนิคการสอนวิชางานฝึกฝีมือเบื้องต้น ซึ่งเป้าหมายของโครงการจัดทำระหว่างปีการศึกษา 2530 - 2536

จะเห็นได้ว่านอกจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแต่ละโรงเรียน มีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาครูอาจารย์ภายในโรงเรียนแล้ว หน่วยงานราชการที่มีหน้าที่ติดตามดูแลรับผิดชอบโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา โดยเฉพาะสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนซึ่งมีหน้าที่ส่งเสริมโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการมีจำนวน 343 โรงเรียน ครู 9486 คน นักเรียน 190,411 คน (จากสถิติปีการศึกษา 2531) ในการส่งเสริมคุณภาพการอาชีวศึกษาของโรงเรียนเอกชน จำเป็นจะต้องดำเนินการพัฒนาบุคลากรของโรงเรียนให้มีคุณภาพที่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากครูและผู้บริหารเป็นบุคลากรหลักในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ของโรงเรียน โดยจัดการอบรมครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา การจัดการอบรมครูสอนวิชาชีพก็จะให้ความรู้ด้านวิชาการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความรู้และชำนาญทางด้านวิชาชีพ จะขาดความรู้ทางด้านวิธีการสอนหรือจิตวิทยาการศึกษา รวมทั้งการวัดผล และประเมินผลการศึกษา นอกจากนั้นวิทยาการของวิชาชีพได้ก้าวไป ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ทันกับวิทยาการใหม่ก้าวหน้าไปด้วย ซึ่งจะทำให้มีปัญหาเรื่องการเรียนการสอน การออกข้อสอบ การวัด และประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งอาจเป็นเหตุให้คุณภาพการศึกษาต่ำลง

จากปีงบประมาณ 2530 เป็นต้นมา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจึงได้เปลี่ยนแนวทางการพัฒนาครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มาเน้นการจัดอบรมเฉพาะสาขาวิชาให้แก่ครูผู้สอนวิชาชีพ เนื่องจากปัจจุบันวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามามีบทบาทในวงการธุรกิจและอุตสาหกรรมของประเทศมาก ครูผู้สอนวิชาชีพส่วนมากจะเป็นผู้ที่จบการศึกษามานาน บางครั้งจึงขาดความรู้ในวิทยาการที่ทันสมัย และจากผลการจัดการแข่งขันทักษะวิชาชีพนักเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในปีงบประมาณ 2531 ที่ผ่านมา จำนวนโรงเรียนและนักเรียนที่ได้มาตรฐานและชนะการแข่งขัน ไม่เพิ่มขึ้นทั้งคุณภาพและปริมาณ โดยเฉพาะวิชาชีพอุตสาหกรรมทุกสาขา ซึ่งการจัดวิชาที่จะอบรมนั้นได้กำหนดตามความจำเป็นและความต้องการของสาขาวิชา ดังนั้นครูอาจารย์ช่างอุตสาหกรรม จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างมาก และต้องกระทำอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ไม่ว่าครู-อาจารย์ช่างอุตสาหกรรมจะทำการสอนมายาวนานหรือ เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วเข้ามาทำการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะต้องทำการพัฒนาครู-อาจารย์เพราะว่า

1. ครู-อาจารย์โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษายึดการสอนเป็นงานชั่วคราว
2. ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ ในปัจจุบันที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ครู-อาจารย์ช่างอุตสาหกรรมต้องให้ความสนใจในการติดตามเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลง ไปได้ต่อเนื่องและจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เพื่อให้ทันเหตุการณ์ในภาวะปัจจุบันทั้งในด้านเนื้อหาและในด้านเทคโนโลยีที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน จึงควรมีการฝึกอบรมในความรู้และทักษะทางเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไป
3. การส่งเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอน จะไม่เกิดผลถ้าครู-อาจารย์ไม่สนใจและไม่เห็นความสำคัญในการพัฒนาตนเอง ไม่ว่าจะลดอัตราส่วนของนักเรียนต่อครู-อาจารย์ การลดชั่วโมงสอน การเพิ่มเครื่องมือวัสดุอุปกรณ์การสอนที่ราคาแพงซึ่งไม่สามารถจะเป็นหลักประกันว่า ครู-อาจารย์จะสอนได้ดีขึ้น
4. วิชาการสาขาต่าง ๆ ได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วทั้งในด้านปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง หากครูอาจารย์ไม่พยายามติดตามหาความรู้ก็จะกลายเป็นคนล้าหลัง ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิชาการสาขาต่าง ๆ ทำให้ลักษณะการเรียนการสอนจะต้องเปลี่ยนแปลง ไปด้วย เช่น ครู ไม่สามารถเป็นผู้รู้ทั้งหมด ได้แต่ผู้เดียว และครูจะเป็นผู้บอกแต่เพียงอย่างเดียวช่วยไม่ได้อีกต่อไป วิธีการสอน การถ่ายทอดความรู้ ควรต้องมีการฝึกอบรมครูอาจารย์ช่าง

อุตสาหกรรมให้เข้าใจถึงบทบาทการเรียนการสอนด้วย

5. ครู-อาจารย์ไม่สนใจต่อผู้เรียนอย่างจริงจัง มีครู-อาจารย์จำนวนมากอ้างว่าขาดเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ ไม่พยายามแก้ไขปัญหาและปรับปรุงวิธีสอนให้ดีและเหมาะสมมากขึ้น พอจะวินิจฉัยได้ว่า ครู-อาจารย์เหล่านี้ไม่เคยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายและอุดมคติในการสอนเลย⁷

6. ยิ่งขาดการนิเทศการศึกษาในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ซึ่งพบว่าครูใหญ่และครูวิชาชีวะและครูวิชาสามัญในประเภทเกษตรกรรม พาณิชยกรรมและศิลปหัตถกรรมมีความเห็นว่าการนิเทศการศึกษาโดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน 5 ด้าน คือ ในด้านนิเทศการสอน พัฒนาหลักสูตร พัฒนาคุคลากร การจัดบริการและส่งเสริมทางการศึกษาและวางแผนวิจัยและประเมินในระดับมาก ส่วนในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมนั้นมีความต้องการในระดับมากทุกด้าน⁸

7. ครู-อาจารย์โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษายังขาดการสนับสนุนให้ได้ศึกษาต่อหรือหาความรู้เพิ่มเติม ซึ่งครู-อาจารย์โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษายังขาดโอกาสหรือมีแต่น้อย⁹

ความจำเป็นในการพัฒนาคุคลากรในวงการการศึกษา

ในวงการบริหารงานใด ๆ บุคลากรเป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดเพราะถ้าหากไม่มีบุคลากรแล้ว งานย่อมจะไม่เกิดขึ้นและบุคลากรย่อมมีความแตกต่างกัน ทั้งด้านบุคลิกภาพทัศนคติ ความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนความรู้ความสามารถ ในเรื่องของการบริหารงานนั้น บุคลากรจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นได้ว่า งานในองค์การหรือหน่วยงานจะล้มเหลวหรือไม่เพียงใด ความสำคัญจึงอยู่ที่การบริหารงานบุคคล อันเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนกำลังคนอย่างเหมาะสม การสรรหา และคัดเลือกบุคลากรที่เหมาะสม การพัฒนาคุคลากร การบำรุงรักษาบุคลากรให้อยู่ในหน่วยงานด้วยความพึงพอใจ และปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพให้นานที่สุดจนกระทั่งพ้นจากงานอย่างถูกต้องเหมาะสม

การพัฒนาคุคลากร เป็นกิจกรรมที่จำเป็นมาก ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญในการบริหารงานบุคคล เนื่องจากผลผลิต หรือผลงานของหน่วยงานจะดีมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลได้ต้องเกิดจากผู้ปฏิบัติงานดี มีความรู้ มีความสามารถ มีทักษะ มีความชำนาญในหน้าที่ที่ปฏิบัติ มีทัศนคติที่ดีต่องาน มีบุคลิกภาพหรืออุปนิสัยเหมาะสม ตั้งใจในการทำงาน รักงาน และมีความรับผิดชอบต่องานนั้น อีกทั้งห้ามมิให้คิดเปลี่ยนแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 ความหมายของการพัฒนาบุคลากรครู

นักการศึกษาและนักวิชาการทั้งในและต่างประเทศ ได้ให้ความหมายของการพัฒนาบุคลากรครูไว้ดังนี้

เมธี ปิลันธนานนท์ กล่าวว่า

การพัฒนาบุคลากร นับเป็นกิจกรรมที่เด่นที่สุดในกระบวนการบริหารงานบุคคล เพราะเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับการผูกพัน การยอมรับไว้ การปรับปรุงคุณภาพ และปริมาณของสมาชิกในองค์การหรือหน่วยงาน ซึ่งมีความจำเป็นจะต้องแก้ปัญหา และทำให้เป้าประสงค์ขององค์การบรรลุผล¹⁰

ภิญโญ สาร กล่าวว่่า

การพัฒนาบุคลากรในโรงเรียน คือ การดำเนินการช่วยเหลือครูทำงานให้ถูกต้อง และได้มีโอกาสเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อความก้าวหน้าในวิชาการของครูแต่ละคน โดยมุ่งผลเพื่อเสริมสร้างให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานแก่โรงเรียนเป็นประการสำคัญ¹¹

พยอม วงศ์สารศรี กล่าวว่า "การพัฒนาบุคลากร คือ การเพิ่มความรู้ ความสามารถ ทักษะที่ติดต่อการปฏิบัติงานที่รับผิดชอบให้มีคุณภาพ และประสบความสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ¹²

ทิพวรรณ ลีตลรัศมี กล่าวว่า

การพัฒนาอาจารย์ เป็นการช่วยให้คนอาจารย์ ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ทักษะ รวมทั้งปรับปรุงทัศนคติและเทคนิคต่าง ๆ ในการเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ รวมทั้งปรับปรุงทัศนคติและเทคนิคต่าง ๆ ในการสอน หรือการทำงานที่ส่งเสริมประสิทธิภาพการสอน

เอกสาร เป็นสำคัญ¹³ ที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะฟรีใจงกึ่งต้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีลารนำไปใช้

สมคิด แก้วสนธิ กล่าวว่า

การพัฒนาคุณาจารย์ เป็นนโยบายของสถาบันที่จัดขึ้นเพื่อเอื้ออำนวยให้คณาจารย์
ได้มีโอกาสปรับปรุงและพัฒนาตนเอง ให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ ทั้งในด้านความรู้ในศาสตร์
ของตนและทักษะในด้านอื่น ๆ เพื่อให้เกิดทัศนคติที่ต่องานและองค์การ¹⁴

ในต่างประเทศมีผู้ให้ความหมายของการพัฒนาบุคลากรในโรงเรียน ซึ่งมีทั้งที่ใกล้เคียงกัน และแตกต่างกันบ้างเล็กน้อย เช่น

William B. Castetter ให้ความหมายของการพัฒนาบุคลากรในวงการศึกษ
ว่า หมายถึง การจัดเตรียมการต่าง ๆ ที่ระบบโรงเรียนจัดทำขึ้น เพื่อการปรับปรุงการปฏิบัติงาน
งานของบุคลากรในระบบโรงเรียนตั้งแต่เริ่มต้นการจ้างบุคลากรไว้ไปจนกระทั่งบุคลากรปลด
เกษียณ¹⁵

Jerry G. Guff กล่าวว่า

การพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนหรือวิทยาลัยนั้น มุ่งที่การพัฒนาตัวอาจารย์เป็น
การพัฒนาความก้าวหน้าของบุคลากรในด้านความรู้ ทักษะการรับรู้และเทคนิคต่าง ๆ
ในการเรียนการสอน รวมทั้งส่งเสริมความสัมพันธ์กับนักศึกษา และเพื่อนร่วมงาน ซึ่ง
มีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงสมรรถภาพในการทำงาน การถ่ายทอดความรู้เพิ่มความ
สนใจ และความสามารถประจำตัวและเป็นการช่วยคณะครูอาจารย์ให้ตื่นตัวในวิชาชีพ
ของตน โดยเฉพาะในเรื่องของการเรียนการสอน¹⁶

Lee J. และ Norman V. Duffy กล่าวว่า

การพัฒนาคณะครู-อาจารย์ เป็นกระบวนการพัฒนาความก้าวหน้าในด้านวิชาชีพ
ของอาจารย์ และการปรับปรุงการเรียนการสอน ซึ่งหมายความว่า การพัฒนาครู-
อาจารย์ นั้นจะช่วยให้ครู-อาจารย์ ได้พัฒนาความสามารถในการเป็นครู
(Potential as Teacher) ซึ่งจะเป็นผลต่อการปรับปรุงการเรียนการสอน¹⁷

สรุปได้ว่า การพัฒนาบุคลากรในโรงเรียน คือ กระบวนการที่มุ่งจะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ครูมีความรู้ ความสามารถ มีทักษะ ความชำนาญในหน้าที่การสอน มีทัศนคติในทางที่ดีต่อวิชาชีพครูและการทำหน้าที่ครู ตลอดจนมีอุปนิสัย บุคลิกภาพ ท่าทีที่เหมาะสมในการปฏิบัติหน้าที่ครู ทั้งนี้เพื่อให้งานการให้การศึกษาในโรงเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.2 ความจำเป็นในการพัฒนาครูผู้สอน

ภิญโญ สาร ได้กล่าวถึง ความจำเป็นในการพัฒนาบุคลากรที่ทำหน้าที่ครูในโรงเรียน โดยเฉพาะว่า

ครูแม้จะมีความสามารถดีแต่เพียงใดก็ตาม ถ้าเวลาผ่านไปนาน ๆ บรรดาความรู้ ความชำนาญ ก็ย่อมจะอ่อนลงเป็นธรรมดาหรือบางที่การทำงานจำเจอยู่เสมอ ๆ งานที่ทำก็กลายเป็นความเบื่อหน่ายได้เหมือนกัน การได้เปลี่ยนงานเป็นครั้งคราว การได้ออกไปพบปะสังสรรค์กับครูหรือบุคลากรอื่นของโรงเรียนอื่น เสียบ้างอาจช่วยให้มีความสดชื่นมีพลังและมีกำลังใจเกิดขึ้นใหม่ กลับมาทำงานได้ดีขึ้นก็ได้ ดังนั้น การให้ครูหรือบุคลากรที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ของโรงเรียนได้เข้าร่วมสัมมนาหรือเข้ารับการฝึกอบรม ซึ่งฝ่ายการศึกษาจัดขึ้นเป็นครั้งคราว เป็นสิ่งจำเป็นที่โรงเรียนควรสนับสนุนทุกวิถีทางนอกจากนี้ โรงเรียนอาจเชิญวิทยากรจากหน่วยงานอื่นมาบรรยายเรื่องวิธีสอนหรือหลักการงานให้ครูในโรงเรียนได้ฟังเป็นครั้งคราวก็ได้ การไปทัศนจรร่วมกันทั้งโรงเรียนเป็นครั้งคราวก็มีส่วนให้ครูมีโอกาสรู้จักกันสนิทสนมกัน ในหมู่เพื่อนร่วมงานทำให้บรรยากาศของการทำงานเป็นไปฉันท์มิตร งานที่จะทำหลังจากการได้ไปทัศนจรร่วมกันนั้นจะได้ผลดีขึ้น กิจกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วนี้เป็นสิ่งจำเป็นที่โรงเรียนควรพิจารณา ทั้งนี้เพื่อพัฒนาครูให้เข้มแข็งทันสมัยและทำงานอย่างมีประสิทธิภาพตลอดเวลา¹⁸

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้หนึ่งไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งนี้ เรื่องนี้ถูกแก้ไขและสิ่งอื่นที่เจ้าของเอกสารไม่ตั้งใจที่ถือการนำไปใช้
ดังนั้นจึงเป็นสิ่งแน่นอนว่า บุคลากรที่ทำหน้าที่โดยเฉพาะที่ปฏิบัติการสอน แม้จะเป็น
ผู้มีความรู้ ความสามารถในการสอนเพียงใด ย่อมจะต้องหย่อนสมรรถภาพ และกลายเป็นผู้ขาด

ความรู้ ทักษะ ในสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปได้ ซึ่งจะเป็นผลเสียต่อการปฏิบัติงานอย่างยิ่ง

ซงค์ วงศ์จันทร์ กล่าวว่า

ปัญหาที่กำลังประสบอยู่ในปัจจุบัน คือ คุณภาพของครูหลังจากบรรจุเข้ารับตำแหน่ง แม้ว่าจะได้มีการกำหนดคุณสมบัติและมีหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกอยู่แล้วก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติยังมีได้บรรลุถึงจุดหมายที่วางไว้ ทั้งนี้เนื่องจากมีปัจจัยอื่นหลายประการ ประกอบอยู่ประการสำคัญ ครูส่วนมากไม่พยายามที่จะหาทางพัฒนาตัวเอง เพื่อให้ทันกับความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการและเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการทำงาน เป็นเหตุให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ทางการศึกษาตามมา ได้แก่ ปัญหาเรื่องคุณภาพของการศึกษา ปัญหา ความสูญเสียทางการศึกษาและทางการบริหาร ปัญหาสอบตกซ้ำชั้นของนักเรียน

ครู-อาจารย์ ที่ไม่พัฒนาตนเองและไม่ได้รับการพัฒนาจากหน่วยงานอาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสถาบันได้ อาจก่อให้เกิดความเสื่อมศรัทธาต่อครู โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการสอนนักเรียน ถ้านักเรียนมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ด้วยการชวนชวยไปหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งความรู้อื่น ๆ แล้วมีปัญหาในวิทยาการใหม่ ๆ มาถามครู แล้วครูมีอาการไม่แน่ใจ หรือจำนนต่อคำถามของนักเรียนบ่อย ๆ ย่อมทำให้นักเรียนหย่อนความเชื่อถือ และอาจก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ที่ไม่เกิดผลดีต่อชื่อเสียงของครู และโรงเรียนติดตามมาได้ ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารโรงเรียนพึงให้ความสนใจต่อการพัฒนา ครู-อาจารย์ ในโรงเรียนของตนให้มาก เพื่อประสิทธิภาพ และ ประสิทธิภาพของงาน¹⁹

พนัส หันนาคินทร์ กล่าวถึงความจำเป็นของการพัฒนาครูและบุคลากรของโรงเรียนว่า

1. ประสิทธิภาพผลของโรงเรียนย่อมขึ้นอยู่กับ ความรู้ ความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน ประสิทธิภาพของผู้ปฏิบัติงานย่อมจะเพิ่มขึ้นจากการที่โรงเรียน ให้โอกาสแก่เขาที่จะพัฒนาความสามารถที่มีอยู่ในตัวครู

2. การพัฒนาตนเองเป็นกิจกรรมตั้งแต่เกิดจนตาย การพัฒนาบุคลากรเป็นกิจกรรมที่จะต้องกระทำตั้งแต่แรกเข้าทำงานจนถึงเวลาที่จะต้องออกจากงานตามวาระ

3. โรงเรียนมีหน้าที่ที่จะต้องเสริมสร้างประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อเตรียมคนไว้รับหน้าที่ใหม่และปรับปรุงงานที่ทำอยู่เดิมให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ทั้งเป็นคณะและรายบุคคล และบทบาทนี้จะต้องเพิ่มขึ้นอยู่เสมอ

4. จุดประสงค์ประการแรกในการพัฒนาบุคลากรนั้นเพื่อปรับปรุงคุณภาพของโรงเรียนให้สูงขึ้นและในกรณีเช่นนี้จำเป็นที่จะต้องทำการปรับปรุงให้ผู้ปฏิบัติงานสามารถทำงานให้สอดคล้องกัน และด้วยคุณภาพที่ได้ระดับทัดเทียมกัน

5. โรงเรียนควรจะถือว่า การพัฒนาตัวบุคคลนั้นเป็นการลงทุนรูปหนึ่งที่จะให้ผลในระยะยาว นอกจากจะเป็นการเสริมสร้างประสิทธิภาพของผู้ปฏิบัติงานแล้ว ยังเป็นการดึงดูดคนให้ปรารถนาที่จะทำงานอยู่กับระบบโรงเรียนนั้น ๆ มากขึ้น อันเป็นการสร้างความแน่นหนาให้แก่โรงเรียนนั้นโดยตรง²⁰

ธรรมณูญ ฤทธิมณี ให้เหตุผลถึงความจำเป็นของการพัฒนาครู ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าทางวิชาการ ซึ่งดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ครูจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้ทันการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวสาขาต่าง ๆ ทำให้ลักษณะการเรียนการสอนจะต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย เช่น ครูไม่สามารถเป็นผู้รู้ทั้งหมดได้แต่ผู้เดียวและครูเป็นผู้บอกแต่เพียงอย่างเดียวไม่ได้อีกต่อไป

2. ความก้าวหน้าทางวิชาการศึกษา หลัทธิวิชาทางการศึกษาแต่เดิมนั้นลักษณะเป็นทฤษฎีมากเกินไป ในระยะหลังได้รับการพัฒนาให้เหมาะสมและนำมาใช้ประโยชน์ได้มากขึ้นโดยการเรียนการสอนได้เน้นถึงการนำไปใช้เรียนโดยการทดลอง ในขณะที่เดียวกันการศึกษาค้นคว้าในส่วนที่เกี่ยวกับศาสตร์ทางด้านการศึกษาได้รับการพัฒนามากยิ่งขึ้น และสามารถนำไปใช้เพื่อการพัฒนาการศึกษาได้มากขึ้น โดยเฉพาะใน

เอกสารเรื่องของลักษณะผู้เรียนจิตวิทยาการเรียนรู้อุเทศนคติและวิธีการสอนต่าง ๆ เป็นต้น²¹ ก็ปรากฏว่าทฤษฎีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

William B. Castetter กล่าวว่าการพัฒนาบุคลากรของสถานศึกษา เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการบริหารบุคคลที่ดีเพราะการพัฒนาบุคลากรจะช่วยแก้ไขสิ่งต่อไปนี้

1. แก้ไขข้อบกพร่องของครู-อาจารย์ ที่ได้รับการฝึกฝนมาไม่ดี ช่วยเหลือผู้ไม่มีประสบการณ์ เพื่อพัฒนาทางการศึกษาควบคู่กันไปกับด้านสังคม เพื่อกระตุ้นความเจริญทางด้านวิชาชีพ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาในการบริหารการศึกษา
2. นอกจากปัญหาดังกล่าวแล้ว สิ่งที่ทำให้มีการพัฒนาบุคลากรคือ การที่มีสิ่งใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมายที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาบุคลากร เช่น การผลิตสถาบันครู การสอนภาคฤดูร้อนการประชุมต่าง ๆ
3. การเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา และทางสังคม มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดความรู้ได้ขยายไปอย่างรวดเร็ว²²

เป็นความจริงที่ว่า การบรรจุแต่งตั้งบุคคลเข้าทำงานนั้น ได้มีการกำหนดคุณสมบัติและหลักเกณฑ์ไว้แล้วเป็นอย่างดี แต่ประสบการณ์ได้แสดงให้เห็นประจักษ์ว่ากฎเกณฑ์ต่าง ๆ นั้นหาได้เป็นหลักประกันที่ดีที่สุดที่จะได้คนที่เหมาะสมแก่ทุกหน้าที่เสมอไปไม่ เพราะปัจจุบันวิทยาการต่าง ๆ ได้เจริญรุดหน้าไปมาก ได้มีการค้นพบหลักและกฎเกณฑ์ใหม่ ๆ ซึ่งอาจทำให้คนที่เคยเหมาะสมอยู่ในสมัยหนึ่ง กลายเป็นหย่อนความเหมาะสมไปในอีกสมัยหนึ่งได้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารจะต้องจัดบริการต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เพื่อแก้ไขปรับปรุงบุคลากรในหน่วยงานทุกคนให้เหมาะสมกับหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละคนให้มากที่สุดงานต่าง ๆ จึงจะบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับในวงการศึกษานั้น การพัฒนาบุคลากรย่อมมีความเหมาะสมโดยเฉพาะในตัวเอง เนื่องจากการจัดการศึกษานั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาคนให้มีคุณภาพเพื่อสามารถอยู่ในสังคมและช่วยพัฒนาสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพผู้ที่พัฒนาคนอื่นได้ในวงการศึกษาก็คือ ครูที่ปฏิบัติหน้าที่ให้การศึกษาในโรงเรียน ดังนั้นการพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนจึงต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหน่วยงาน หรือของโรงเรียนเป็นหลักที่การศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ การเรียนการสอนทางด้านอาชีวศึกษา นอกจากจะมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตลอดจนทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพแล้วเป้าหมายที่สำคัญของการอาชีวศึกษา คือผู้เรียนจะต้องสามารถ

นำความรู้ทักษะความชำนาญไปใช้ในการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ และประสบความสำเร็จ ดังนั้น สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนจึงขึ้นอยู่กับสมรรถภาพหรือความสามารถของครูอาจารย์อาชีวศึกษาเป็นสำคัญ

พนัส หันนาคินทร์ ได้สรุปลักษณะของครูที่ดี ตามทัศนะของนักการศึกษาว่า ครูที่ดีควรมีคุณสมบัติ 4 ด้านดังนี้

1. คุณสมบัติส่วนตัว

- 1.1 ความประพฤติดี
- 1.2 มีสติปัญญาสูง
- 1.3 สุขภาพทางกายดี
- 1.4 สุขภาพทางจิตดี
- 1.5 บุคลิกภาพดี
- 1.6 ตรงต่อเวลา
- 1.7 เจตคติหรือทัศนคติที่ดีต่อนักเรียน
- 1.8 มีความสามารถในการพูด

2. คุณสมบัติด้านอาชีพ

- 2.1 มีความรู้ในวิชาที่สอน
- 2.2 มีวิธีสอนดี
- 2.3 มีความคิดริเริ่ม
- 2.4 มีความสนใจต่องานอาชีพ

3. มีความสามารถในการดำเนินการสอน

- 3.1 รู้จักปรับปรุงวิธีสอนและเนื้อหาให้สอดคล้องกับผู้เรียน
- 3.2 เข้าใจความแตกต่างระหว่างผู้เรียน
- 3.3 การดำเนินการสอนดี

4. สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น

- 4.1 นักเรียน
- 4.2 ครู ผู้ร่วมงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์และร่วมกันของผู้คนที่เกี่ยวข้องซึ่งไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีวัตถุประสงค์เพื่อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 ผู้ปกครอง

4.4 บุคคลภายนอก²³

พงศ์ศักดิ์ วรสนทโรสถ กล่าวว่

หลักการสอนที่ครูอาชีวศึกษาควรมุ่งถือคือ การจัดโรงงานให้เป็นระเบียบ เรียบร้อยควบคุมดูแลทุกสิ่งทุกอย่างให้ปลอดภัย ครูต้องเตรียมการสอน มีประมวล การสอนมีตารางแสดงความก้าวหน้าในการฝึกงาน ครูควรทำหน้าที่ควบคุมการฝึกงาน โดยไม่ทิ้งผู้เรียนตรวจตราดูแลและทำความสะอาดเครื่องจักรทุกครั้งที่ใช้มีการหล่อลื่น ตามตารางที่กำหนดไว้ เก็บเครื่องมือให้เป็นระเบียบเพื่อป้องกันการสูญหาย มีการ ช่อมแซมอุปกรณ์ต่าง ๆ อยู่เสมอ พื้นโรงงานต้องทำการขัดล้างบ้างในบาง โอกาส มีการวัดผลและตรวจสอบคุณภาพทำงานของนักศึกษาทุกระยะที่ทำงานสำเร็จแต่ละ ขั้นตอน มีการส่งเสริมการฝึกฝน เช่น การจัดแสดงผลงานและการให้รางวัลแก่นักศึกษาตามโอกาสอันควร²⁴

เมธี บิลันธนานนท์ ให้ความเห็น ครูอาชีวศึกษา ควรมีสัมรรถภาพในด้านต่าง ๆ

ดังนี้

1. มีความรู้ในวิชาชีพอย่างแท้จริง
2. มีความสามารถในการถ่ายทอดวิชาชีพนั้น ๆ ไปสู่ผู้เรียน
3. มีความรอบรู้ในเรื่องที่นอกเหนือจากวิชาชีพ มีประสบการณ์ในการเรียน

การงาน คุณธรรม จริยธรรม เพื่อปลูกฝังลักษณะการทำงาน ให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ในงานอาชีพ ชยัน อุตทน มีความคิดริเริ่ม ทัศนศึกษาหาความรู้ และสร้าง ศรัทธาให้นักเรียน²⁵

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น จากแนวความคิดของนักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวสรุปได้ว่า การพัฒนาครู อาจารย์ ไม่ว่าจะครูอาจารย์ในสาขาวิชาชีพใด ย่อมเป็นการเสริมสร้างศักยภาพครูในการปฏิบัติ

ภาระกิจตามบทบาทและความรับผิดชอบในด้าน พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย ที่มีต่อองค์กรหรือโรงงาน โดยเน้นการพัฒนาด้านวิชาการเป็นการช่วยครูสายอาชีพ โดยเฉพาะครูช่างอุตสาหกรรม ให้ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ ทักษะในการปฏิบัติงานและปรับปรุงเจตคติในงานอาชีพครู และงานอาชีพช่าง ในด้านการสอนและการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ ทั้งด้านความรู้ที่เรียกว่า พุทธิพิสัย (cognitive Domain) ด้านทักษะพิสัย (psychomotor Domain) และด้านเจตพิสัย (Affective Domain) ของครูให้ดีขึ้นนั่นเอง

การพัฒนาบุคลากร โดยเฉพาะบุคลากรที่ประกอบอาชีพครูในสายอาชีพ ต้องใช้กระบวนการที่จะเสริมสร้างและเปลี่ยนแปลงทั้งด้าน ความรู้ ทักษะและเจตคติ อุปนิสัยและวิธีการในการปฏิบัติงานการสอน ตลอดจนการจัดให้มีภาระเพิ่มทักษะ ประสบการณ์ โดยตั้งเป้าหมายว่า การพัฒนาครูนั้นควรจะได้ผลในทางบวก อย่างน้อยก็ให้เกิดความกระตือรือร้นต่อการปฏิบัติงานการสอนของตนให้มากยิ่งขึ้น และจะได้ฝึกอบรมหรือเห็นแบบอย่างที่ดี เพื่อนำไปปรับปรุงงานที่ตนทำอยู่ก่อนแล้วให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น คนเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุด ถ้าคนที่มีคุณภาพดีย่อมมีความรับผิดชอบต่องานอาชีพของตน การปกครอง ศีลธรรม จริยธรรม ย่อมจะนำไปสู่ความมีประสิทธิภาพ เพราะฉะนั้นก่อนที่จะพัฒนาอย่างอื่น ๆ ต้องพัฒนาบุคลากรให้เข้าใจและเห็นความสำคัญของการพัฒนา และเข้าใจถึงความหมายอันแท้จริงของการพัฒนาบุคลากร

การพัฒนาบุคลากรนั้นทุกโรงเรียนโดยเฉพาะ ด้านอาชีวศึกษาคควรได้จัดทำ "โครงการพัฒนาบุคลากร" เพราะเป็นที่ยอมรับว่า ความสามารถในการเรียนรู้เรื่องการปฏิบัติงานในหน้าที่ของแต่ละบุคคลไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ อย่าง เช่น การเอาใจใส่ในการนิเทศของหัวหน้างาน การติดตามผลการปฏิบัติงาน ความกระตือรือร้นของแต่ละบุคคล สภาพแวดล้อมในการทำงาน ดังนั้นบุคลากรจึงได้รับการพัฒนา มิใช่จะกระทำเพื่อเพิ่มความรู้ ทักษะและเจตคติในการทำงานในส่วนที่ขาดเท่านั้น ควรจะได้เสริมเพิ่มเติมความรู้ในงานที่แต่ละบุคคลปฏิบัติด้วย เพราะความรู้ ทักษะและเจตคติที่เสริมให้ขึ้นจะช่วยให้งานมีประสิทธิภาพดีขึ้น

โครงการพัฒนาบุคลากรเป็นโครงการหนึ่งที่จะต้องทำให้ได้ผลดีที่สุดเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อประสิทธิภาพของงานอย่างมากกล่าวคือ เมื่อได้มีการบรรจุและแต่งตั้งบุคคลเข้าทำงานแล้วก็ไม่มีการฝึกอบรมให้มีความรู้ ทักษะและเจตคติที่จำเป็นก่อนการปฏิบัติงานจริง การนำไปใช้กล่าวคือ เมื่อได้มีการบรรจุและแต่งตั้งบุคคลเข้าทำงานแล้วก็มีได้หมายความว่า จะสามารถให้เข้าทำงานได้ทันทีเสมอไป จำเป็นต้องอบรมถึงวิธีการทำงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

(Preservice Training) ก่อน เพราะการศึกษาที่ได้รับมาจากโรงเรียน วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยเป็นเพียงความรู้พื้นฐานและมีงานหลายอย่างที่ยังไม่สอน ทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาไม่สามารถจะทำงานการสอนได้ทันที ต้องมีการฝึกอบรมกันก่อนจึงจะทำงานการสอนได้ ส่วนบุคลากรที่เป็นครูปฏิบัติงานไปนาน ๆ ประกอบกับระเบียบหลักเกณฑ์และเทคนิคต่าง ๆ ในการทำงานการสอนได้เปลี่ยนแปลงไปโดยจะจัดอบรมในโรงเรียนหรือส่วนราชการหรือสถาบันอื่น ๆ ก็ได้

"โครงการพัฒนาบุคลากร" เป็นโครงการที่ทำให้เกิดความก้าวหน้าและพัฒนาด้านการเรียนการสอน เป็นโครงการหลักที่จะต้องทำให้ได้ผลดีที่สุด เพราะผลผลิตหรือผลงานของหน่วยงานจะดีได้ต้องเกิดจากผู้ปฏิบัติงานที่ดี มีความรู้ ความสามารถ ครูอาจารย์ช่างอุตสาหกรรม จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาต่อเนื่อง เพราะว่าปัจจุบันได้มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ มากมาย เช่น ทางด้านฟิสิกส์ เคมี เทคโนโลยีและอื่น ๆ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่อการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาสำหรับครูพอ ๆ กับก่อให้เกิดปัญหาในด้านแผนงานการศึกษาทั้งหมดด้วย ความเจริญก้าวหน้าทางจิตวิทยา การเรียนรู้ในเรื่องเกี่ยวกับความเจริญของงานและการพัฒนาของมนุษย์รวมทั้งวิธีสอนต่าง ๆ การคำนึงถึงถึงความแตกต่างของบุคคลเหล่านี้ก่อให้เกิดความต้องการที่จะมีการพัฒนาบุคลากรต่อเนื่องไป

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2532 ทางกองโรงเรียนอาชีวศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดทำโครงการพัฒนาบุคลากร ชื่อ "โครงการพัฒนาครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในแผนงานปรับปรุงคุณภาพการศึกษาระดับอาชีวศึกษามีผู้อำนวยการกองโรงเรียนอาชีวศึกษาเป็นหัวหน้าโครงการ และกองโรงเรียนอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบโครงการ เป็นโครงการต่อเนื่องที่ใช้ระยะเวลาการดำเนินการตลอดแผนฯ 6 เป็นโครงการประเภทพัฒนาบุคลากรในสถานศึกษาเอกชนอาชีวศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ทั่วไปเพื่อพัฒนาครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ให้ได้เพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในเรื่องการบริหารงานวิชาการ การจัดกิจกรรม การเรียนการสอน การจัดบริการที่จะส่งเสริมสนับสนุนด้านวิชาการและทักษะวิชาชีพแก่นักเรียน และวิธีการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร เช่น โครงการพัฒนาความรู้และทักษะของครูผู้สอนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเรื่องเทคนิคการสอน วิชาฝึกฝีมือเบื้องต้น ซึ่งมีเป้าหมายของโครงการ การจัดทำระหว่างปีการศึกษา 2530 - 2534 ดังนั้นจะเห็นได้ว่านอกจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแต่ละโรงเรียนมีการจัด

อบรมเพื่อพัฒนาครูอาจารย์ภายในโรงเรียนแล้ว หน่วยงานราชการที่มีหน้าที่ติดตามดูแลและรับผิดชอบโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา โดยเฉพาะสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งมีหน้าที่ส่งเสริมโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ มีจำนวน 343 โรงเรียน ครู 9486 คน นักเรียน 190,411 คน จากสถิติปีการศึกษา 2531²⁶

ในการส่งเสริมคุณภาพการอาชีวศึกษาของโรงเรียนเอกชนจำเป็นต้องดำเนินการพัฒนาบุคลากรของโรงเรียนให้มีคุณภาพที่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากครูและผู้บริหารเป็นบุคลากรหลักในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน โดยจัดการอบรมครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา การจัดการอบรมครูสอนวิชาชีพจะให้ความรู้ด้านวิชาการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความชำนาญทางด้านวิชาชีพจะขาดความรู้ทางด้านวิธีการสอน หรือจิตวิทยาการศึกษารวมทั้งการวัดผล และประเมินผลการศึกษา นอกจากนั้นวิทยากรของวิชาชีพได้ก้าวไป ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ทันต่อวิทยาการใหม่ ๆ ที่ก้าวหน้าไปด้วย ซึ่งจะทำให้มีปัญหาเรื่องการเรียน การสอน การออกข้อสอบ การวัดผลประเมินผลการเรียน ซึ่งอาจจะเป็นเหตุผลให้คุณภาพการศึกษาด้อยลง

จากปีงบประมาณ พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้เปลี่ยนแปลงแนวทางการพัฒนาครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มาเน้นการจัดการอบรมเฉพาะสาขาวิชาให้แก่ครูผู้สอนวิชาชีพ เนื่องจากปัจจุบันวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามามีบทบาทในวงการธุรกิจและอุตสาหกรรมของประเทศมาก ครูผู้สอนวิชาชีพส่วนมากจะเป็นผู้ที่จบการศึกษามานาน บางครั้งจึงขาดความรู้ในวิทยาการที่ทันสมัย และจากผลการจัดการแข่งขันทักษะวิชาชีพนักเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในปีงบประมาณ พ.ศ. 2531 ที่ผ่านมาจำนวนโรงเรียนและนักเรียนที่ได้มาตรฐานและชนะการแข่งขันไม่เพิ่มขึ้นทั้งคุณภาพและปริมาณ โดยเฉพาะวิชาช่างอุตสาหกรรมทุกสาขา ซึ่งการจัดการวิชาที่จะอบรมนั้นได้กำหนดตามความจำเป็นและความต้องการของสาขาวิชา ดังนั้นครูอาจารย์ช่างอุตสาหกรรม จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างมากและต้องกระทำอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา

ครูอาจารย์ช่างอุตสาหกรรมที่จะทำการสอนมายาวนาน หรือเพิ่งจะสำเร็จการศึกษาแล้วเข้ามาทำการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะต้องทำการพัฒนาครูอาจารย์ เพราะ

1. ครูอาจารย์โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ยึดการสอนเป็นงานชั่วคราว
 2. ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ ในปัจจุบันที่จะนำมาใช้ด้านการจัดการเรียนการสอนได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ครูอาจารย์ต้องให้ความสนใจในการติดตามเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลง ไปได้ต่อเนื่อง และจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เพื่อให้ทันเหตุการณ์ในภาวะปัจจุบัน ทั้งในด้านเนื้อหา และในด้านเทคโนโลยีที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน จึงควรมีการฝึกอบรมในความรู้และทักษะของเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไป

3. การส่งเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอน จะไม่เกิดผลถ้าครูอาจารย์ไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญในการพัฒนาตนเอง ไม่ว่าจะลดอัตราส่วนของนักเรียนต่อครูอาจารย์ การลดชั่วโมงสอน การเพิ่มเครื่องมือวัสดุอุปกรณ์การสอนที่ราคาแพง ซึ่งไม่สามารถจะเป็นหลักประกันว่าครูอาจารย์จะสอนได้ดีขึ้น

4. วิชาการสาขาต่าง ๆ ได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วทั้งในด้านปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง หากครูอาจารย์ไม่พยายามติดตามหาความรู้ก็จะกลายเป็นคนล้าหลัง ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิชาการสาขาต่าง ๆ ทำให้ลักษณะการเรียนการสอนต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย เช่น ครูไม่สามารถเป็นผู้รู้ทั้งหมดได้แต่ผู้เดียวและครูจะเป็นผู้บอกแต่เพียงอย่างเดียวช่วยไม่ได้อีกต่อไป วิธีการสอน การถ่ายทอดความรู้ควรต้องฝึกอบรมครูอาจารย์ช่างอุตสาหกรรมให้เข้าใจถึงบทบาทการเรียนการสอนด้วย

5. ครูอาจารย์ไม่สนใจต่อผู้เรียนอย่างจริงจัง มีครูอาจารย์จำนวนมากอ้างว่าขาดเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ ไม่พยายามแก้ไขปัญหาและปรับปรุงวิธีสอนให้ดีและเหมาะสมมากขึ้น พอจะวินิจฉัยได้ว่า "ครูอาจารย์เหล่านี้ไม่เคยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายและอุดมคติในการสอน"

6. ยังขาดการนิเทศการศึกษาในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ซึ่งพบว่าครูใหญ่และครูวิชาชีวะและครูวิชาสามัญในประเภทเกษตรกรรม พาณิชยกรรม และศิลปหัตถกรรมมีความเห็นว่า ต้องการการนิเทศการศึกษาโดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา 5 ด้าน คือ ด้านนิเทศการสอน พัฒนาหลักสูตร พัฒนาบุคลากร การจัดบริการและส่งเสริมทางการศึกษาและวางแผน วิจัยและประเมินในระดับมาก ส่วนในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมนั้นมีความต้องการในระดับมากทุกด้านจนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

7. ครูอาจารย์โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ยังขาดการสนับสนุนให้ได้ศึกษาต่อหรือหาความรู้เพิ่มเติม ซึ่งครูอาจารย์โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษายังขาดโอกาสหรือมีแต่น้อย

ทิพวรรณ ลีตลรัศมี ได้ทำการศึกษาโครงการพัฒนาคณาจารย์ของวิทยาลัยครูลำปาง เมื่อ 2522 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. การพัฒนาคณาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาโดยทั่วไปมุ่งพัฒนาด้านการเรียนการสอน มีหลายสถาบันที่พัฒนาครอบครัวคณาจารย์และหน้าที่ของอาจารย์ และหน้าที่การพัฒนาคณาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่จะอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานหนึ่งในสถาบันนั้น ๆ

2. ผู้บริหารและอาจารย์ของวิทยาลัยครูลำปางมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทและความรับผิดชอบในด้านการพัฒนาในเกณฑ์ปานกลาง และวิทยาลัยครูลำปางเคยจัดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาคณาจารย์น้อยครั้ง

3. อุปสรรคและปัญหาในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาคณาจารย์ของวิทยาลัยครูลำปางอยู่ในเกณฑ์มาก

4. ทั้งผู้บริหารและอาจารย์มีความต้องการให้มีกิจกรรมเสริมความรู้ในทุกบทบาทอยู่ในเกณฑ์มาก นอกจากนี้ยังมีอาจารย์ส่วนหนึ่งต้องการให้วิทยาลัยครูลำปางจัดกิจกรรมเสริมความรู้ด้านบริหารและธุรการ

อรพินทร์ กุลประภา ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาบุคลากรในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยปรากฏว่า

ด้านปฐมนิเทศ ปฏิบัติจริงน้อยมาก เนื่องจากขาดงบประมาณ ขาดผู้เชี่ยวชาญและโอกาสในการจัด

ด้านการสัมมนาทางวิชาการ ผู้บริหารมีโอกาสมากกว่าผู้ปฏิบัติการสอน

ด้านการเผยแพร่ข่าวสารทางวิชาการมีการปฏิบัติน้อย เพราะขาดงบประมาณ และเวลาไม่มีผู้ดำเนินงานที่มีความรู้ความชำนาญโดยเฉพาะ และขาดการสนับสนุนจากผู้บริหาร

ด้านการจัดสัปดาห์ทางวิชาการ ปฏิบัติจริงน้อย เพราะขาดกำลังคน เงินและเวลา และบุคลากรที่ให้ความสนใจและร่วมมืออย่างแท้จริง

ด้านส่งเสริมให้ศึกษาต่อ ปฏิบัติจริงมาก แต่ควรให้ตรงกับสายงานของผู้ศึกษาต่อ

ด้านการแต่งตั้ง โยกย้ายสับเปลี่ยนหน้าที่การสอน ผู้บริหารเห็นว่าปฏิบัติจริงมาก

แล้ว แต่ผู้ปฏิบัติการสอนเห็นว่ายังปฏิบัติและเห็นว่าไม่ยุติธรรมเพียงพอกระตุ้นให้ตื่นตัว และมีการวางแผนที่ดี อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. หลักการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม

หลักการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมนั้น ก็เพื่อที่จะให้เกิดสัมฤทธิ์ผลต่อการเรียน การสอนโดยมุ่งที่ความรู้ ทักษะ และคุณธรรมของนักเรียนนักศึกษาในงานอาชีพช่างอุตสาหกรรม จึงต้องมีการพัฒนาครู เพราะครูเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนนักศึกษาที่มีคุณภาพทั้ง 3 ด้าน หรืออีกนัยหนึ่ง คุณภาพของนักเรียนนักศึกษา ก็คือคุณภาพของผู้บริหารและครูอาจารย์ในโรงเรียน นั้นเอง โดยเหตุที่คุณภาพของนักเรียนนักศึกษาขึ้นอยู่กับคุณภาพของครูอาจารย์เป็นสำคัญ จึงมี จุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมสนับสนุนให้ครูอาจารย์ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และการ ดำเนินงานด้านต่าง ๆ ให้ดีและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การพัฒนาครูอาจารย์ที่เหมาะสมและมี คุณค่า จึงต้องตรงกับความต้องการ สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของสถาบัน และสนองความจำเป็น ของสังคมด้วย

การส่งเสริมปรับปรุงคุณภาพของครูอาจารย์จึงเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการแก้ไข และปรับปรุงคุณภาพของการศึกษา เพื่อให้ครูอาจารย์เป็นผู้มีการศึกษาดี มีความรู้รอบรู้ และมี ทักษะในงานอาชีพสูง หลักการสำคัญของการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม คือ

1. เน้นที่การพัฒนาประสิทธิภาพการสอนของครูเป็นสำคัญ
2. พฤติกรรมการสอนของครูซึ่งขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพ เช่น ความรู้ ความคิด ทศนคติ ซึ่งพฤติกรรมการสอนยอมเปลี่ยนแปลงได้
3. ครูช่างอุตสาหกรรมแต่ละคน แตกต่างในด้านวัยวุฒิ คุณวุฒิ ความถนัด ความ สนใจ และประสบการณ์การพัฒนาครู ควรจัดกิจกรรมเสริมความรู้ที่ครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง เพื่อช่วยให้ครูได้มีโอกาสพัฒนาไปตามความต้องการและความถนัดของแต่ละ บุคคล
4. การพัฒนาครู ต้องพัฒนาทั้งด้านทักษะวิชาชีพ ควบคู่กับการเข้าสังคม การอยู่ ร่วมกันในสังคมและการดำเนินชีวิตด้วย
5. การพัฒนาครูจะได้ผลดีต่อเมื่อครูเห็นคุณค่าเห็นความจำเป็นในการเปลี่ยนแปลง กิจกรรมที่จัดขึ้นก็ต้องมุ่งสู่ครูที่สนใจ และเต็มใจก่อนแล้วค่อยมุ่ง ไปสู่ครูที่ไม่ค่อยสนใจ โดยการ สนับสนุน หรือกระตุ้นให้เกิดความสนใจเข้าร่วมกิจกรรม ไม่ใช่การบังคับ
6. การพัฒนาครูจะเหมาะสมและมีคุณค่า ถ้ามีการจัดกิจกรรมต่อเนื่อง มีการ ประสานงานอย่างดี กำหนดเวลา ผู้รับผิดชอบและวิทยากรที่มีประสบการณ์ มีความสามารถสูง

เชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่จัดกิจกรรมพัฒนาครู รวมทั้งวางแผนงาน ดำเนินงานอย่างมีระบบด้วย
ในแนวทางของการบริหารการศึกษา

ในการจัดบริหารการศึกษาให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นที่
ผู้บริหารจะต้องคำนึงถึงบุคลากรที่ทำหน้าที่ให้การศึกษาแก่นักเรียน โดยเฉพาะบุคลากรที่ปฏิบัติ
หน้าที่สอน ซึ่งจะ เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ความสามารถ ทักษะ ทศนคติ และคุณสมบัติต่าง ๆ
ที่จะพัฒนาบุคลากร ให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของประเทศชาติต่อไปโดยตรง ดังนั้นบุคลากรที่
ปฏิบัติหน้าที่สอนควรจะได้รับพิจารณาคัดเลือก โดยคำนึงถึงคุณภาพและคุณสมบัตินี้ที่
หลายประการเป็นอย่างดี

แม้ว่าในการบรรจุแต่งตั้งบุคคลเข้าเป็นครูในโรงเรียนจะผ่านกระบวนการบริหาร
บุคคลของโรงเรียนมาแล้ว ตั้งแต่การกำหนดคุณสมบัติ ได้แก่ วุฒิต่างการศึกษาและสาขาวิชาที่
ต้องการ รวมทั้งการสอบคัดเลือก เมื่อผ่านการสอบคัดเลือกแล้ว ยังได้มีการทดลองปฏิบัติงาน
ระยะหนึ่งก่อนเมื่อปรากฏว่าในการปฏิบัติงานโดยทำหน้าที่สอนนั้น เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ
เหมาะสมจึงจะบรรจุเป็นครูต่อไป แต่ระเบียบหรือกฎเกณฑ์ในการคัดเลือกบุคคลเข้าทำงาน
ดังกล่าวก็ทำได้เป็นหลักประกันว่า โรงเรียนจะได้บุคคลเข้าทำหน้าที่ครูปฏิบัติการสอนที่มีคุณภาพ
เหมาะสมทุกคน เนื่องจากในวงการศึกษานั้นมีการเปลี่ยนแปลง ชวยตัวไปตามสภาพแวดล้อม
ทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองตลอดเวลา จำนวนโรงเรียนเพิ่มขึ้น จำนวนบุคลากรครูมี
ปริมาณมากขึ้น นโยบายการจัดการศึกษาของชาติเปลี่ยนแปลงตามรัฐบาลของแต่ละสมัย มีการ
ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแผนการศึกษาแห่งชาติให้สอดคล้องเหมาะสมกับนโยบายการพัฒนาประเทศ
นอกจากนี้วิทยาการต่าง ๆ ได้เจริญก้าวหน้าไปทุกระยะมีการค้นพบทฤษฎี หลักการและกฎเกณฑ์
ใหม่ ๆ มีการคิดค้นเทคนิค วิธีการสอนใหม่ ๆ มีอุปกรณ์การสอน สื่อการเรียนที่ทันสมัยขึ้น สิ่ง
ที่สำคัญคือมีการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษา การจัดชั้นเรียน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ
ตามมา เช่น หลักสูตร แบบเรียน ระบบการวัดผล และประเมินผลการเรียน เป็นต้น

ภิญโญ สาธร ให้หลักในการคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นผู้บริหารว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ใด ๆ
ไม่ว่ากรณีใด การคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นผู้บริหารหรือครู โดยคำนึงถึงคุณภาพและคุณสมบัตินี้ขั้นต้น

ในด้านความรู้ นอกจากต้องมีความรู้ในวิชาเอก วิชาโท วิชารอง หรือความรู้พิเศษ

แล้วในด้านแผนการศึกษา หลักสูตร นโยบายทางการศึกษา โครงการพัฒนาการศึกษา และโครงการปลี่ยนย่อยของโรงเรียน ครูควรรู้ให้ละเอียดเพื่อให้ทำงานได้ตรง เป้าหมาย ครูควรถือว่าหลักสูตรและตำราคือ โน้ตดนตรีที่นักดนตรีทุกคนต้องคล่องแคล่ว ปราดเปรื่อง มิฉะนั้นจะเล่นดนตรีไม่ได้ การเตรียมการสอนทุกครั้ง การทำให้ การสอนเป็นของใหม่ทุกปี การอ่านตำรามากกว่านักเรียน และอ่านตำราใหม่ ๆ อยู่ เสมอ เป็นความจำเป็นสุดยอด²⁷

ครูต้องมีความรู้ในเรื่องการวิเคราะห์ข้อสอบ การเอาผลของการสอบมาวิเคราะห์ หาเหตุผลที่นักเรียนเรียนอ่อน จะทำให้ทราบทิศทางของการสอน เพื่อหาทางแก้ไขการสอนให้ ตรงทิศทาง และมีประสิทธิภาพอยู่เสมอ

ก่อน สวัสดิพานิชย์ กล่าวว่า "ครูต้องมีความรู้ในวิชาที่ตนสอนอย่างลึกซึ้งและแท้จริง ขนาดที่ว่า ถ้าจะสอนชั้นใด ก็ต้องเตรียมเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถของ เด็กที่ตนสอน เพราะคนที่มีความรู้จริงย่อมสามารถอธิบายหลักวิชาที่ยากให้ผู้ฟัง เข้าใจง่าย"²⁸

Oliver R. Gibson และ Harold C. Hunt กล่าวว่า

ครูจะปฏิบัติงาน ได้ผลดี และมีประสิทธิภาพของงานสูง จะต้องมีความรู้ในสายวิชา ที่ตนสอนเป็นอย่างดี มีความรู้ ความสามารถในการถ่ายทอดวิชาความรู้ วัฒนธรรม มีความเข้าใจในเรื่องการพัฒนาความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงาน²⁹

Gordon Lawrence กล่าวถึง หลักเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการปฏิบัติงาน ของครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งสร้างขึ้นโดยสมาคม และแนวการศึกษาแห่งมลรัฐ ฟลอริดา ในปี พ.ศ. 2512 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพของครูว่า

ครูควรมีคุณสมบัติในด้านความรู้กล่าวคือ มีความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาทางกายและ ทางสมอง มีความเข้าใจในขบวนการเรียนการสอน เข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ ขบวนการ ทำงานของกลุม เข้าใจในการจัดการศึกษาของชาติ ตลอดจนการติดต่อสัมพันธ์กับ หน่วยงานอื่น ๆ เข้าใจวิธีการวัดและปรับปรุงหลักสูตร รวมทั้งการสอน³⁰

สรุปได้ว่า ในการพัฒนาบุคลากรครูที่ปฏิบัติการสอนให้มีคุณภาพนั้นจะต้องพิจารณาถึง องค์ประกอบที่เป็นคุณสมบัติที่จำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่ คือ องค์ประกอบด้านความรู้ โดยครู จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับนโยบายการศึกษาหลักสูตรเอกสารการใช้หลักสูตร เนื้อหาวิชาที่สอน วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลการสอน การวิเคราะห์ข้อสอบ หากครูมีปัญหาหรือบกพร่อง ในองค์ประกอบหรือคุณสมบัติในด้านนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหาร โรงเรียนบกร่อง ในองค์ประกอบหรือคุณสมบัติในด้านนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหาร โรงเรียน จะต้องจัดให้ครู ได้รับการพัฒนา ให้มีความรู้เพิ่มขึ้น

องค์ประกอบด้านทักษะ

ทักษะหรือความชำนาญในงานวิชาชีพ และ ในหน้าที่ที่ปฏิบัติอยู่ย่อมมีส่วนช่วยในการ พัฒนาโรงเรียนได้มาก เพราะจะสามารถปฏิบัติงาน ในหน้าที่ ได้โดยถูกต้องหรือมีข้อบกพร่องน้อย ที่สุด

ครูที่ปฏิบัติการสอนจะต้องมีทักษะ ในการปฏิบัติหน้าที่ โดยเฉพาะ ดังนี้

1. จัดทำโครงการสอนให้สมบูรณ์ มีความชัดเจนในวัตถุประสงค์ มีเนื้อหาสมบูรณ์ และมีการประเมินผลและแก้ไขให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น
2. เตรียมการสอน เตรียมการสอน ในเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรให้สมบูรณ์ โดยมี ลำดับขั้นตอนตามหลักการ
3. การเตรียมอุปกรณ์ จัดหาอุปกรณ์ที่จะใช้ ในบทเรียนนั้น ๆ ให้ตรงตามจุดประสงค์ อุปกรณ์นั้น ๆ ง่ายและประหยัด สามารถแก้ไขดัดแปลงใช้ได้หลาย ๆ โอกาส
4. ดำเนินการสอนโดยวิธีการตามลำดับชั้น ใช้อุปกรณ์ให้ถูกกับบทเรียน เหมาะสม กับเวลา ประเมินผลตามกระบวนการเรียนการสอนแต่ละบทอย่างมีหลักวิชาและแก้ไขข้อบกพร่อง ด้านการเรียนการสอนอยู่เสมอ
5. ออกข้อทดสอบ ทั้งข้อทดสอบย่อยกลางภาค และปลายภาคอย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์การวัดผล

สมรรถภาพในการเป็นครู คือ การสร้างตัวเองให้มีความสามารถมีทักษะ มีความ ขำนาญให้ดีขึ้น โดย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ

1. ทำการสอนได้ดี โดย

1.1 ใช้หลักจิตวิทยาแห่งการเรียนรู้

- 1.2 ใช้หลักการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก
- 1.3 ทำบรรยากาศให้เหมาะสมที่จะเกิดการเรียนรู้
- 1.4 วางแผนสำหรับการสอนอย่างละเอียดถี่ถ้วน
- 1.5 ใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม
- 1.6 ใช้แบบทดสอบชนิดต่าง ๆ เพื่อวัดผลการเรียนและเพื่อวิเคราะห์แก้ไข และรู้จักการวัดผลโดยทั่วไป
- 1.7 ปกครองชั้นและบริหารงานชนิดต่าง ๆ ของชั้นได้อย่างเรียบร้อยและราบรื่น และปฏิบัติงานธุรการต่าง ๆ ของโรงเรียนได้
2. สามารถอบรม แนะนำ และปกครอง ได้เป็นอย่างดี โดยรู้จัก
  - 2.1 หลักการที่ว่า ถ้าทุกคนสร้างคุณธรรมและหลักธรรมต่าง ๆ ไว้ ประจำตัวได้แล้ว ก็ย่อมจะปกครองตัวเองได้
  - 2.2 ใช้หลักการ และวิธีการของการแนะนำ
  - 2.3 สร้างสัมพันธภาพที่ดีกับบิดา มารดา และผู้ปกครอง
  - 2.4 ใช้ผลของการวิจัยและผลของการทดสอบต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ในการอบรม

ภิญโญ สาร กล่าวว่่า

คุณภาพและคุณสมบัติของครูที่ต้องคำนึงถึง นอกเหนือจากความรู้ คือ การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน การแสดงบทบาทในห้องเรียนของตนเอง การแสดงบทบาทในฐานะสมาชิกครูคนหนึ่งของ โรงเรียนและต้องมีความดีเด่นในกิจกรรมบางอย่าง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความกระฉับกระเฉง ว่องไว คล่องตัว จนมีเกียรตินิยมในทางใดทางหนึ่งซึ่งคุณสมบัติดังกล่าวก็คือ คุณสมบัติในด้านทักษะ ในการปฏิบัติหน้าที่ครู³¹

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
Gibson และ Hunt กล่าวว่่า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะของครูที่มีประสิทธิภาพ นอกเหนือจากการมีความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ

งานปฏิบัติแล้ว ครูยังต้องมีทักษะในการใช้ภาษาการเขียน การพูดเพื่อให้เด็กเข้าใจ
ง่าย มีทักษะในการเข้าสมาคมและมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีทักษะในการค้นคว้าวิจัย และ
หาความรู้เพิ่มเติม ทาทางแก้ปัญหาอย่างถูกหลักวิชาการและตรงกับข้อเท็จจริง
ตลอดจนมีนิสัยรักงานครู³²

Gordon Lawrence กล่าวถึง ทักษะ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นของครูไว้สอดคล้อง
กับของ Gibson และ Hunt กล่าวคือ

ครูต้องมีทักษะในการสอน การฟัง การพูด อ่านและเขียนการใช้โสตทัศนูปกรณ์
มีเทคนิคในการแก้ปัญหา กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม วินิจฉัยแก้ปัญหาต่าง ๆ
ของห้องเรียน มีการแนะแนวและใช้แหล่งวิทยากรให้เป็นประโยชน์ต่อ การเรียน
การสอน มีการประสานงานกับครูคนอื่น ส่งเสริมให้นักเรียนตัดสินใจ และประเมิน
ตนเอง³³

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของครูในด้านทักษะ หมายถึง
ความชำนาญ ความคล่องตัวของครูที่ปฏิบัติการสอนในเรื่องการเตรียมการสอนให้ได้ผล การ
ทำบันทึกการสอนหรือโครงการสอน การเขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในการสอน เทคนิค
วิธีสอน การจัดกิจกรรมการสอนการใช้ภาษาในการถ่ายทอดความรู้ การใช้โสตทัศนูปกรณ์ใน
การสอน การแก้ปัญหาของห้องเรียน การสร้างบรรยากาศของห้องเรียน การใช้ทรัพยากร
ท้องถิ่นในการเรียนการสอน ตลอดจนทักษะความชำนาญในเรื่องการวัดผลและประเมินผลการ
เรียนการสอน

องค์ประกอบเจตคติ

Jum C. Nunnally กล่าวไว้ว่า เจตคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะมีปฏิกริยา
ตอบสนองต่อวัตถุ แนวความคิด สถาบัน หรือบุคคลในทางบวกหรือทางลบ³⁴ ขณะที่ E.S.

Bogardus กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง แนวโน้มของกริยาอาการที่จะเห็นด้วย หรือต่อต้าน
บางอย่างของสิ่งแวดล้อม³⁵ และการใช้ภาษาเพื่อการศึกษานั้น โจนฮาคินสันได้ประ โยชน์ด้านกริยา
ไม่ว่ากริยาใดก็ตามอีกทั้งยังมีให้คิดแปลงเนื้อหา และห้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารที่กริยาที่มีกริยาไปใช้
ความไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึก และความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือ

เรื่อง โดเรื่องหนึ่ง³⁶

สรุปได้ว่า เจตนิสัย หมายถึง สภาพความพร้อมทางจิตใจที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ได้แก่ วัตถุ แนวความคิด สถาบัน หรือบุคคล ซึ่งจะแสดงออกทางด้านพฤติกรรมในลักษณะชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย คนที่มีทัศนคติที่ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะแสดงปฏิกิริยาในทางบวก ถ้ามีทัศนคติไม่ดีจะแสดงปฏิกิริยาในทางลบ

การปฏิบัติหน้าที่ครูนั้น เจตคติต่ออาชีพครูมีความสำคัญมาก พวงผกา ตันพิทลิก กล่าวไว้ว่า ครูที่มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพครูจะแสดงปฏิกิริยาออกมาในลักษณะที่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่การสอนอย่างเต็มความสามารถ ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เกี่ยวกับเนื้อหาและวิธีสอน เป็นต้น ในทางตรงกันข้ามครูที่มีทัศนคติไม่ดีต่ออาชีพครูจะทำให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่การสอนอย่าง

ยิ่ง³⁷

นวลจันทร์ ทิมวงศ์ กล่าวว่า

ถ้าหากครูผู้สอนมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพของตนแล้ว ย่อมปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ด้วยดี และมีความภาคภูมิใจพร้อมที่จะสอน ให้สัมฤทธิ์ผลทั้งมีความสุขในการเป็นครู ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากครูมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออาชีพของตนแล้ว ก็ย่อมจะไม่มี ความพอใจในการประกอบอาชีพให้ เจริญก้าวหน้า ไม่ชวนช่วยที่จะทำงานของตนให้ได้ผลเต็มที่ อันเป็นอุปสรรคในการพัฒนาการศึกษาของชาติอย่างยิ่ง ฉะนั้นบุคคลที่จะประกอบอาชีพครู และได้ชื่อว่าเป็นครูที่มีคุณภาพตามความมุ่งหมายของการผลิตครู จึงควรเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพครู เป็นคุณลักษณะอีกประการหนึ่งด้วย³⁸

Herbert Screnson กล่าวว่า

การที่บุคคลแต่ละคนจะประสบความสำเร็จในกิจการใดกิจการหนึ่งหรือไม่ จะมีประสิทธิภาพในการประกอบกิจการนั้นมากน้อยเพียงใดหรือไม่ นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เป็นต้นว่า เขาวิญญา แรงจูงใจ ทักษะ ทัศนคติ และอื่น ๆ สำหรับครูนั้นทัศนคติต่ออาชีพของตนนับได้ว่า เป็นปัจจัยอันสำคัญยิ่งประการหนึ่งในบรรดา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษา ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์อื่นใด
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจัยทั้งหลาย คุณภาพการสอน และสภาพการสอนจะเป็นไปในรูปใดนั้น ความสำคัญ ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับทัศนคติต่ออาชีพของผู้สอน เพราะทัศนคติของผู้สอนย่อมมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กด้วย³⁹

ในเรื่องของการวัดทัศนคติของครูนั้น มีนักการศึกษาจำนวนไม่น้อยที่ได้สร้างแบบสำรวจขึ้นเพื่อวัดทัศนคติของครู เช่น Dr. S. P. Ahluwalia อาจารย์ทางการศึกษาของ มหาวิทยาลัยวานาราสฮินดูในประเทศอินเดียได้สร้างแบบสำรวจ โดยอาศัยหลักการสร้างมาตราวัดทัศนคติของ Likert เพื่อวัดทัศนคติครู 6 ด้าน ได้แก่

1. วิชาชีพการสอน (Teaching Profession)
2. การสอนในชั้นเรียน (Class - room Teaching)
3. การฝึกหัดโดยเด็กเป็นศูนย์กลาง (Child - Centered Practices)
4. กระบวนการทางการศึกษา (Educational Process)
5. นักเรียน (Pupils)
6. ครู (Teacher)⁴⁰

สำหรับ Takako Mori ได้สร้างแบบสำรวจเพื่อวัดทัศนคติครูในด้าน เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม จรรยาครู ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คุณประโยชน์ของอาชีพครู ระบบให้บริหารบุคลากรครูในหน่วยงาน ได้แก่ ระบบ การลา ระบบเกษียณอายุตลอดจนรายได้ และความก้าวหน้าในอาชีพ การยกย่องในสังคม เป็นต้น แบบสำรวจนี้ใช้วัดทัศนคตินักศึกษา วิชาครูของมหาวิทยาลัยมิชิแกน ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ทัศนคติที่ติดต่ออาชีพครูนั้นมีความสำคัญ ซึ่งเป็นลักษณะหรือคุณสมบัติที่พึงประเมินในการปฏิบัติงานครู ด้านหนึ่ง⁴¹

Gibson และ Hunt กล่าวว่า ครูต้องมีทัศนคติ มีความสนใจต่อนักเรียน ต่อวิชา ที่ต้องสอน ต่อการสอน ครูต้องสนใจชุมชนชนอันเป็นที่ตั้งของโรงเรียน สนใจที่จะร่วมมือกับเพื่อนร่วมอาชีพ และสนใจที่จะพัฒนาอาชีพครู⁴²

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับใช้ภายในวงการศึกษาเท่านั้น การนำเอกสารนี้ไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตถือว่าผิดกฎหมาย

สรุปได้ว่า ครูที่มีประสิทธิภาพในการทำงานสูงจะต้องเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ต่อวิชาชีพที่ครูทำ ซึ่งรวมถึงการสอน นักเรียน โรงเรียน นโยบายการศึกษา ครูผู้ร่วมงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง ครูต้องมีทัศนคติที่ต่อระบบงาน และนโยบายของโรงเรียน และของผู้บริหาร ครู

ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่องาน ครูจะมีผลเสียต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่รับผิดชอบอย่างมาก ซึ่งผู้บริหารโรงเรียนจะต้องสนใจและหาทางแก้ไขปรับปรุง และพัฒนาบุคลากรให้มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพครู โดยที่ทัศนคตินั้น สามารถเปลี่ยนแปลง และพัฒนาได้ด้วยการอาศัย

1. แรงจูงใจ
2. เทคนิคอันเหมาะสม
3. การกระทำหรือการปฏิบัติจริง

4. ลักษณะของกิจกรรมเพื่อการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม

ลักษณะของกิจกรรมในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม อาจทำได้หลายลักษณะ ซึ่งไม่เคยมีการกำหนดกิจกรรมการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมที่ชัดเจนว่ามีอะไรบ้าง ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความต้องการของครูช่างอุตสาหกรรมและโรงเรียนเป็นสำคัญ อย่างไรก็ตาม ได้มีผู้กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมของการพัฒนาบุคลากรอยู่มากมาย เป็นที่ยอมรับว่า การจัดการเรียนการสอนวิชาช่างอุตสาหกรรมไม่ว่าจะเป็นสาขาวิชาชีพใด หรือสาขาช่างยนต์ จะมีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติควบคู่กันไป เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่องานวิชาชีพของตนและนำเอาความรู้ ความสามารถที่เรียนมาในแต่ละสาขาวิชาชีพ ไปทำงานในวงการอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ความสัมพันธ์ผลทางการเรียนของนักเรียนก็ขึ้นอยู่กับสมรรถภาพของครูช่างอุตสาหกรรมนั่นเอง

สมรรถภาพของครูช่างอุตสาหกรรม ซึ่งจะจัดการเรียนการสอนวิชาช่างอุตสาหกรรมให้สัมพันธ์ผลนั้น จะต้องเน้นถึงข้อกำหนดสมรรถภาพของครูช่างอุตสาหกรรม มีดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในด้านการวางแผนการสอน ซึ่งจะต้องจัดทำโครงการสอนและใบงาน โดยกำหนดความมุ่งหมายทางพฤติกรรมไว้ให้ชัดเจน เลือกสื่อการสอน เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์การสอน เตรียมวัสดุการสอน (สิ่งพิมพ์) จัดลำดับประสบการณ์ การเรียนในหลาย ๆ วิธี และวางแผนกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับนักเรียน

2. ความสนใจในการสอนและใช้สื่อการสอน มีการแนะนำบทเรียน สอนบรรยาย

สาธิต อภิปรายกลุ่มให้นักเรียนรู้จักใช้เทคนิค การแก้ปัญหา จัดทัศนศึกษา ใช้การเข้าร่วมการ
สอนเป็นทีม ใช้ตัวบทเรียนและสื่อสารการสอนอย่างได้ผล

ธนู แสงศักดิ์ ได้ให้ความหมายของคำว่า "ครูช่าง" ว่าหมายถึง

ผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางการช่างแต่ละแขนง ทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติทั้งมีความสามารถที่จะถ่ายทอดความรู้นั้นให้เกิดความเข้าใจแก่นักเรียนจนถึงขั้นสามารถนำไปปฏิบัติได้⁴³

อนันต์ วงศ์กระจ่าง กล่าวถึงลักษณะของครูช่างว่าครูช่างนอกจากจะต้องมีความรู้และความสามารถแล้ว จะต้องมีความสัมพันธ์อย่างอื่นอีกหลายประการ เช่น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความรอบคอบ มีความรับผิดชอบต่องาน ในหน้าที่และกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของครูช่างไว้ดังนี้

1. สอนให้นักเรียนมีความรู้ในวิชาช่าง
2. สอนให้นักเรียนมีระเบียบวินัย เชื้อฟุ้งและคำนึงถึงความปลอดภัยในโรงงาน
3. ความรู้ความสามารถในการประเมินผล โดยมีหลักการประเมินผลนักเรียน ประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียนรายบุคคล รายกลุ่ม ตลอดจน ประเมินผลพฤติกรรมการสอนของตนเอง สร้างแบบทดสอบ ประเมินผลการปฏิบัติงาน ด้วย การทดสอบที่มาตราฐาน จัดทำคำถามคำตอบสั้น ๆ และสร้างรูปแบบการทดสอบ
4. ความรู้ความสามารถในการแนะแนว โดยช่วยเหลือนักเรียนในการแก้ปัญหาส่วนตัวและทางการศึกษา ตลอดจนพัฒนาอุปนิสัยในการเรียนของนักเรียน พบปะผู้ปกครอง แนะนำวิชาต่อ การจัดทำงานอาชีพให้นักเรียน การแก้ไขข้อขัดแย้งในกลุ่มนักเรียนและพัฒนาระเบียบวินัยนักเรียน
5. ความรู้ความสามารถในการจัดการ มีการจัดแบ่งชั้นและหมวดหมู่ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล การพัฒนาสิ่งแวดล้อม สวัสดิศึกษา การจัดระเบียบปฏิบัติและกฎเกณฑ์ ในงานภาคปฏิบัติงานช่าง การจัดระเบียบปฏิบัติการพัสดุ การเก็บรักษาเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ การประหยัดและเกิดประโยชน์สูงสุด การพัฒนาแนวคิดที่เหมาะสมในตัวนักเรียน สร้างบรรยากาศที่ดีในการปฏิบัติงานและให้บริการที่

การจัดการฝึกงาน	การแสดงบทบาทสมมติ
การสอนแบบสำเร็จรูป	การเลียนแบบ
การมอบหมายงานพิเศษ	กิจกรรมรายบุคคล
การสอน โดยครูพิเศษ	การฝึกหัดแก้ปัญหา
การสาธิต	การฝึกการประสานงาน

สรุปแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูช่างอุตสาหกรรม ได้ว่า สมรรถภาพของครูช่างอุตสาหกรรมเป็นความสามารถในการแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ ครูช่างอุตสาหกรรมที่สามารถแก้ปัญหาได้เฉพาะด้านหนึ่งเรียกว่า มีสมรรถภาพเฉพาะในด้านนั้น ส่วนครูช่างอุตสาหกรรมที่มีสมรรถภาพสูงหมายถึงหมายถึงครูช่างที่ประสบสำเร็จในการแก้ปัญหาได้มาก ดังนั้นสมรรถภาพของครูช่างอุตสาหกรรมจึงเป็นลักษณะของพฤติกรรมที่จะแสดงให้เห็นถึงความรู้ ความสามารถ ความเข้าใจ ทักษะ เจตคติ ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพของนักเรียนทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และร่างกาย

5. ขอบเขตของการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม

ในการศึกษาและเปรียบเทียบความต้องการ ในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมสาขาช่างยนต์ระหว่างครูกับผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ได้ยึดถือแนวทางของ Benjamin S. Bloom ซึ่งศึกษาใน 3 ด้านคือ

1. พุทธิพิสัย (Cognitive Domain)
2. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)
3. ด้านเจตพิสัย (Affective Domain)

1. องค์ประกอบด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain)

โดยปกติ ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ต้องมีความรู้ในงานอาชีพ มีความรู้และเข้าใจในงาน ครูนอกจากจะต้องเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนได้เป็นอย่างดีแล้ว ต้องมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร วิธีสอน การวัดผลและประเมินผล ทั้งด้านนักเรียนและของตนเอง มีความรู้ในระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน ในหน้าที่ของตนอย่างถ่องแท้ ได้แก่ ความรู้ในพระราชบัญญัติครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา แผนการศึกษาชาติ นโยบายการศึกษาทั้งของชาติ กระทรวง ทบวง กรม เพราะการรอบรู้ในระเบียบปฏิบัติอย่างถ่องแท้จะช่วยทำให้ครูได้มีการพัฒนาในด้านการปฏิบัติงาน และการปฏิบัติตน

ได้อย่างถูกต้องมีข้อบกพร่องน้อยที่สุด ถ้าครูช่างอุตสาหกรรมยังไม่ทราบถึงเรื่องเหล่านี้ ผู้บริหารก็ต้องหาทางปรับปรุงแก้ไขให้ครูได้ทราบ ซึ่งก็จะเป็นการช่วยพัฒนาครูนั่นเอง

ด้านพุทธิพิสัย เป็นการศึกษาค้นคว้าความต้องการในการพัฒนาทางสติปัญญาของครู และผู้บริหาร ซึ่งจำแนกออกเป็น 6 ประเภทดังนี้

1.1 ความรู้ ความจำ

1.2 ความเข้าใจ

1.3 การนำไปใช้

1.4 การวิเคราะห์

1.5 การสังเคราะห์

1.6 การประเมินผล

ในด้านพุทธิพิสัย หรือด้านความรู้ 6 ระดับ เรียงจากความต้องการในการพัฒนาจากขั้นต่ำไปสู่ขั้นสูงขึ้น โดยให้ความหมายได้ดังนี้

1.1 ความรู้ ความจำ ความสามารถในการระลึกได้ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เคยมีประสบการณ์มาจากเนื้อหาวิชาต่าง ๆ จากการฟัง การดู การบอกเล่าและการเรียน โดยมีความรู้เฉพาะเรื่อง และความรู้ในวิธีการดำเนินการ ซึ่งครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์จะต้องรู้ซึ่งในเนื้อหาวิชาที่ตนเองสอนถึงความรู้ในเรื่องช่างยนต์ด้านเครื่องยนต์ เครื่องจักรจากการฟัง การดู การอ่าน และการบอกเล่าสู่กันฟัง ในความรู้ด้านเครื่องยนต์เฉพาะเรื่องหลักการทำงานด้านชิ้นส่วนเครื่องยนต์ เครื่องจักร ในความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และนิยามศัพท์ได้ถูกต้อง ความรู้เกี่ยวกับกฎและความจริงเฉพาะเรื่อง ในเนื้อเรื่องตลอดจน ความรู้ในการดำเนินการถอด-ประกอบ ลำดับขั้นปฏิบัติงานได้ถูกต้อง

1.2 ความเข้าใจ คือ ความสามารถในการแปลความ ตีความและขยายความได้ ซึ่งครูช่างยนต์อธิบายถึงการทำงานของเครื่องยนต์ในระบบต่าง ๆ ให้ความหมายถึงศัพท์เทคนิคได้อย่างเข้าใจ เปรียบเทียบให้เห็นถึงความสำคัญ ความแตกต่างของการทำงานของเครื่องยนต์ เครื่องจักรได้ ความสัมพันธ์ในการทำงานของแต่ละระบบของเครื่องยนต์ ตลอดจนเข้าใจถึงกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ รวมถึงการเข้าใจในหลักสูตรการสอนด้วย

1.3 การนำไปใช้ สามารถเอาความรู้ความเข้าใจในด้านเครื่องยนต์ เครื่องจักรที่ได้เรียนมาไปแก้ไขปัญหางานช่างยนต์ได้ เอาไปตอบปัญหาในการทำงาน ในการสอนนักเรียน

ได้ และนักเรียนเอาความรู้ความเข้าใจไปทำงานด้านอาชีพได้ด้วย

1.4 การวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อยได้ ลำดับชั้นความคิดที่แสดงออกอย่างชัดเจนเพื่อค้นความจริงต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อยได้ ลำดับชั้นความคิดที่แสดงออกอย่างชัดเจน เพื่อค้นความจริงต่าง ๆ ในเนื้อเรื่องนั้น ๆ ซึ่งครูต้องวิเคราะห์ได้ว่า เรื่องที่สอนมีความสำคัญตรงไหน สามารถให้ความสัมพันธ์ถึงการทำงานของชิ้นส่วนเครื่องยนต์เครื่องจักรได้ แยกชิ้นส่วนเครื่องยนต์เครื่องจักร แต่ระบบออกมาเป็นส่วนย่อย ๆ ได้ วิเคราะห์ถึงหลักการทำงานของเครื่องยนต์ได้

1.5 การสังเคราะห์ คือการนำเอาความรู้และนโยบายต่าง ๆ มาผสมผสานกัน เพื่อให้เกิดผลต่อการปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นการกำหนดแนวทางต่าง ๆ ในงานช่างยนต์ เป็นการวางโครงการ หรือแผนงานต่าง ๆ ล่วงหน้าให้การปฏิบัติงานนั้น บรรลุผลตามเกณฑ์ และมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ นั่นคือ สามารถสรุปผลได้ หาข้อยุติในด้านช่างยนต์ได้

1.6 การประเมินผล เป็นการตัดสินการปฏิบัติงานการสอนของครูช่างยนต์ มีวิธีการสรุปอย่างมีหลักเกณฑ์ ว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่เพียงใด การประเมินผลนั้นจะประเมินโดย ด้วยผลงานที่ครูได้ทำหน้าที่การปฏิบัติงานการสอน ในด้านการพัฒนาตนเอง ทางสติปัญญาของครูช่างยนต์ ว่าเป็นผู้ที่เฝ้าหาความรู้ หรือไม่ การสอนมีการเตรียมการสอนล่วงหน้าเพียงใด มีความรู้ความเข้าใจในงานการสอนมากน้อยเพียงใด แก้ปัญหาได้หรือไม่ นั่นคือ การประเมินผลถึงความสามารถของครูนั่นเอง ว่ามีอะไรควรแก้ไขปรับปรุงบ้าง

สรุปได้ว่า ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ต้องมีความรู้ มีความเข้าใจในเนื้อหาที่ตนเองรับผิดชอบการสอน สามารถนำความรู้ ความเข้าใจไปศึกษาแก้ปัญหาทางต่าง ๆ ได้อย่างดี รอบรู้ถึงการแยกจำแนกสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อยได้ รู้ว่าชิ้นส่วนใดของเครื่องยนต์เครื่องจักรที่สำคัญที่สุดและมีวิธีตรวจสอบตามลำดับขั้นตอนต่าง ๆ มีการกำหนดแนวทางการสอน การสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติล่วงหน้าให้ได้ผลตามเป้าหมายและมาตรฐานการสอนแล้วสรุปได้อย่างมีกฎเกณฑ์ ถูกต้องตามหลักการ นอกจากจะมีความรู้ด้านช่างยนต์แล้ว ต้องรอบรู้ในด้านหลักสูตรการวัดผลประเมินผล กฎระเบียบต่าง ๆ ของโรงงาน ตลอดจนกฎระเบียบของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนรวมทั้งจรรยาบรรณของครู จึงจะทำให้การพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ได้ผลมากขึ้น

2. องค์ประกอบด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)

ครูช่างอุตสาหกรรม จะต้องมีทักษะในการสอนให้นักเรียนมีความสามารถในภาคปฏิบัติ มีความคล่องตัวในการใช้เครื่องมือ เครื่องจักร มีการใช้ประสาทสัมผัสทางกายทั้ง 5 คือ หู ตา จมูก มือ และเท้าในการทำงาน ซึ่งจะต้องฝึกฝนให้รู้จักเลียนแบบการปฏิบัติงานจากครู มีการลงมือทำตามแบบให้ถูกต้องเที่ยงตรง การกระทำที่มีความต่อเนื่องและประสานกัน การฝึกทักษะเป็นการกระทำทางกาย ซึ่งใช้กล้ามเนื้อ เอ็น กระดูก ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ซึ่งรวมทั้งการใช้สมองด้วยจนเกิดความเคยชินที่เป็นไปตามธรรมชาติได้ นั่นคือ มีการสัมผัสทางกายและสมอง ซึ่งจำแนกได้เป็น 7 ประเภท คือ

- 2.1 การรับรู้
- 2.2 สภาพความพร้อมที่จะทำสิ่งต่าง ๆ
- 2.3 การตอบสนองตามแนวทางที่กำหนดให้
- 2.4 ความสามารถด้านกลไก
- 2.5 การตอบสนองที่ซับซ้อน
- 2.6 ความสามารถในการตัดแปลงสิ่งต่าง ๆ
- 2.7 ความสามารถในการริเริ่ม

2.1 การรับรู้ (Perception) เป็นกระบวนการของความรู้สึกละและความเกี่ยวพันโดยผ่านอวัยวะการรับรู้ต่าง ๆ และการรับรู้เหล่านี้จะผ่านระบบประสาท ซึ่งอาจจะได้จากการกระตุ้นประสาทความรู้สึกละในด้านต่าง ๆ การรู้จักใช้มือทำงานด้วยความคล่องตัว การรับรู้ถึงความแตกต่างของการเคลื่อนไหวของร่างกาย การรับรู้ถึงความแตกต่างของชิ้นส่วนอุปกรณ์ของเครื่องยนต์ เครื่องจักร เครื่องมือซึ่งสังเกตได้ การรับรู้ด้วยการสัมผัสซึ่งบอกได้ว่าชิ้นส่วนนั้นของเครื่องยนต์ เครื่องจักรผิวหยาบหรือเรียบ แข็งหรืออ่อน การรับรู้ด้วยการใช้ประสาทรับรู้ร่วมกัน เช่น การทำงานของมือ เท้า ตา ในขณะที่เราขับรถไป หรือใช้มือกับตาในขณะที่การเลือกหาวัสดุที่ต้องการ

2.2 สภาพความพร้อมที่จะทำในสิ่งต่าง ๆ (Set) เป็นพฤติกรรมการปรับตัวให้พร้อมเพื่อที่จะแสดงออกมาให้เห็น มีทั้งความพร้อมทางร่างกายจิตใจและอารมณ์ ความพร้อมทางร่างกายไม่ใช่อารมณ์ใดทั้งนั้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้ เป็นความพร้อมในการปรับตัวให้พร้อมที่จะเคลื่อนไหว ความพร้อมทางด้านอารมณ์ คือ การมีเจตคติที่ดีต่อการเคลื่อนไหวนั้น นั่นคือ มีความยินดีที่จะแสดงออกซึ่งทักษะนั้น ๆ ในด้านงาน

ช่างอุตสาหกรรมในวิชาชีพช่างยนต์ที่ได้เรียนมา

2.3 การสนองตอบตามแนวทางที่กำหนดให้ (Guide Response) ที่เรียกว่าการสนองตอบภายใต้การควบคุม ระยะนี้เป็นระยะที่สำคัญที่จะทำให้เกิดทักษะขึ้นเพราะเป็นความสามารถซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการทำให้มีทักษะ เช่น การเลียนแบบ (Imitation) เป็นการสนองตอบภายใต้การควบคุม โดยการเลียนแบบจากบุคคลอื่น เช่น การประกอบชิ้นส่วนของฝาสูบของเครื่องยนต์ ตามที่ครูสอนตามลำดับขั้นตอนการประกอบชิ้นส่วนดังกล่าว การลองผิดลองถูก (Trial and Error) เป็นการสนองตอบผู้กระทำทดลองดู ลองกระทำครั้งแล้วครั้งเล่า ผิดบ้างถูกบ้าง จนกว่าจะสนองตอบได้อย่างถูกต้อง เช่น การทดลองทำการปรับตั้งไฟจุดระเบิด จนกระทั่งทำได้ถูกต้องเป็นอย่างดี

2.4 ความสามารถด้านกลไก (Mechanism) เป็นความสามารถที่ทำได้ เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นจนเป็นนิสัย ในระยะนี้ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลและเกิดความเชื่อมั่นในตนเองในการกระทำสิ่งนั้น ๆ เช่น สามารถขับรถได้เอง โดยอัตโนมัติ

2.5 การตอบสนองที่ซับซ้อน (Complex Overt Response) ในระดับนี้เป็นระดับที่ผู้เรียนมีทักษะดี สามารถกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ กระทำด้วยความเชื่อมั่นสามารถลบเลิความไม่แน่ใจต่าง ๆ ได้ และทำได้ดีจนเป็นอัตโนมัติ เช่น การตรวจสอบสภาพการทำงานของระบบน้ำมันเชื้อเพลิงดีเซลด้วยเครื่องเช็คปั๊ม ซึ่งวัดปริมาณของน้ำมันเชื้อเพลิงที่ฉีดออกมาสู่กระบอกสูบ แต่ละสูบของเครื่องยนต์ที่ความเร็วต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องแน่นอน บ่งบอกถึงแรงดันน้ำมันแต่ละสูบไปด้วย นั่นคือ ทราบถึงสภาพของลูกสูบปั๊มเชื้อเพลิงกับกระบอกปั๊มเชื้อเพลิงด้วยว่ามีสภาพดีมากน้อยเพียงใด

2.6 ความสามารถในการดัดแปลงสิ่งต่าง ๆ ให้เหมาะสม (Adaptation) เป็นการปรับตัวให้มีความสามารถที่จะปรับปรุงทักษะให้ดีขึ้น และปรับทักษะหรือการเคลื่อนไหวเข้ากับสถานการณ์ใด ๆ ก็ได้ เช่น การรู้จักดัดแปลงเครื่องมือให้เหมาะสมกับการใช้งานโดยไม่ต้องจัดหาเครื่องมือที่ไม่จำเป็นต้องซื้อมาใช้งานอุตสาหกรรม และเกิดประสิทธิผลต่อการทำงานได้อย่างดีเช่นกัน

2.7 ความสามารถในการริเริ่ม (Origination) เป็นการคิดค้นสิ่งใหม่ขึ้นในชั้นเรียน จะนำความรู้ความสามารถที่เกิดจากทักษะที่ตนเองได้มีมานั้น มาคิดเป็นทักษะใหม่ขึ้น เช่น คิดวิธีการเรียนการสอนแนวใหม่ หรือคิดทำเครื่องมืออุปกรณ์ใหม่ ๆ มาใช้

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติของครูในด้านทักษะ หมายถึง ความชำนาญ ความคล่องตัวของครูที่ปฏิบัติการสอนในเรื่องการเตรียมการสอนให้ได้ผล การทำบันทึกการสอนหรือโครงการสอน การเขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในการสอน เทคนิควิธีสอน การจัดกิจกรรมการสอน การใช้ภาษาในการถ่ายทอดความรู้ การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในการสอน การแก้ปัญหาห้องเรียน การสร้างบรรยากาศของห้องเรียน การใช้ทรัพยากรท้องถิ่นในการเรียนการสอน ตลอดจนทักษะ ความชำนาญในเรื่องการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน

3. ด้านเจตพิสัย (Affective Domain)

ครูช่างอุตสาหกรรมไม่ว่าสาขาช่างยนต์หรือสาขาใด จะมีความคิดเชิงตัดสิน เช่น ชอบ-ไม่ชอบ เห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย รัก-ไม่รัก เลื่อมใส-ไม่เลื่อมใส ศรัทธา-ไม่ศรัทธา คล้อยตาม-ขัดแย้ง ที่จำเป็นต้องใช้ในฐานะผู้ปฏิบัติงานช่าง หรือในฐานะเป็นครูช่างอุตสาหกรรม เป็นการแสดงออกที่เกี่ยวกับความรู้สึก ทำที่อารมณ์ ค่านิยม ความซาบซึ้ง ในการปฏิบัติหน้าที่ ครูนั้นควรมีเจตคติต่ออาชีพครูเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะเป็นการรักในงานอาชีพครู จะต้องมีความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างเต็มความสามารถค้นหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาและวิธีสอน เตรียมการสอนล่วงหน้า ตลอดจนการเตรียมเครื่องมือ เครื่องจักร วัสดุ อุปกรณ์ในการสอนในวิชาชีพที่ตนสอนได้เป็นอย่างดี เจตพิสัยจำแนกได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้

3.1 การรับรู้ (Receiving) เป็นการยอมรับในสิ่งที่ได้ศึกษาเรียนรู้ การที่ครูช่างอุตสาหกรรมแสดงความเต็มใจและตั้งใจที่จะเป็นครูในงานอาชีพนี้ ย่อมเป็นการยอมรับ ถ้าหากมีกิจกรรมในงานอาชีพก็จะเกิดความสนุกสนานเห็นคุณค่าของการศึกษา มีความเต็มใจและยินดีที่จะศึกษารับรู้มากขึ้น

3.2 การตอบสนอง (Responding) เป็นพฤติกรรมที่สูงขึ้นมาอีก คือ ครูช่างอุตสาหกรรมไม่เพียงแต่จะรับรู้ และเต็มใจที่จะศึกษาพัฒนาตนเองเท่านั้น แต่จะมีส่วนในกิจกรรมในงานอาชีพอย่างซบถซบซนและจริงจัง แสดงปฏิกริยาโต้ตอบสนองได้อย่างดี ทำให้เกิดความสนุกสนานในการสอนและการศึกษาหาความรู้อยู่เสมอไม่หยุดนิ่ง เช่น งานชมรมวิชาชีพ ครูช่างอุตสาหกรรมก็จะเข้าร่วมเป็นกรรมการชมรม และผลักดันให้ชมรมวิชาชีพดำเนินไปสู่เป้าหมายได้อย่างดี

3.3 การให้คุณค่า (Value) เป็นขั้นการรู้คุณค่าของสิ่งที่ทำ ได้ศึกษา ครูช่างอุตสาหกรรมสาขาช่างยนต์หรือสาขาใดก็ตามย่อมมีความเชื่อ ความศรัทธา ยอมรับคุณค่าของสิ่งที่ได้ศึกษา และยอมรับคุณค่านั้น ครูก็จะผูกพันตนเองกับคุณค่าที่ตนเองได้ศึกษาได้ทำด้วย เพราะเกิดจาก

ความสามารถของตน ความมีคุณค่าย่อมเกิดขึ้น เช่น การที่ครูได้จัดซ่อมเครื่องยนต์เครื่องจักร ให้สามารถใช้งานได้ ย่อมจะเกิดความภาคภูมิใจและยอมรับถึงคุณค่าของการได้จัดซ่อมจัดทำ ของตนเองที่ได้ใช้ความรู้ความตั้งใจในการจัดซ่อมนั่นเอง

3.4 การจัดระบบ (Organization) เป็นพฤติกรรมของครูช่างอุตสาหกรรมที่จะนำเอาค่านิยมต่าง ๆ ที่ตนเองมีความรู้มีประสบการณ์ที่สะสมไว้ มารวบรวมผสมผสานกัน อาจจะด้วยการวิเคราะห์เปรียบเทียบพิจารณาค่านิยมที่มีความสำคัญ และจัดไว้เป็นระบบตามความต้องการ หรือด้วยการสังเคราะห์ จัดรวบรวมค่านิยมต่าง ๆ มาสัมพันธ์กัน ซึ่งจะทำให้การปฏิบัติงานของครู เป็นไปด้วยความมั่นใจยิ่งขึ้น และสามารถตรวจสอบการปฏิบัติงานช่างได้ในแต่ละระบบของงานอาชีพที่ได้ทำ

3.5 การสร้างลักษณะ โดยคุณค่าหรือคุณค่าซับซ้อน (Value Complex) เป็นพฤติกรรมที่ครูสามารถนำความนิยมมาใช้เป็นแนวทางในการควบคุมพฤติกรรมของตนเองเป็นประจำและสม่ำเสมอ จนในที่สุดได้กลายเป็นหลักในการดำเนินชีวิตหรือหลักในการตัดสินใจต่าง ๆ รวมทั้งการแสดงลักษณะนิสัย ตลอดจนคุณสมบัติของครูช่างอุตสาหกรรมแต่ละคนด้วยซึ่งพฤติกรรมในขั้นนี้ นับว่าเป็นขั้นสูงสุด

สรุป เจตพิสัยเป็นการแสดงออกถึงความรู้ลึก ทำที่อารมณ์ ค่านิยม ความซาบซึ้ง และความรักในงานอาชีพครูช่างอุตสาหกรรมของตน ครูที่รักอาชีพย่อมไม่หาความรู้ความสามารถในงานอาชีพอยู่เสมอ มีความตั้งใจที่จะศึกษาสิ่งใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพที่ตนเองถนัด ความรักในงานอาชีพที่ตนเองถนัดก็ย่อมมีความต้องการที่จะศึกษาพัฒนาตนเองอยู่เสมอ

สำหรับผลงานวิจัยในต่างประเทศ เกี่ยวกับองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของครูที่ปฏิบัติการสอน เพื่อจัดการพัฒนาบุคลากร และการพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนมีดังต่อไปนี้

Gordon Lawrence ได้กล่าวถึง การวิจัยในสหรัฐอเมริกา ว่า

ในปี 2512 สมาคมแนะแนวการศึกษาแห่งมลรัฐฟลอริดา ได้สร้างหลักเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการปฏิบัติงานของครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพของครู ซึ่งสภาการศึกษาแห่งมลรัฐฟลอริดา (The Teacher Education Advisory Council) ร่วมกับมหาวิทยาลัยฟลอริดา พบว่า

ลักษณะหรือคุณสมบัติที่ครูควรมี คือ

1. ด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความมั่นคงในอารมณ์ยอมรับในความ

แตกต่างระหว่างบุคคล มีความเป็นประชาธิปไตย รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความรับผิดชอบ มีความกระตือรือร้นที่จะปรับปรุง และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ให้คำแนะนำปรึกษาช่วยเหลือนักเรียน มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้อื่น ตั้งใจใช้เวลา เพื่อการศึกษาและการเรียนของนักเรียน ทั้งในเวลา และนอกเวลาเรียน

2. ความรู้ความเข้าใจได้แก่ มีความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาการทางกายและสมอง มีความเข้าใจในขบวนการเรียนการสอน เช่น ทฤษฎีการเรียนรู้ ขบวนการทำงานของกลุ่ม เข้าใจในการจัดการศึกษาของชาติ ความสัมพันธ์กับหน่วยงานอื่น ๆ เข้าใจวิธีการวัดผลการปรับปรุง หลักสูตร ตลอดจนการสอน

3. ด้านทักษะการสอน ได้แก่ ทักษะในการฟัง การพูด อ่านและเขียน การใช้โสตทัศนอุปกรณ์ มีเทคนิคในการแก้ปัญหา กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม วินิจฉัย แก้ปัญหาต่าง ๆ ของห้องเรียนมีการแนะแนว และใช้แหล่งวิทยากรให้เป็นประโยชน์การเรียนการสอน มีการประสานงานกับครู ร่วมงานส่งเสริมให้นักเรียนตัดสินใจและประเมินตนเอง ฝึกให้นักเรียนใฝ่หาความรู้ด้วยตนเอง

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาได้ทำการศึกษา รูปแบบการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมของประเทศไทย เพื่อวางแผนพัฒนาครูอาชีวศึกษาให้มีสมรรถภาพที่พึงประสงค์จากการศึกษาสมรรถภาพเชิงช่างทั่วไปและเชิงครูทั่วไปของครูช่างอุตสาหกรรม โดยทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารครูช่าง นักศึกษาช่างอุตสาหกรรมและผู้จบหลักสูตรครูช่างอุตสาหกรรม พบว่า

1. สมรรถภาพเชิงช่างทั่วไป ซึ่งครูช่างอุตสาหกรรมขาดมาก ได้แก่

- 1.1 ทักษะและความชำนาญในด้านช่าง
- 1.2 ความรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ
- 1.3 การแต่งกายสภาพและใช้วาจาสุภาพ
- 1.4 ความเป็นผู้นำ
- 1.5 การบำรุงรักษาเครื่องมือ
- 1.6 ความคิดริเริ่ม
- 1.7 ความรู้ทางวิชาชีพ
- 1.8 การบริการสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดบ้าง อันถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1.9 ความคิดเชิงธุรกิจ
- 1.10 ความรู้ทางเทคโนโลยีและวิทยาการใหม่ ๆ
- 1.11 ความรู้ด้านการบริหารงาน
- 1.12 ความรู้เรื่องงานพัสดุ
- 1.13 ความแม่นยำและความละเอียดรอบคอบ
- 1.14 ความเคารพระเบียบกฎเกณฑ์
- 1.15 การตรงต่อเวลา
- 1.16 ความกระตือรือร้น
- 1.17 ทักษะการปฏิบัติงาน
- 1.18 ความร่วมมือ
- 1.19 ความจริงใจ
- 1.20 ความยุติธรรม
- 1.21 ความรู้ด้านภาษา
- 1.22 การติดต่อประสานงาน
- 1.23 การติดตามผลนักศึกษา
- 1.24 การปกครอง
- 1.25 ความเชื่อมั่นในตนเอง

2. สมรรถภาพเชิงครูทั่วไป ซึ่งครูช่างอุตสาหกรรมขาดมากเรียงตามลำดับ ดังนี้

- 2.1 ความสามารถในการสอนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ
- 2.2 คุณธรรมต่าง ๆ เช่น ความรับผิดชอบ การตรงต่อเวลา ความมีวินัยในตนเอง ความเสียสละ ความสามัคคี ความอ่อนน้อม ความอดทน ความซื่อสัตย์ เป็นต้น
- 2.3 เทคนิคในการผลิตและใช้สื่อการสอน
- 2.4 วิทยุณของความเป็นครูและความศรัทธาในวิชาชีพครู
- 2.5 ชวิญและกำลังใจ
- 2.6 การปกครองนักเรียน งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
- 2.7 การวัดและประเมินผล เนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
- 2.8 การใช้จิตวิทยาในการสอน

- 2.9 มนุษย์สัมพันธ์
- 2.10 จรรยาครู
- 2.11 การเตรียมการสอน
- 2.13 ความรู้ในเรื่องแนะแนว
- 2.14 ความเข้าใจหลักสูตร
- 2.15 การบริหาร
- 2.16 กิจกรรมนักเรียน
- 2.17 วิจัยและประดิษฐ์
- 2.18 งานธุรการ

สุรพันธ์ ตันศรีวงศ์ ทำการศึกษาปัญหา และความต้องการสำหรับโครงการพัฒนา
คณาจารย์ คณะอุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
พบว่า

1. สภาพความรู้ความเข้าใจของคณาจารย์ต่อบทบาทและความรับผิดชอบพบว่า
ทั้งผู้บริหารและอาจารย์มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทและความรับผิดชอบทั้ง 5
บทบาท ซึ่ง ได้แก่ บทบาทด้านการสอน การเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา การให้บริการชุมชน
และสังคม การนิเทศการสอน การเขียนตำราและการทำวิจัยปรากฏว่าระดับความรู้
ความเข้าใจอยู่ในเกณฑ์ปานกลางยกเว้นในบางเรื่องที่มีความรู้ความเข้าใจในเกณฑ์
มาก เช่น การควบคุมนักเรียนในชั้น ส่วนการสอนแบบบรรยายและในบางเรื่องมี
ความรู้ความเข้าใจในเกณฑ์น้อย เช่น การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับรายงานวิทยานิพนธ์
การเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา การจัดกิจกรรมส่งเสริมทางด้านวิชาการวิธีการเข้าใน
พัฒนาชุมชนในท้องถิ่น การเป็นวิทยากรในการอบรมและสัมมนา เป็นต้น

2. ในด้านความต้องการให้มีกิจกรรมเสริมความรู้เกี่ยวกับบทบาทและความ
รับผิดชอบของอาจารย์ พบว่าทั้งผู้บริหารและอาจารย์มีความต้องการให้มีกิจกรรม
เสริมความรู้ในเกณฑ์มาก คือบทบาทด้านการเขียนตำราและการทำวิจัย บทบาท
ด้านการนิเทศการสอน ส่วนบทบาทด้านการสอนการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา การให้
บริการชุมชนและสังคม มีความต้องการให้มีกิจกรรมเสริมความรู้อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

3. ลำดับที่ความต้องการให้มีกิจกรรมเสริมความรู้ในแต่ละบทบาทพบว่า เรื่องที่น่าจะเป็นความต้องการเร่งด่วนในแต่ละบทบาท คือ

3.1 บทบาทด้านการเขียนตำราและการทำวิจัย คือ วิทยาการใหม่ ๆ และผลการวิจัยทางการศึกษา เทคนิคและการดำเนินการวิจัย หลักการและระเบียบการทำวิจัย วิธีการเขียนบทความและตำรา

3.2 บทบาทด้านการนิเทศการสอน คือ การประเมินระบบการฝึกสอน การประเมินผลการฝึกสอนของนักศึกษาฝึกสอน

3.3 บทบาทด้านการให้บริการชุมชนและสังคม คือ การเผยแพร่วิทยาการให้กับชุมชนและสังคม วิธีการเข้าไปพัฒนาชุมชนในท้องถิ่น วิธีการวางแผนและการจัดการอบรม

3.4 บทบาทด้านการสอน คือ วิธีการพัฒนาหลักสูตร การวัดผลการสอน เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ของนักเรียน การกำหนดขอบข่ายในเนื้อหาวิชาในหลักสูตร

3.5 ส่วนในเรื่องอื่น ๆ นั้นเป็นความต้องการในลำดับที่รองลงไป⁴⁵

โชค อ่อนพรม ได้ทำการศึกษาความพร้อมและความต้องการพัฒนาด้านวิชาการของครูช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูช่างอุตสาหกรรมทุกแผนกมีความรู้ความเข้าใจในงานด้านเทคนิคและวิธีสอนในระดับมาก ส่วนด้านอื่น ๆ มีความรู้ในระดับปานกลางและความรู้ด้านการวิจัยและพัฒนาในระดับน้อย

2. ครูช่างอุตสาหกรรมต้องการเพิ่มพูนความรู้อย่างมากในการวิจัยและพัฒนาความรู้งานช่าง ที่ปรึกษาทางวิชาการ การให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน และหลักสูตรตามลำดับ ส่วนความต้องการเพิ่มพูนความรู้ด้านเทคนิคและวิธีสอน การวัดผลและประเมินผลรวมทั้งอุปกรณ์และเอกสารการสอนอยู่ในระดับปานกลาง⁴⁶

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น **สรุป** อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความมุ่งหมายทางการศึกษา มีการจำแนกเด่นชัดในการจัดการศึกษาออกเป็น 3 พิลัย

คือ พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) และเจตพิสัย (Affective Domain) ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุผลในแง่ของการเปลี่ยนพฤติกรรมอย่างแท้จริง ซึ่งการที่ผู้เรียนจะบรรลุผลได้ก็ต้องรับการถ่ายทอดความรู้จากครูผู้สอนทั้ง 3 พิสัย เช่นเดียวกัน และโดยเฉพาะการอาชีวศึกษา ผู้เรียนเรียนไปเพื่องานอาชีพ การเรียนรู้จากครูอาชีวศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งในการถ่ายทอดความรู้ ความสามารถในงานช่างอุตสาหกรรม และความรักในงานอาชีพ เช่น ครูช่างยนต์ ย่อมต้องมีความรู้ความสามารถในงานปฏิบัติช่างยนต์ มีความรัก ความศรัทธาในงานอาชีพครูและวิชาชีพช่างยนต์ด้วย ซึ่งจาก 3 พิสัยดังกล่าว สรุปได้ดังนี้

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ครูผู้สอน ต้องมีความรู้ความสามารถในการจดจำ บรรยาย อธิบาย ให้คำจำกัดความ มีความเข้าใจที่จะสรุป แปล ตีความ รู้จักนำไปประยุกต์ใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ที่แท้จริง รู้จักจำแนกแยกแยะเนื้อหา ความเป็นมาและความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง เป็นพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงความรอบรู้ มีหลักการและเหตุผล รู้จักพิจารณาวิเคราะห์ วิเคราะห์ ได้อย่างฉลาดและเป็นธรรม มีการสังเคราะห์นำความรู้ส่วนย่อย ๆ มาจัดหมวดหมู่ในสิ่งนั้น ๆ สามารถถ่ายทอดความคิดได้อย่างชัดเจน รู้จักการวางแผนงาน โครงการ และการเสนอแนะวิธีการใหม่ ๆ มีหลักเกณฑ์การประเมินผลในวิชาชีพครู มีความรอบรู้ในวิชาชีพช่างเป็นอย่างดี

2. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในงานช่างอุตสาหกรรม โดยการแสดงออกทางร่างกาย เป็นการเคลื่อนไหวเชิงช่างในความสามารถทางทักษะและความชำนาญในการปฏิบัติงาน ซึ่งประกอบด้วยความรู้ด้วยอวัยวะร่างกายและระบบประสาท มีความพร้อมในการปรับตัวทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ มีการสนองตอบภายใต้การควบคุม เช่น การเลียนแบบ การทดลองฝึกงานมีทักษะและโดยอัตโนมัติ มีความเชื่อมั่นปรับปรุงทักษะให้เข้ากับสถานการณ์ใด ๆ ก็ได้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์แนวใหม่ซึ่งบ่งบอกได้ว่าครูช่างอุตสาหกรรมเป็นผู้ถ่ายทอดทักษะแก่ผู้เรียนตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมได้

3. ด้านเจตพิสัย (Affective Domain) ซึ่งครูช่างอุตสาหกรรม ต้องมีพฤติกรรมเกี่ยวกับความรู้สึกที่ดี ยอมรับ รับรู้ เต็มใจ ตั้งใจ มีความรักและศรัทธาในวิชาชีพครู มีส่วนร่วมในกิจกรรม ฟังพอใจในวิชาชีพครูและวิชาชีพช่าง มีค่านิยมที่นำมาเป็นแนวทางในการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง เป็นประจำและสม่ำเสมอจนกลายเป็นหลักในการดำเนินชีวิต มีการตัดสินใจพิจารณาสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งแสดงลักษณะนิสัยและคุณสมบัติของวิชาชีพครูและวิชาชีพช่างได้อย่างดี

เชิงอรรถ

¹ อารุง จันทวานิช, "การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการประถมศึกษา," วารสารการศึกษาแห่งชาติ ปีที่ 14 (ตุลาคม-พฤศจิกายน 2533), หน้า 4.

² รุ่ง แก้วแดง, "คำกล่าวรายงาน," การประชุมสามัญประจำปี ครั้งที่ 13 สมาคมโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย 2533, หน้า 6.

³ คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน, คู่มือผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน, กรุงเทพมหานคร (กองทะเบียนและสถิติ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ, 2525), หน้า 11.

⁴ มงคล ศรีไพรวรรณ, "อะไรใหม่ในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525," วารสารการศึกษาแห่งชาติ 16 (มิถุนายน-กรกฎาคม 2525), หน้า 6-8.

⁵ สถิติและวิเคราะห์ภาวะการศึกษา, กอง. คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. การศึกษาเอกชนในประเทศไทย : พัฒนาศึกษา กรุงเทพมหานคร, 2526, หน้า 7-13.

⁶ เมธี บิลันธานนท์, การบริหารงานบุคคลในวงการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จรัสนิทวงศ์, 2532), หน้า 149.

⁷ วิทยุ สาร, "การบริหารบุคลากรในโรงเรียน," วารสารการบริหาร ปีที่ 3 (พฤษภาคม 2513), หน้า 93.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าการสืบลิขสิทธิ์ของ อีวงค์สารศรี, "การพัฒนา : การฝึกอบรม," การบริหารงานบุคคล ปีที่ 3
 (กรุงเทพมหานคร : พรานนการพิมพ์, 2530), หน้า 193.

⁹ทิพวรรณ ลีตลรัศมี, "โครงการพัฒนาครูอาจารย์ของวิทยาลัยครูลำปาง," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 11.

¹⁰เมธี บิลันธานนท์, สิ่งที่ได้อ่างมาแล้ว, หน้า 154.

¹¹ภิญโญ สาร, สิ่งที่ได้อ่างมาแล้ว, หน้า 98.

¹²พยอม วงศ์สารศรี, สิ่งที่ได้อ่างมาแล้ว, หน้า 193.

¹³ทิพวรรณ ลีตลรัศมี, สิ่งที่ได้อ่างมาแล้ว, หน้า 193.

¹⁴สมคิด แก้วสนธิ, "ทัศนเกี่ยวกับการพัฒนาอาจารย์," เอกสารประกอบการสัมมนาโครงการพัฒนาคณาจารย์ด้านการเรียนการสอน, (หน่วยพัฒนาอาจารย์ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, มีนาคม 2520), หน้า 13.

¹⁵William B. Castetter, The Personnel Function in Educational Administration, 2d. ed. (New York : The Macmillan Co., 1976), p. 273.

¹⁶Jerry G. Guff, Toward Faculty Renewal (California : Jossy Base, 1975), p. 8-16.

¹⁷Lee J. Mullally and Norman V. Duffy, The Goal of Faculty Development Improving Instruction (and Surviving), Improving Collega and University Teaching 26 (Spring 1978), p. 121.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใด ¹⁸ภิญโญ สาร, หลักการบริหารการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : วัฒนานิษฐ์, 2519), หน้า 161.

¹⁹ ชงค์ วงษ์จันทร์, "ความสูญเปล่าทางการศึกษา," วารสารศูนย์ศึกษา, ปีที่ 7 (กรกฎาคม 2528), หน้า 45-58.

²⁰ พันส์ หันนาคินท์, สิ่งที่ได้อ่างมาแล้ว, หน้า 169.

²¹ ธรรมณู ฤทธิมนี, "แนวคิดการพัฒนากำลังคนทางอาชีวศึกษา," เอกสารประกอบการบรรยายวิชาการบริหารอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 22 สิงหาคม 2531, หน้า 5. (เอกสารอัดสำเนา)

²² William B. Casteter, op. cit., p. 273.

²³ พันส์ หันนาคินท์, สิ่งที่ได้อ่างมาแล้ว, หน้า 164.

²⁴ พงษ์ศักดิ์ วรสุนทรโรสถ, "ศึกษาธิการเขต และศึกษาธิการจังหวัดให้บริการทางวิชาการแก่โรงเรียนอาชีวศึกษาได้อย่างไร," รวมบทความอาชีวศึกษา รวบรวมและจัดพิมพ์โดยธนู แสงศักดิ์, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์วิทยากร 2517), หน้า 91-92.

²⁵ เมธี บิลันธานนท์, การบริหารงานบุคคลในวงการศึกษ (พิมพ์ครั้งที่ 2 , กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2532), หน้า 126.

²⁶ กระทรวงศึกษาธิการ, กรมสามัญศึกษา, "การจัดและการพัฒนาบุคลากรในโรงเรียน," เอกสารประกอบการอบรมเตรียมผู้บริหารโรงเรียนมัธยม รุ่นที่ 18 พ.ศ. 2524 (มิถุนายน 2524), หน้า 74.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
²⁷ ภิญโญ สาร, สิ่งที่ได้อ่างมาแล้ว, หน้า 233.

²⁸ ก่อ สวัสดิพานิชย์, "ข้อคิดบางประการเกี่ยวกับการฝึกหัดครู," เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 152 (กรุงเทพมหานคร : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฝึกหัดครู, 2517), หน้า 217-220.

²⁹ Oliver R. Gibson and Harold C. Hunt, The School Personnel Administration (Boston : Houghton Mifflin Company, 1965), p. 242.

³⁰ Gordon Lawrence, "Measure Teacher Copetencies for the Middle School," The National Elementary Principal, 3 (November 1971), pp. 60-66.

³¹ วิทยุ สาธร, สิ่งที่ได้อ่างมาแล้ว, หน้า 226.

³² Oliver R. Gibson and Harold C. Hunt, *op. cit.*, p. 242.

³³ Gordon Lawrence, *op. cit.*, p. 273.

³⁴ Jum C. Nunnally, Tests and Measurements (New York : McGraw - Hill Book Company, 1959), p. 300.

³⁵ E.S. Bogardus, Fundamental of Social Psychology (New York : Century, 1931), p. 62.

³⁶ L.L. Thurstone, "Attitude can be Measured," Reading in Attitude Theory and Measurement ed. Martin Fishbein (New York : John Wiley and Sons, 1967), p. 77.

³⁷ พวงผกา ตัณฑติลิก, "การดัดแปลงแบบสำรวจทัศนคติครู," วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522, หน้า 12.

³⁸ นวลจันทร์ ทิมวงศ์, "การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพครูของผู้ที่เป็นครูกับนิสิตฝึกหัดครู," วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511, หน้า 2.

³⁹ Herbert Screnson, Psycholgy in Education (New York : Kagakusha Co., 1964). อ้างโดย สำรววย มีชนอน, "การเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่ออาชีพครูของนิสิตวิทยาลัย วิชาการศึกษา," วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.

⁴⁰ S.P. Ahluwalia, Manual of Teacher Attitude Seventory (Varanasi : Banaras Hindu University, 1974), p. 2.

⁴¹ Takako Mori, "Analysis of Factors Influencing Motivation for Becoming a Teacher," Journal of Educational Research, 60 (December 1966), pp. 174-179.

⁴² Gibson and Hunt, op. cit., p. 274.

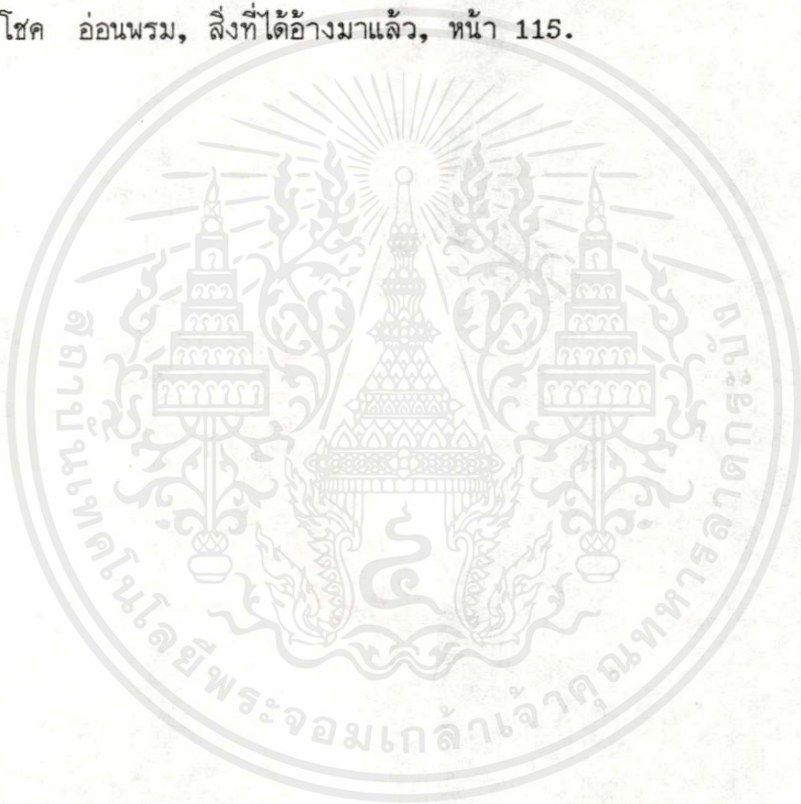
⁴³ ธนู แสงศักดิ์, "ความรับผิดชอบของครูช่าง," วารสารวิทยาลัยครูอาชีวศึกษา 5 มีนาคม 2513), หน้า 6.

⁴⁴ อนันต์ วงศ์กระจ่าง, "การรับผิดชอบของครูช่าง," วารสารวิทยาลัยครูอาชีวศึกษา 6 กุมภาพันธ์ 2514), หน้า 73.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ขอสงวน
ลิขสิทธิ์ ไม่ให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁴⁵ สุรพันธ์ ตันศรีวงษ์, "ปัญหาและความต้องการสำหรับโครงการพัฒนาคณาจารย์. รายงานวิจัยคณะอุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ," รายงานวิจัย, ภาควิชาครุศาสตร์ไฟฟ้า คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2526, หน้า 80-81.

⁴⁶ โชค อ่อนพรม, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 115.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ โดยการวิจัย ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีรายละเอียดในการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ผู้บริหาร และครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ที่ทำการสอนประเภทช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน รวม 22 โรงเรียน โดยแยกเป็นผู้บริหาร 27 คน ครูช่างยนต์จำนวน 316 คน รวมเป็น 343 คน ซึ่งผู้วิจัยถือเอาประชากรทั้งหมดนี้เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยไม่มีการสุ่มตัวอย่าง ดังปรากฏในตารางแสดงจำนวนสถานศึกษา ครูและผู้บริหาร ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยได้สำรวจจากฝ่ายทะเบียนครู สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

ตารางที่ 1

แสดงจำนวนประชากรของการวิจัยซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารและครูโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร

ลำดับ	ชื่อ โรงเรียน	เขต	จำนวน ผู้บริหาร	จำนวน ครู	รวม
1.	โรงเรียนเทคนิคบูรณพันธ์	พระโขนง	2	6	8
2.	โรงเรียนเทคโนโลยีปิ่นมณฑล	ตลิ่งชัน	1	6	7
3.	โรงเรียนนวมเทคนิคช่างกล-พาณิชย์การ	ดุสิต	1	6	7
4.	โรงเรียนเทคนิคพระรามหก	บางกอกน้อย	1	11	12
5.	โรงเรียนเทคนิคสัจจวัฒน์	คลองสาน	1	7	8
6.	โรงเรียนดอนบอสโก	พญาไท	1	9	10
7.	โรงเรียนเทคนิควิทยา ปวส.	ห้วยขวาง	1	16	17
8.	โรงเรียนกุลสิริเทคโนโลยี	คลองสาน	1	9	10
9.	โรงเรียนกนกเทคโนโลยี	ยานนาวา	1	7	8
10.	โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์ ช่างกล ชส.ทบ.	ดุสิต	1	16	17
11.	โรงเรียนเทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรม กรุงเทพ	บางกะปิ	1	11	12
12.	โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงธน	ภาษีเจริญ	1	12	13
13.	โรงเรียนเทคโนโลยีบางกะปิ	บางกะปิ	2	9	11
14.	โรงเรียนเทคนิควิทยา	ห้วยขวาง	1	11	12
15.	โรงเรียนเทคโนโลยีไทยสุริยะ	บางเขน	2	16	18
16.	โรงเรียนช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ	บางกะปิ	1	21	22
17.	โรงเรียนเทคโนโลยีหมู่บ้านครู	หนองแขม	1	13	14

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลำดับ	ชื่อโรงเรียน	เขต	จำนวน ผู้บริหาร	จำนวน ครู	รวม
18.	โรงเรียนช่างฝีมือปฏิจวิทยา	บางเขน	1	27	28
19.	โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม	บางกอกใหญ่	2	33	35
20.	โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ	พระโขนง	1	27	28
21.	โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค	พระโขนง	1	18	19
22.	โรงเรียนเซนต์จอห์น โปลีเทคนิค	บางเขน	2	26	28
รวม			27	316	343

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความต้องการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้า ทฤษฎีจากบทความ เอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวกับ การพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมและผู้บริหาร
2. สร้างแบบสอบถาม แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ
  - ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วยตำแหน่ง อายุ วุฒิศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานในโรงเรียน มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)
  - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร มีคำถามจำนวน

60 ข้อ ซึ่งครอบคลุม 3 นิสัย คือ พุทธินิสัย ทักษะนิสัย เจตนิสัย และแต่ละนิสัยจะแยกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านวิชาชีพครู และด้านวิชาชีพช่าง คือ

1. ศึกษา ค้นคว้า ทฤษฎีจากบทความ เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม และผู้บริหาร

2. สร้างแบบสอบถาม แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานการณ์ส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วยตำแหน่ง อายุ วุฒិทางการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานในโรงเรียน มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรมสาขาช่างยนต์ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครมีคำถามจำนวน 60 ข้อ ซึ่งครอบคลุม 3 นิสัย คือ พุทธินิสัย ทักษะนิสัย เจตนิสัย และแต่ละนิสัยจะแยกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านวิชาชีพครู และด้านวิชาชีพช่าง คือ

1. พุทธินิสัย

ก. ด้านวิชาชีพครู จำนวน 13 ข้อ

ข. ด้านวิชาชีพช่าง จำนวน 14 ข้อ

2. ทักษะนิสัย

ก. ด้านวิชาชีพครู จำนวน 12 ข้อ

ข. ด้านวิชาชีพช่างยนต์ จำนวน 5 ข้อ

3. เจตนิสัย

ก. ด้านวิชาชีพครู จำนวน 7 ข้อ

ข. ด้านวิชาชีพช่างยนต์ จำนวน 9 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ

มีความต้องการในการพัฒนามากที่สุด ให้คะแนน 5 คะแนน

มีความต้องการในการพัฒนามาก ให้คะแนน 4 คะแนน

มีความต้องการในการพัฒนาปานกลาง ให้คะแนน 3 คะแนน

มีความต้องการในการพัฒนาน้อย ให้คะแนน 2 คะแนน

ไม่เห็นด้วยมากที่สุด

ให้คะแนน 1 คะแนน

3. นำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และพิจารณาว่าครอบคลุมความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขา ช่างยนต์หรือไม่และปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และอาจารย์ที่ปรึกษา รวม 5 ท่าน ดังนี้

รศ.อำพล ชี้อตรง

รองผู้อำนวยการสำนักพัฒนาเทคนิคศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

ผศ.ยิ่งศักดิ์ นิตยฤทธิ์

คณะวิทยาศาสตร์ วิทยาลัยครุฑนบุรี

รศ.ปกรณ์ ผลาหาญ

ภาควิชาคณิตศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์

หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะ

ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร

ผศ.เชียรชัย บุญะกุล

ภาควิชาเครื่องกล สถาบันเทคโนโลยีพระจอม

เกล้าพระนครเหนือ

4. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้บริหาร และครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์โรงเรียนเอกชนมหานครที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูใหญ่และครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์โรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม และโรงเรียนบ้านโป่งบริหารธุรกิจ จำนวน 21 คน นำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (Alpha-Coefficient) ของ Cronbach ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.89

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เอกสารนี้เป็นในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ขอหนังสือจากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม เพื่อขออนุญาตต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในการเก็บแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่ผ่านการทดลอง และปรับปรุงแล้วไปให้ผู้บริหารและครูซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตอบแบบสอบถาม แล้วเก็บรวบรวมด้วยตนเอง ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ 311 ฉบับคิดเป็นร้อยละ 90.67

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS (Statistical Package for Social Sciences) แล้วเสนอในรูปตารางและคำอธิบาย และแปลผลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผู้วิจัยนำข้อมูลมาแจกแจงหาความถี่และหาค่าร้อยละ (percentage) แล้วจำแนกตามตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานในโรงเรียน

ตอนที่ 2 ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์เป็น 2 ตอนดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมสาขาช่างยนต์ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร คำถามแต่ละข้อมี 5 ตัวเลือก คือ มีความต้องการในการพัฒนามากที่สุด มีความต้องการในการพัฒนามาก มีความต้องการในการพัฒนาปานกลาง มีความต้องการในการพัฒนาน้อย และมีความต้องการพัฒนาน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยกำหนดการแปลค่าเฉลี่ยไว้ดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง มีความต้องการในการพัฒนามากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง มีความต้องการในการพัฒนามาก

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง มีความต้องการในการพัฒนาปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง มีความต้องการในการพัฒนาน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง มีความต้องการในการพัฒนาน้อยที่สุด

2. เปรียบเทียบความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน โดยการทดสอบค่า t -test

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของตาราง การบรรยายตามวัตถุประสงค์ในการวิจัย โดยแบ่งเป็น

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร ในด้านพุทธินิสัย ทักษะนิสัย เจตณีนิสัย

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ตามตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษาและ ประสบการณ์ในการทำงาน

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดย ค่าร้อยละ (Percentage) นำเสนอในรูปตารางและคำอธิบายเป็นรายชื่อ

ตารางที่ 2

แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่ง
อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน

สถานภาพ	ผู้ตอบแบบสอบถาม (N = 311)	
	จำนวน	ร้อยละ
1. <u>ตำแหน่ง</u>	311	
1.1 ผู้บริหาร	27	8.68
1.2 ครู	284	91.32
2. <u>อายุ</u>	311	
2.1 ต่ำกว่า 30 ปี	129	41.48
2.2 ตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป	182	58.52
3. <u>วุฒิการศึกษา</u>	311	
3.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี	184	59.16
3.2 ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	127	40.84
4. <u>ประสบการณ์ในการทำงาน</u>	311	
4.1 ต่ำกว่า 5 ปี	132	42.44
4.2 ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป	179	57.56

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับอาจารย์เท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2

1. แสดงถึงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่ง พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ จำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 91.32 และเป็นผู้บริหารจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 8.68
2. แสดงถึงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุมากกว่า 30 ปี จำนวน 182 คน หรือร้อยละ 58.52 และผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีจำนวน 129 คน หรือร้อยละ 41.48
3. แสดงถึงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวุฒิการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 184 คน หรือร้อยละ 59.16 และผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 127 คน หรือร้อยละ 40.84
4. แสดงถึงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปีขึ้นไป จำนวน 132 คน หรือร้อยละ 42.44 และผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 5 ปีขึ้นไป จำนวน 179 คน หรือร้อยละ 57.56

ตอนที่ 2 แสดงการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ทาง พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย ซึ่งแยกเป็นด้านวิชาชีนครู และด้านวิชาชีพช่างยนต์

2.1 พุทธิพิสัยในด้านวิชาชีนครู

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ข้อที่	พหุพินัยย์ในด้านวิชาชีพครู	N = 311		ระดับความต้องการ ในการพัฒนา
		$\bar{X}$	S.D	
13	การจัดทำสื่อการสอน	4.00	0.84	มาก
	ค่าเฉลี่ยรวม	3.87	0.86	มาก

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพหุพินัยย์ ในด้านวิชาชีพครู พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.87 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความต้องการมาก แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อคำถาม พบว่า การแนะนำอาชีพและการศึกษาต่อของนักเรียน เป็นข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.04 จัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนามาก รองลงมาคือการส่งครูเข้าอบรมทางวิชาการที่จัดขึ้นโดยหน่วยงานอื่น ค่าเฉลี่ย 4.02 การจัดทำสื่อการสอน ค่าเฉลี่ย 4.00 การสอนวิชาชีพช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.95 การแนะนำการแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.92 แนวคิดในการจัดการศึกษาของไทย และการได้ไปศึกษาต่อ ค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.88 หลักสูตรและการวิเคราะห์หลักสูตรค่าเฉลี่ย 3.84 การใช้แผนการสอน ค่าเฉลี่ย 3.83 การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรการเรียนการสอนช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.78 หลักการวัดผลและประเมินผลนักเรียน ค่าเฉลี่ย 3.74 โปรแกรมการเรียนของนักเรียน ค่าเฉลี่ย 3.73 และค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3.65 คือ การนิเทศการเรียนการสอนภายในโรงเรียน ทุกข้อที่กล่าวมาแล้วจัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนา ระดับมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 พุทธิพิสัย ในด้านวิชาชีพช่างยนต์

ตารางที่ 4

แสดงค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ในด้านวิชาชีพช่างยนต์

ข้อที่	พุทธิพิสัยในด้านวิชาชีพช่างยนต์	N = 311		ระดับความต้องการ ในการพัฒนา
		$\bar{X}$	S.D	
1	ความรอบรู้ในด้านช่างยนต์	3.94	0.86	มาก
2	การเขียนลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติงาน ช่างยนต์	3.74	0.82	มาก
3	การจัดโรงงานช่างยนต์	3.76	0.90	มาก
4	การประมาณราคางานช่างยนต์	3.58	0.85	มาก
5	เทคโนโลยีของงานช่างยนต์ใหม่ ๆ	4.03	0.99	มาก
6	การบริหารงานช่างยนต์	3.79	0.82	มาก
7	ภาษาอังกฤษเทคนิคช่างยนต์	3.75	0.85	มาก
8	การเบิกจ่ายวัสดุอุปกรณ์ของโรงเรียน	3.76	0.92	มาก
9	ระเบียบและกฎหมายการศึกษาเอกชน	3.56	0.93	มาก
10	การวางแผนงานช่างยนต์	3.75	0.83	มาก
11	สิทธิในสวัสดิการครู	4.02	0.99	มาก
12	การประยุกต์ความรู้ทางทฤษฎีไปใช้ใน งานช่างยนต์	3.86	0.85	มาก
13	ด้านความปลอดภัยในโรงงานช่างยนต์	3.98	0.94	มาก

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อที่	พหุทธิพิสัยในด้านวิชาช่างยนต์	N = 311		ระดับความต้องการ ในการพัฒนา
		$\bar{X}$	S.D	
14	ความรู้ประกอบธุรกิจขนาดย่อมด้าน ช่างยนต์	3.73	0.92	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		3.81	0.59	มาก

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์เกี่ยวกับการพัฒนาทางพหุทธิพิสัยในด้านวิชาชีพช่างยนต์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.81 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความต้องการพัฒนามาก แต่เมื่อนิจารณาข้อคำถามเป็นรายข้อ พบว่า เทคโนโลยีของงานช่างยนต์ใหม่ ๆ ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.03 รองลงมาคือ สิทธิในสวัสดิการของครู ค่าเฉลี่ย 4.02 ด้านความปลอดภัยในโรงงานช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.98 ความรอบรู้ในด้านช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.94 การประยุกต์ความรู้ทางด้านทฤษฎีไปใช้ในงานช่างยนต์ค่าเฉลี่ย 3.86 การบริหารงานช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.79 การจัดโรงงานช่างยนต์และการเบิกจ่ายวัสดุอุปกรณ์ของโรงงาน ค่าเฉลี่ย 3.76 ภาษาอังกฤษเทคนิคช่างยนต์และการวางแผนงานช่างยนต์ค่าเฉลี่ย 3.75 การเขียนลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติงานช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.74 ความรู้ประกอบธุรกิจขนาดย่อมด้านช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.73 และค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3.56 คือระเบียบและกฎหมายการศึกษาเอกชน แต่ทุกข้อที่กล่าวมาแล้วจัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนา ระดับมาก

เอกสาร 2.3 ทัศนะพิสัยในด้านวิชาชีพครู ช่างานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะนิสัยในด้านวิชาชีพครู

ข้อที่	ทักษะนิสัยในด้านวิชาชีพครู	N = 311		ระดับความต้องการ ในการพัฒนา
		$\bar{X}$	S.D	
1	การเขียนโครงการสอนรายวิชา	3.69	0.78	มาก
2	การบันทึกการสอนและทำโครงการสอน	3.63	0.78	มาก
3	การวัดผลและประเมินผล	3.65	0.87	มาก
4	การสร้างข้อสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร	3.72	0.83	มาก
5	วิธีการฝึกทักษะในการปฏิบัติงานช่างยนต์	3.77	0.89	มาก
6	การจัดทำสื่อการเรียนการสอนช่างยนต์	3.91	0.87	มาก
7	การเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	3.53	0.78	มาก
8	การใช้ภาษาถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนช่างยนต์	3.76	0.86	มาก
9	การสร้างความเข้าใจระหว่างเพื่อนครู	3.70	0.97	มาก
10	การปกครองนักเรียนในชั้นเรียนและในโรงงานช่างยนต์	3.70	0.90	มาก
11	การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นประชาธิปไตย	3.69	0.86	มาก
12	การจัดกิจกรรมการสอนภาคปฏิบัติ	3.80	0.82	มาก
	ค่าเฉลี่ยรวม	3.71	0.58	มาก

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัยในด้านวิชาชีพ ครู พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.71 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนามาก แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การจัดทำสื่อการเรียนการสอนช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.91 รองลงมาคือการจัดกิจกรรมการสอนภาคปฏิบัติ ค่าเฉลี่ย 3.80 วิธีการฝึกทักษะในการปฏิบัติงานช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.77 การใช้ภาษาถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.76 การสร้างข้อสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ค่าเฉลี่ย 3.72 การสร้างความเข้าใจระหว่างเพื่อนครูและการปกครองนักเรียนในชั้นเรียน และในโรงงานช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.70 การเขียนโครงการสอนรายวิชา และการสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นประชาธิปไตย ค่าเฉลี่ย 3.69 การวัดผลและประเมินผลค่าเฉลี่ย 3.65 การบันทึกการสอนและทำโครงการสอนค่าเฉลี่ย 3.63 การเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ 3.53 แต่ทุกรายข้อที่กล่าวมาแล้ว จัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนาระดับมาก

2.4 ทักษะพิสัยในด้านวิชาชีพช่างยนต์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัยในด้านวิชาชีพช่างยนต์

ข้อที่	ทักษะพิสัยในด้านวิชาชีพช่างยนต์	N = 311		ระดับความต้องการ ในการพัฒนา
		$\bar{X}$	S.D	
1	การปฏิบัติงานช่างยนต์	3.89	0.79	มาก
2	การเขียนลำดับขั้นตอนการปฏิบัติงาน ช่างยนต์	3.80	0.84	มาก
3	การใช้เครื่องมือช่างยนต์ในการสอน ภาคปฏิบัติ	3.86	0.95	มาก
4	การฝึกงานในสถานประกอบการจริง	3.98	0.97	มาก
5	การศึกษาดูงานเพิ่มเติมและทดลอง ปฏิบัติงานในสถานประกอบการ	3.97	0.93	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		3.90	0.71	มาก

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการ
พัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัยในด้านวิชาชีพ
ช่างยนต์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 3.90 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การฝึกงาน
ในสถานประกอบการจริง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.98 รองลงมาคือการศึกษาดูงานเพิ่มเติมและ
ทดลองปฏิบัติงานในสถานประกอบการ ค่าเฉลี่ย 3.97 การปฏิบัติงานช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.89
การใช้เครื่องมือช่างยนต์ในการสอนภาคปฏิบัติค่าเฉลี่ย 3.86 และการเขียนลำดับขั้นตอนการ
ปฏิบัติงานช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 3.80 แต่ทุกรายข้อจัดอยู่ในระดับความต้องการใน
การพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ ระดับมาก

2.5 เจตนิสัยในด้านวิชาชีพครู

ตารางที่ 7

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตนิสัยในด้านวิชาชีพครู

ข้อที่	เจตนิสัยในด้านวิชาชีพครู	N = 311		ระดับความต้องการในการพัฒนา
		$\bar{X}$	S.D	
1	การแต่งกายที่เหมาะสมกับความเป็นครู	3.71	0.94	มาก
2	การเป็นผู้นำที่เป็นแบบอย่างแก่นักเรียน	3.88	0.91	มาก
3	การเสียสละเพื่อประโยชน์แก่สังคม	3.79	0.90	มาก
4	การมีจรรยาบรรณของความเป็นครู	3.92	0.90	มาก
5	การมีความรักและศรัทธาในวิชาชีพครู	3.86	0.95	มาก
6	การเห็นคุณค่าและความสำคัญในการละ เว้นอบายมุข	3.83	0.94	มาก
7	การเคารพระเบียบกฎเกณฑ์ของ โรงเรียน	3.80	0.97	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		3.83	0.93	มาก

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตนิสัยในด้านวิชาชีพครู พบว่า มีค่าเฉลี่ย 3.83 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความต้องการพัฒนามาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การมีจรรยาบรรณของความเป็นครู ค่าเฉลี่ย 3.92 เป็นข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ การเป็นผู้นำที่เป็นแบบอย่างแก่นักเรียน ค่าเฉลี่ย 3.88 การมีความรักและศรัทธาในวิชาชีพครู

ค่าเฉลี่ย 3.86 การเห็นคุณค่าและความสำคัญในการและไว้นอบายมุข ค่าเฉลี่ย 3.83 การเคารพระเบียบกฎเกณฑ์ของโรงเรียน ค่าเฉลี่ย 3.80 การเสียสละเพื่อประโยชน์แก่สังคม ค่าเฉลี่ย 3.79 และค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ การแต่งกายที่เหมาะสมกับความเป็นครู มีค่าเฉลี่ย 3.71 แต่ทุกข้อที่กล่าวมาแล้ว จัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนา

2.6 เจตนิสัยในด้านวิชาชีพช่างยนต์

ตารางที่ 8

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตนิสัย ในด้านวิชาชีพช่างยนต์

ข้อที่	เจตนิสัยในด้านวิชาชีพช่างยนต์	N = 311		ระดับความต้องการในการพัฒนา
		$\bar{X}$	S.D	
1	การบำรุงรักษาเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างเป็นระเบียบ	3.93	0.85	มาก
2	การเห็นความต้องการในการใช้วัสดุอย่างประหยัดในการปฏิบัติงานช่างยนต์	3.83	0.83	มาก
3	การมีคุณธรรมและซื่อสัตย์ในการเบิกและใช้วัสดุฝึก	3.85	0.89	มาก
4	การมีมนุษยสัมพันธ์ในการทำงานและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	3.86	0.95	มาก
5	การเห็นคุณค่าและความสำคัญของการควบคุมอารมณ์	3.80	0.99	มาก
6	การบำรุงขวัญและให้กำลังใจในการปฏิบัติงาน	3.91	0.96	มาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์อื่นใดได้

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อที่	เจตนิสัยในด้านวิชาชีพช่างยนต์	N = 311		ระดับความต้องการ ในการพัฒนา
		$\bar{X}$	S.D	
7	การมีเจตนิสัยในการปฏิบัติงานตาม กระบวนการงานช่างยนต์	3.71	0.86	มาก
8	การมีเจตนิสัยในการค้นคว้าหาความรู้ ด้านช่างยนต์ เพิ่มเติมอยู่เสมอ	3.91	0.89	มาก
9	การมีเจตนิสัยในการรักษาความสะอาด และมีระเบียบวินัย	3.87	0.89	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		3.86	0.90	มาก

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตนิสัยในด้านวิชาชีพช่างยนต์ พบว่ามีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 3.86 และจัดอยู่ในระดับความต้องการมาก แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การบำรุงรักษาเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างเป็นระเบียบ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.93 รองลงมาคือ การมีเจตนิสัยในการค้นคว้าหาความรู้ด้านช่างยนต์ เพิ่มเติมอยู่เสมอและการบำรุงขวัญและให้กำลังใจในการปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.91 การมีเจตนิสัยในการรักษาความสะอาดและมีระเบียบวินัย ค่าเฉลี่ย 3.87 การมีมนุษยสัมพันธ์ในการทำงานและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีค่าเฉลี่ย 3.86 การมีคุณธรรมและซื่อสัตย์ในการเบิกและใช้วัสดุฝึก ค่าเฉลี่ย 3.85 การเห็นความสำคัญในการใช้วัสดุอย่างประหยัดในการปฏิบัติงานช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.83 การเห็นคุณค่าและความสำคัญของการควบคุมอารมณ์ ค่าเฉลี่ย 3.80 และค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือการมีเจตนิสัยในการปฏิบัติงานตามกระบวนการงานช่างยนต์ค่าเฉลี่ย 3.71

2.7 สรุปความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ ในทาง
พหุพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย โดยแยกเป็นรายด้าน ด้านวิชาชีพครูและด้านวิชาชีพช่างยนต์

ตารางที่ 9

แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาช่างยนต์ ตามความคิดเห็นของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
เกี่ยวกับการพัฒนาทางพหุพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย
ในด้านวิชาชีพครูและวิชาชีพช่างยนต์

ลำดับที่	ด้านวิชาชีพครูและวิชาช่างยนต์ทั้ง 3 พิสัย	N = 311		ระดับความต้องการ ในการพัฒนา
		$\bar{X}$	S.D	
1	พหุพิสัย			
	ก. ด้านวิชาชีพครู	3.87	0.86	มาก
	ข. ด้านวิชาชีพช่างยนต์	3.81	0.59	มาก
2	ทักษะพิสัย			
	ก. ด้านวิชาชีพครู	3.71	0.58	มาก
	ข. ด้านวิชาชีพช่างยนต์	3.90	0.71	มาก
3	เจตพิสัย			
	ก. ด้านวิชาชีพครู	3.83	0.93	มาก
	ข. ด้านวิชาชีพช่างยนต์	3.83	0.90	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม		3.83	0.63	มาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ภายในเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ทำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และตั้งอ้างอิงถึงชื่อของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ ตามความคิดเห็นของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย ในด้านวิชาชีพครูและวิชาชีพช่างยนต์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมของความต้องการเท่ากับ 3.83 จัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนามาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูและผู้บริหารมีความต้องการในการพัฒนาทาง ทักษะพิสัย ในด้านวิชาชีพช่างยนต์ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.90 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความต้องการมาก รองลงมาคือการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ในด้านวิชาชีพครู ค่าเฉลี่ย 3.87 การพัฒนาทางเจตพิสัยในด้านวิชาชีพช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.86 การพัฒนาทางเจตพิสัยในด้านวิชาชีพครู ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.83 การพัฒนาทางพุทธิพิสัย ในด้านวิชาชีพช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.81 และการพัฒนาทางทักษะพิสัย ในด้านวิชาชีพครู มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 3.71 แต่ทุกรายข้อที่กล่าวมาแล้ว จัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนามาก

2.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ ตามความคิดเห็นของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย แสดงไว้ด้วยตารางที่ 10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 10

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้อการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาช่างยนต์ ตามความคิดเห็นของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการพัฒนาทาง พุทธินิสัย
ทักษะนิสัย เจตนิสัย แสดงไว้ด้วยตารางที่ 10

ลำดับที่	พุทธินิสัย	ทักษะนิสัย	เจตนิสัย	$\bar{X}$	S.D	ระดับความต้อการ ในการพัฒนา
1	พุทธินิสัย			3.83	0.53	มาก
2		ทักษะนิสัย		3.77	0.58	มาก
3			เจตนิสัย	3.84	0.65	มาก
		รวม		3.81	0.58	มาก

$P > .05$

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้อการในการ
พัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ตามความคิดเห็นของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชน
อาชีวศึกษา โดยภาพรวมพบว่า ความต้อการการพัฒนาทางเจตนิสัย มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ
3.84 ส่วนค่าเฉลี่ยรวมทางพุทธินิสัยเท่ากับ 3.83 และทักษะนิสัยมีค่าเฉลี่ยรวม 3.77 ซึ่งทั้ง
3 ด้าน อยู่ในระดับความต้อการพัฒนาระดับมาก แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความต้อการ ในการพัฒนาครูช่าง
อุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขต
กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธินิสัย ทักษะนิสัย เจตนิสัยจำแนกตามตำแหน่ง
อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน วิเคราะห์โดยค่า t-test แสดงโดย
ตารางและอธิบายเป็นรายชื่อ

ตารางที่ 11

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ตำแหน่ง

ความต้องการในการพัฒนา	ผู้บริหาร		ครู		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
พุทธิพิสัย					
1. วิชาชีพรู	3.94	0.58	3.84	0.53	1.20
2. วิชาชีช่างยนต์	3.73	0.54	3.80	0.59	1.19
ค่าเฉลี่ยรวม	3.83	0.50	3.81	0.52	1.08

$P > .05$

ตารางที่ 11 แสดงว่า ครูและผู้บริหารมีความต้องการในการพัฒนาครูช่าง
อุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ในด้านวิชาชีพรู และด้านวิชาชี
ช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของ
การวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 12

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย ของครูและผู้บริหาร
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามตำแหน่ง

ความต้องการในการพัฒนา	ผู้บริหาร		ครู		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
ทักษะพิสัย					
1. วิชาชีพรู	3.58	0.64	3.71	0.57	1.27
2. วิชาชีพรูช่างยนต์	3.97	0.73	3.89	0.70	1.09
ค่าเฉลี่ยรวม	3.69	0.60	3.77	0.57	1.12

$P > .05$

ตารางที่ 12 แสดงว่า ครูและผู้บริหารมีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย ในด้านวิชาชีพรู และด้านวิชาชีพรูช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 13

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตนิสัย ของครูและผู้บริหาร
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามตำแหน่ง

ความต้องการในการพัฒนา	ผู้บริหาร		ครู		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
เจตนิสัย					
1. วิชาชีพรู	3.87	0.76	3.81	0.71	1.17
2. วิชาชีพรูช่างยนต์	3.88	0.66	3.84	0.67	1.02
ค่าเฉลี่ยรวม	3.88	0.68	3.83	0.64	1.11

$P > .05$

ตารางที่ 13 แสดงว่า ครูและผู้บริหารมีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตนิสัย ในด้านวิชาชีพรูและด้านวิชาชีพรูช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 14

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธินิสัย ทักษะนิสัย และเจตนิสัย
ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตำแหน่ง

ความต้องการในการพัฒนา	ผู้บริหาร		ครู		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
พุทธินิสัย	3.83	0.50	3.81	0.52	1.08
ทักษะนิสัย	3.69	0.60	3.77	0.57	1.12
เจตนิสัย	3.88	0.68	3.83	0.64	1.11
ค่าเฉลี่ยรวม	3.80	0.53	3.81	0.51	1.09

$P > .05$

ตารางที่ 14 แสดงว่า ครูและผู้บริหารมีความต้องการในการพัฒนาครูช่าง
อุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ทางพุทธินิสัย ทักษะนิสัย และเจตนิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 15

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์
เกี่ยวกับการพัฒนาทางพฤกษศาสตร์ ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่า 30 ปี		ตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
พฤกษศาสตร์					
1. วิชาชีพรู	3.85	0.52	3.87	0.54	1.08
2. วิชาช่างยนต์	3.78	0.58	3.81	0.59	1.02
ค่าเฉลี่ยรวม	3.80	0.53	3.84	0.52	1.02

$P > .05$

ตารางที่ 15 แสดงว่า ครูและผู้บริหารที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และที่มีอายุมากกว่า 30 ปีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพฤกษศาสตร์ ในด้านวิชาชีพรูและด้านวิชาช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกวนำไปใช้

ตารางที่ 16

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัยของครูและผู้บริหารโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่า 30 ปี		ตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
ทักษะพิสัย					
1. วิชาชีพรู	3.69	0.54	3.72	0.60	1.22
2. วิชาชีช่างยนต์	3.88	0.67	3.91	0.71	1.12
ค่าเฉลี่ยรวม	3.74	0.53	3.78	0.59	1.23

$$P > .05$$

ตารางที่ 16 แสดงว่า ครูและผู้บริหารที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และที่มีอายุมากกว่า 30 ปีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย ในด้านวิชาชีพรูและด้านวิชาชีช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรนำไปใช้

ตารางที่ 17

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชา
ช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตนิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่า 30 ปี		ตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
เจตนิสัย					
1. วิชาชีพรู	3.80	0.63	3.84	0.75	1.44
2. วิชาชีช่างยนต์	3.83	0.61	3.87	0.70	1.32
ค่าเฉลี่ยรวม	3.82	0.57	3.86	0.68	1.44

$P > .05$

ตารางที่ 17 แสดงว่า ครูและผู้บริหารที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และที่มีอายุมากกว่า 30 ปีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตนิสัย ในด้านวิชาชีพรูและด้านวิชาชีช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 18

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย
ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่า 30 ปี		ตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
พุทธิพิสัย	3.80	0.53	3.84	0.52	1.02
ทักษะพิสัย	3.74	0.53	3.78	0.59	1.23
เจตพิสัย	3.82	0.57	3.86	0.68	1.44
ค่าเฉลี่ยรวม	3.78	0.49	3.84	0.53	1.18

$P > .05$

ตารางที่ 18 แสดงว่า ครูและผู้บริหารที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปีและที่มีอายุมากกว่า 30 ปีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 19

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาช่างยนต์เกี่ยวกับการพัฒนาทางพหุทธิสัย ของครูและผู้บริหาร
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาใน เขตกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามวุฒิการศึกษา

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่าปริญญาตรี		ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
พหุทธิสัย					
1. วิชาชีพรู	3.81	0.52	3.92	0.54	1.07
2. วิชาชีช่างยนต์	3.71	0.56	3.83	0.62	1.19
ค่าเฉลี่ยรวม	3.77	0.52	3.89	0.53	1.05

$P > .05$

ตารางที่ 19 แสดงว่า ครูและผู้บริหารที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และที่มีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับพหุทธิสัย ในด้านวิชาชีพรูและด้านวิชาชีช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 20

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาช่างยนต์เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามวุฒิการศึกษา

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่าปริญญาตรี		ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
ทักษะพิสัย					
1. วิชาชีพรู	3.71	0.57	3.69	0.58	1.05
2. วิชาชีช่างยนต์	3.85	0.68	3.95	0.74	1.18
ค่าเฉลี่ยรวม	3.75	0.57	3.77	0.58	1.39

$P > .05$

ตารางที่ 20 แสดงว่า ครูและผู้บริหารที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และที่มีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับทางทักษะพิสัย ในด้านวิชาชีพรูและด้านวิชาชีช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 21

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์
 เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตนิสัย ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามวุฒิการศึกษา

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่าปริญญาตรี		ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
เจตนิสัย					
1. วิชาชีพรู	3.82	0.64	3.82	0.81	1.59
2. วิชาชีช่างยนต์	3.83	0.64	3.86	0.72	1.27
ค่าเฉลี่ยรวม	3.83	0.60	3.84	0.71	1.39

$P > .05$

ตารางที่ 21 แสดงว่า ครูและผู้บริหารที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีและที่มีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับทางเจตนิสัย ในด้านวิชาชีพรูและด้านวิชาชีช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 22

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาช่างยนต์เกี่ยวกับการพัฒนาทางบุคลิกนิสัย ทักษะนิสัย และเจตนิสัย
ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามวุฒิการศึกษา

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่าปริญญาตรี		ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
บุคลิกนิสัย	3.77	0.52	3.89	0.53	1.05
ทักษะนิสัย	3.75	0.57	3.77	0.58	1.05
เจตนิสัย	3.83	0.60	3.84	0.71	1.39
ค่าเฉลี่ยรวม	3.77	0.51	3.87	0.52	1.06

$$P > .05$$

ตารางที่ 22 แสดงว่า ครูและผู้บริหาร ที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีและที่มีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับทางบุคลิกนิสัย ทักษะนิสัยและเจตนิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิไปคัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 23

แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชา
ช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิสัย ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่า 5 ปี		ตั้งแต่ 5 ปี ขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
พุทธิสัย					
1. วิชาชีนครู	3.83	0.51	3.88	0.55	1.15
2. วิชาชีช่างยนต์	3.79	0.56	3.80	0.60	1.16
ค่าเฉลี่ยรวม	3.80	0.51	3.84	0.53	1.12

$$P > .05$$

ตารางที่ 23 แสดงว่า ครูและผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 5 ปีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิสัย ในด้านวิชาชีนครูและด้านวิชาชีช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 24

แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาช่างยนต์เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่า 5 ปี		ตั้งแต่ 5 ปี ขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
ทักษะพิสัย					
1. วิชาชีพรู	3.68	0.52	3.72	0.61	1.37
2. วิชาชีช่างยนต์	3.88	0.68	3.90	0.72	1.12
ค่าเฉลี่ยรวม	3.74	0.52	3.78	0.60	1.32

$$P > .05$$

ตารางที่ 23 แสดงว่า ครูและผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 5 ปีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย ในด้านวิชาชีพรูและด้านวิชาชีช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 25

แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูข้างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตนิสัย ของครูและผู้บริหาร
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่า 5 ปี		ตั้งแต่ 5 ปี ขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
เจตนิสัย					
1. วิชาชีพรู	3.81	0.61	3.83	0.78	1.63
2. วิชาชีช่างยนต์	3.84	0.59	3.85	0.72	1.50
ค่าเฉลี่ยรวม	3.83	0.55	3.84	0.71	1.64

$$P > .05$$

ตารางที่ 25 แสดงว่า ครูและผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 5 ปีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูข้างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตนิสัย ในด้านวิชาชีพรูและด้านวิชาชีช่างยนต์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 26

แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชา
ช่างยนต์เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน

ความต้องการในการพัฒนา	ต่ำกว่า 5 ปี		ตั้งแต่ 5 ปี ขึ้นไป		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
พุทธิพิสัย	3.80	0.51	3.84	0.53	1.12
ทักษะพิสัย	3.74	0.52	3.78	0.60	1.32
เจตพิสัย	3.83	0.55	3.84	0.71	1.64
ค่าเฉลี่ยรวม	3.79	0.47	3.83	0.54	1.34

P > .05

ตารางที่ 26 แสดงว่า ครูและผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี
และที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 5 ปีขึ้นไป มีความต้องการในการพัฒนาครูช่าง
อุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกัน
อย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

สรุปการทดสอบสมมติฐาน

1. ครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีตำแหน่ง
ต่างกัน มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ ในด้านพุทธิพิสัย
ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับ
สมมติฐานการวิจัย

2. ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

3. ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

4. ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างยนต์ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

เนื้อหาของบทนี้กล่าวถึง สาระสำคัญของการวิจัย ที่ผู้วิจัยได้วิจัยมาทั้งหมด คือ การศึกษาความต้องการการพัฒนาคูขางอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการการพัฒนาคูขางอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ตามความคิดเห็นครู และผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย

เพื่อเปรียบเทียบความต้องการของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เกี่ยวกับการพัฒนาคูขางอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ตามตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีตำแหน่งต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาคูขางอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกัน

2. ครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาคูขางอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกัน

3. ครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีวุฒิ

การศึกษาต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกัน

4. ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มี ประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกัน

การดำเนินการวิจัย

ในส่วนของการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ผู้บริหารและครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 22 โรงเรียน โดยแบ่งเป็นผู้บริหาร 27 คน และครูช่างอุตสาหกรรม 316 คน รวมเป็นประชากรทั้งหมด 343 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถามผู้บริหารและครูช่างอุตสาหกรรม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม ซึ่งครอบคลุม 3 พิสัย คือ พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย โดยลักษณะของแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยมีข้อความรวมทั้งสิ้น 60 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ไปทดลองหาความเชื่อมั่นตามวิธีการของ Cronbach กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha - Coefficient) ผลปรากฏว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.89

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขออนุญาตต่อมหาวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เพื่อกรอกหนังสือขอความร่วมมือจากผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน 22 โรงเรียน เพื่อประกอบการวิจัยต่อเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน พร้อมทั้งแบบสอบถามจำนวน 343 ฉบับ กำหนดวันส่งคืน แบบสอบถามที่ได้รับคืน ได้ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแต่ละฉบับเพื่อนำไปวิเคราะห์และได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งสิ้น 311 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 90.67

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) โดยแบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในเรื่อง ตำแหน่ง อายุ วุฒิกการศึกษาและ ประสบการณ์ในการทำงาน วิเคราะห์ด้วยค่าร้อยละ (Percentage) ตอนที่ 2 ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ทางด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) พร้อมคำอธิบายเป็นรายข้อ

ในการพิจารณาค่าเฉลี่ยของความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรมของการวิจัย ใช้เกณฑ์ดังนี้

4.50 - 5.00	หมายถึง	มีความต้องการการพัฒนามากที่สุด
3.50 - 4.49	หมายถึง	มีความต้องการการพัฒนามาก
2.50 - 3.49	หมายถึง	มีความต้องการการพัฒปานกลาง
1.50 - 2.49	หมายถึง	มีความต้องการการพัฒนาน้อย
1.00 - 1.49	หมายถึง	มีความต้องการการพัฒนาน้อยที่สุด

ส่วนการวิเคราะห์เปรียบเทียบความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ทางด้าน พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย ของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร และทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างด้วยค่า $t - test$

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยตามแนววัตถุประสงค์ของการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. สรุปสถานภาพของผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ตำแหน่ง อายุ วุฒิกการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน พบว่า

ในด้านตำแหน่ง พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 8.68 และอยู่ในตำแหน่งครูจำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 91.32 ของจำนวนประชากรทั้งหมด

ในด้านอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 129 คนคิดเป็นร้อยละ 41.48 มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และจำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 58.52 มีอายุมากกว่า 30 ปี

ในด้านวุฒิการศึกษา พบว่า ผู้บริหารและครู จำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 59.16 จบการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 40.84 จบการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป

ในด้านประสบการณ์การทำงาน พบว่า ผู้บริหารและครูจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 42.44 มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี และจำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 57.56 มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

2. สรุปความคิดเห็นของผู้บริหารและครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรมพบว่า

2.1 ระดับความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครู และผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับบุคลิกนิสัย ในด้านวิชาชีพครู เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำพบว่า การแนะแนวอาชีพ และการศึกษาต่อของนักเรียน มีค่าเฉลี่ย 4.04 การส่งครูเข้าอบรมทางวิชาการที่จัดขึ้นโดยหน่วยงานอื่น มีค่าเฉลี่ย 4.02 การจัดทำสื่อการสอน มีค่าเฉลี่ย 4.00 การสอนวิชาชีพช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.95 การแนะนำการแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.92 การได้ไปศึกษาต่อและแนวคิดในการจัดการศึกษาของไทย มีค่าเฉลี่ย 3.88 หลักสูตรและการวิเคราะห์หลักสูตร มีค่าเฉลี่ย 3.84 การใช้แผนการสอนมีค่าเฉลี่ย 3.83 การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร การเรียนการสอนช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.78 หลักการวัดผลและประเมินผลนักเรียนมีค่าเฉลี่ย 3.74 โปรแกรมการเรียนของนักเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.73 การนิเทศการเรียนการสอนภายในโรงเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.65 ทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วจัดอยู่ในระดับความต้องการพัฒนามาก

2.2 ระดับความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครู และผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร

เกี่ยวกับพันธกิจ ในด้านวิชาชีพช่างยนต์ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ พบว่า เทคโนโลยีของงานช่างยนต์ใหม่ ๆ มีค่าเฉลี่ย 4.03 สิทธิในสวัสดิการของครู ค่าเฉลี่ย 4.02 ด้านความปลอดภัยในโรงงานช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.98 ความรอบรู้ในด้านช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.94 การประยุกต์ความรู้ทางด้านทฤษฎีไปใช้ในงานช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.86 การบริหารงานช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.79 การจัดโรงงานช่างยนต์และการเบิกจ่ายวัสดุอุปกรณ์ของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.76 ภาษาอังกฤษเทคนิคช่างยนต์ และการวางแผนช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.75 การเขียนลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติงานช่างยนต์มีค่าเฉลี่ย 3.74 ความรู้ประกอบธุรกิจขนาดย่อมด้านช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.73 การประมาณราคางานช่างยนต์ 3.58 ระเบียบและกฎหมายการศึกษาเอกชนมีค่าเฉลี่ย 3.56 แต่ทุกข้อที่กล่าวมาแล้วจัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนาระดับมาก

2.3 ระดับความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครูผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับทักษะพิสัย ในด้านวิชาชีพครู เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ พบว่า การจัดทำสื่อการเรียนการสอนช่างยนต์มีค่าเฉลี่ย 3.91 การจัดกิจกรรมการสอนภาคปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ย 3.80 วิธีการฝึกทักษะในการปฏิบัติงานช่างยนต์มีค่าเฉลี่ย 3.77 การใช้ภาษาถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.76 การสร้างข้อสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร มีค่าเฉลี่ย 3.72 การปกครองนักเรียนในชั้นเรียนและโรงงานช่างยนต์ และการสร้างความเข้าใจระหว่างเพื่อนครูมีค่าเฉลี่ย 3.70 การเขียนโครงการสอนรายวิชา และการสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นประชาธิปไตย มีค่าเฉลี่ย 3.69 การวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ย 3.65 การบันทึกการสอนและทำโครงการการ มีค่าเฉลี่ย 3.63 การเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม มีค่าเฉลี่ย 3.53 แต่ทุกข้อที่กล่าวมาแล้ว จัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนา ระดับมาก

2.4 ระดับความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับทักษะพิสัย ในด้านวิชาชีพช่างยนต์ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ พบว่า การฝึกงานในสถานประกอบการจริง มีค่าเฉลี่ย 3.98 การศึกษาดูงานเพิ่มเติม และทดลองปฏิบัติงานในสถานประกอบการ มีค่าเฉลี่ย 3.97 การปฏิบัติงานช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย

3.89 การใช้เครื่องมือช่างยนต์ในการสอนภาคปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ย 3.86 การเขียนลำดับขั้นตอนการปฏิบัติงานช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.60 แต่ทุกข้อที่กล่าวมาแล้วจัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนาระดับมาก

2.5 ระดับความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับเจตพิสัย ในด้านวิชาชีพครู เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ พบว่า การมีจรรยาบรรณของความเป็นครู ค่าเฉลี่ย 3.92 การเป็นผู้หน้าที่เป็นแบบอย่างแก่นักเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.88 การมีความรักและศรัทธาในวิชาชีพครู มีค่าเฉลี่ย 3.86 การเห็นคุณค่าในการละเว้นอบายมุขมีค่าเฉลี่ย 3.83 การเคารพระเบียบกฎเกณฑ์ของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.80 การเสียสละเพื่อประโยชน์แก่สังคม ค่าเฉลี่ย 3.79 การแต่งกายที่เหมาะสมกับความเป็นครู มีค่าเฉลี่ย 3.71 แต่ทุกข้อที่กล่าวมาแล้วจัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนาระดับมาก

2.6 ระดับความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับเจตพิสัย ในด้านวิชาชีพช่างยนต์ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ พบว่า การบำรุงรักษาเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างเป็นระเบียบมีค่าเฉลี่ย 3.93 การมีกิจนิสัยในการค้นคว้าหาความรู้ด้านช่างยนต์เพิ่มเติมอยู่เสมอและการบำรุงขวัญและให้กำลังใจในการปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.91 การมีกิจนิสัยในการรักษาความสะอาดและมีระเบียบวินัย มีค่าเฉลี่ย 3.87 การมีมนุษยสัมพันธ์ในการทำงานและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้มีค่าเฉลี่ย 3.86 การมีคุณธรรมและซื่อสัตย์ในการเบิกและใช้วัสดุฝึก มีค่าเฉลี่ย 3.85 การเห็นความสำคัญในการใช้วัสดุอย่างประหยัดในการปฏิบัติงานช่างยนต์ มีค่าเฉลี่ย 3.83 การเห็นคุณค่าและความสำคัญของการควบคุมอารมณ์ มีค่าเฉลี่ย 3.80 การมีกิจพิสัยในการปฏิบัติงานตามกระบวนการงานช่างยนต์มีค่าเฉลี่ย 3.71 แต่ทุกข้อที่กล่าวมาแล้ว จัดอยู่ในระดับความต้องการในการพัฒนา ระดับมาก

2.7 ระดับความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย ในด้านวิชาชีพครู และด้านวิชาชีพช่างยนต์

พบว่า ด้านวิชาชีพครู การพัฒนาทางพุทธิพิสัย ค่าเฉลี่ยสูงสุด 3.87 การพัฒนาทางด้านเจตพิสัย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.83 การพัฒนาทางทักษะพิสัย มีค่าเฉลี่ย 3.71 ด้านวิชาช่างยนต์ การพัฒนาทางด้านทักษะพิสัยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3.90 การพัฒนาทางเจตพิสัยค่าเฉลี่ย 3.83 การพัฒนาทางทักษะพิสัย ค่าเฉลี่ย 3.81 ระดับความต้องการพัฒนาค่าเฉลี่ย รวม 3.83 อยู่ในระดับความต้องการพัฒนามาก

2.8 สรุประดับความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของ ครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย ในด้านวิชาชีพครู และด้านวิชาช่างยนต์ พบว่า การพัฒนาทางด้านเจตพิสัย ค่าเฉลี่ยสูงสุด 3.84 การพัฒนาทางด้านเจตพิสัย ค่าเฉลี่ย 3.84 การพัฒนาทางด้านพุทธิพิสัย ค่าเฉลี่ย 3.83

3. สรุปผลการเปรียบเทียบความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม ของครู และผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ในเขต กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย จำแนกตามตำแหน่ง อายุ วุฒิกการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน พบว่า

3.1 ครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มี ตำแหน่งต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนา ทางด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 ครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มี ตำแหน่งต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนา ทาง ทักษะพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 ครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มี ตำแหน่งต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการ พัฒนาทางเจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 ครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่มี ตำแหน่งต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนา ทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3.14 ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางทักษะพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3.15 ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางเจตพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3.16 ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย เจตพิสัย ทักษะพิสัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นสำคัญ ๆ จากการค้นพบดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 ตำแหน่ง ผลของการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในตำแหน่งผู้บริหาร 27 คน คิดเป็นร้อยละ 8.66 อยู่ในตำแหน่งครูช่างยนต์จำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 91.32 คิดเป็นอัตราส่วนประมาณ 1 : 10

1.2 อายุ ผลของการวิจัยปรากฏว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 41.48 และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป จำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 58.52 ในกลุ่มของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ครูทางด้านวิชาชีพ ส่วนมากจะเกิดการหมุนเวียนทุกปี เนื่องจากการลาออกไปทำงานในสถานประกอบการหรือรับราชการ ดังนั้นอัตราส่วนของอายุกลุ่มครูในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ของกลุ่มอายุต่ำกว่า 30 ปี และกลุ่มอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป มีค่าปริมาณครั้งต่อครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิริมาลี พรนิมิตร ที่พบว่า "ในสถานศึกษาโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มีครูอายุระหว่าง 21-30 ปี ปฏิบัติงานอยู่ประมาณครึ่งหนึ่ง"¹ ทั้งนี้เป็นเพราะผู้สำเร็จการศึกษาในระยะแรกพยายามหา

สถานที่ทำงานไม่ว่าจะเป็นสถาบันประเภทใด สถานศึกษาเอกชนเป็นสถาบันหนึ่งที่เป็นจุดเริ่มต้นในการทำงานของผู้สำเร็จการศึกษา หลังจากนั้นจะแสวงหาสถาบันที่มั่นคง หรือมีความก้าวหน้ามากกว่า

1.3 วุฒิศึกษา ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่วุฒิศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 59.16 และกลุ่มครูที่มีวุฒิศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 40.84 ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ซึ่งจะมีครูสายวิชาชีพช่างวุฒิ ปวส. มากกว่าครูประเภทอื่นเพราะทางด้านสายวิชาชีพจะพบว่าครูส่วนมากจะมีวุฒิ ปวส. มากกว่าวุฒิปริญญาตรีและวุฒิ ปวส. ซึ่งเป็นวุฒิทางการศึกษาที่ระบียบกฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อนุญาตให้ทำการสอนได้ ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีทางด้านวิชาชีพมีน้อยมาก ทั้งนี้เนื่องจากครูที่จบปริญญาตรีสายวิชาชีพช่างจะวางเป้าหมายการทำงานในสถานประกอบการหรือรับราชการมากกว่าที่จะทำการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เนื่องจากรายได้และความมั่นคงในอาชีพการงาน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พา ไชยเดชที่พบว่า

ครูโรงเรียนราษฎร์ขาดความมั่นคงในอาชีพ เนื่องจากไม่สามารถทราบความมั่นคงของโรงเรียนเอกชนที่ปฏิบัติงานอยู่นั้น จะสามารถให้ความก้าวหน้ากับตัวครูเอง ได้มากน้อยแค่ไหน²

1.4 ประสบการณ์ในการทำงาน ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปี มีจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 42.44 และกลุ่มครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีจำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 57.56 จะเห็นว่าในเรื่องของประสบการณ์ในการทำงานนี้ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จำนวนของผู้มีประสบการณ์ในการทำงานทั้ง 2 กลุ่ม จะมีอัตราส่วนประมาณเท่า ๆ กันหรือใกล้เคียงกัน ซึ่งแตกต่างจากสถาบันการศึกษาของรัฐบาล ซึ่ง มาลี วิชญกุล พบว่า อาจารย์ในสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานครส่วนมากมีอายุราชการ 20 ปีขึ้นไป ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีเอกสารเป็นเอกสารที่ส่งงานใช้สำหรับครูใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า กลุ่มของครูที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 1-5 ปี หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาทำงานพอได้งานที่ดีกว่า หรือสอบบรรจุรับราชการได้ก็จะลาออกไป ซึ่งแตกต่างจากสถานศึกษาของรัฐบาล³

2. ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการการพัฒนาคูรูช่างอุตสาหกรรม ในด้าน พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย

ความต้องการการพัฒนาคูรูช่างอุตสาหกรรม เกี่ยวกับการพัฒนาทางพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.81 จัดอยู่ในระดับความต้องการมาก การพัฒนาทางด้านพุทธิพิสัย มีค่าเฉลี่ย 3.83 การพัฒนาทางด้านทักษะพิสัย มีค่าเฉลี่ย 3.77 และทางด้านเจตพิสัย มีค่าเฉลี่ย 3.84 จัดอยู่ในระดับมากที่สุด 3 ด้าน

เมื่อพิจารณารายด้านและเป็นรายชื่อแล้ว โดยนำมาเรียงเป็นหัวข้อใหญ่ ๆ ให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน พบว่า

2.1 ด้านหลักสูตร ครูและผู้บริหารมีความต้องการในรายชื่อดังต่อไปนี้ในระดับมาก คือ หลักสูตรและการวิเคราะห์หลักสูตร ค่าเฉลี่ย 3.84 การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรการเรียนการสอนช่วงยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.78 โปรแกรมการเรียนของนักเรียน ค่าเฉลี่ย 3.73 การที่ครูและผู้บริหารมีความต้องการในการพัฒนาในงานด้านหลักสูตรนี้มากเพราะหลักสูตรการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญในการผลิตนักเรียน นักศึกษาให้มีคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กมล นาคะสุวรรณ ที่วิจัยพบว่า

หลักสูตรการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญ จำเป็นต้องได้รับการพัฒนา เพื่อให้สามารถทำการสอน และอบรมความรู้แก่นักเรียนนักศึกษา ให้เป็นไปตามหลักสูตร และความต้องการของตลาดแรงงาน⁴

ซึ่งอาจเป็นไปได้ที่ในช่วงที่ออกแบบสอบถามของการวิจัยครั้งนี้ กำลังมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรของหลาย ๆ สถาบันการศึกษาทางด้านอาชีวศึกษา แม้แต่โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ยังเลือกใช้หลักสูตรที่แตกต่างกัน ครูและผู้บริหารจึงมีความต้องการที่จะเข้าใจในหลักสูตรการเรียนการสอนให้มากยิ่งขึ้น

2.2 ด้านวิชาช่วงยนต์ ครูและผู้บริหาร มีความต้องการในรายชื่อดังต่อไปนี้ในระดับมากที่สุดจนเกือบจะมากที่สุด เช่น เทคโนโลยีของงานช่วงยนต์ใหม่ ๆ ค่าเฉลี่ย 4.03 ความปลอดภัยในโรงงานช่วงยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.98 ความรอบรู้ในด้านช่วงยนต์ค่าเฉลี่ย 3.94 การประยุกต์ความรู้ของทฤษฎีไปใช้ในงานช่วงยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.86 จากแบบสอบถามที่กล่าว

ไปแล้วจะเห็นได้ว่า ครูและผู้บริหารมีความต้องการรวม ๆ ไปใน 2 ลักษณะคือภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ซึ่งอาจเป็นเพราะการเรียนการสอนเกี่ยวกับวิชาซึ่งเน้นทางภาคปฏิบัติจะให้ความสำคัญมากกว่าภาคทฤษฎี แต่ไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมชาย วงศ์คล้าย ที่วิจัยพบว่า

ครูช่างอุตสาหกรรมมีความต้องการพัฒนาการเลือกวิธีการสอนและเทคนิคการสอน อยู่ในระดับมากใน 2 เรื่อง ต่อไปก็คือ วิธีสอนทักษะปฏิบัติและเรื่องเลือกวิธีการสอนให้เหมาะกับการสอนอาชีพที่ครูช่างต้องการเพิ่มพูนความรู้มาก ทั้ง ๆ ที่มีความเข้าใจมากอยู่แล้ว⁵

ประวิทย์ ทองศรีนุ่น ให้ข้อคิดเห็นว่า "การที่จะพัฒนาครูให้เป็นมาตรฐานได้ต้องแสวงหาเทคนิคและวิธีสอน"⁶ ส่วนวิธีการที่จะเพิ่มพูนความรู้ในงานด้านนี้ อาจจะใช้วิธีจัดให้มีโครงการร่วมมือเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้กับสถานศึกษาอื่นอย่างมีระบบหรือการให้ครูช่างไปฝึกงานในสถานประกอบการ

2.3 ด้านการวัดผลและประเมินผล พบว่า ในรายชื่อหลักการวัดผลและประเมินผลนักเรียน ค่าเฉลี่ย 3.74 การนิเทศการเรียนการสอนภายในโรงเรียน ค่าเฉลี่ย 3.65 การแนะแนวอาชีพ และการศึกษาต่อของนักเรียน ค่าเฉลี่ย 4.04 ซึ่งทุกข้อที่กล่าวมาแล้ว จัดอยู่ในระดับมากซึ่งใกล้เคียงกับผลการวิจัยของ สมชาย วงศ์คล้าย ที่พบว่า "ครูช่างอุตสาหกรรมทุกแผนกมีความรู้ในงานด้านการวัดผล และประเมินผลอยู่ในระดับปานกลาง และต้องการเพิ่มพูนความรู้ในงานด้านนี้ทุกเรื่องอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนวิธีการที่จะเพิ่มพูนความรู้ อาจใช้วิธีเข้าร่วมรับการอบรมตามสาขาวิชาเป็นครั้งคราว ซึ่งวิทยาลัยอาจจะจัดกิจกรรมให้เอง โดยเชิญวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญจากสถาบันการศึกษาอื่น"⁷

2.4 ด้านอุปกรณ์และเอกสารการสอน ซึ่งมีรายชื่อคำถามที่น่าสนใจ คือ การจัดกิจกรรมการสอนภาคปฏิบัติ ค่าเฉลี่ย 3.80 การจัดทำสื่อการสอนช่วงยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.91 การสร้างข้อสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรค่าเฉลี่ย 3.72 ข้อที่น่าสนใจที่กล่าวมานี้ จัดอยู่ในระดับความต้องการการพัฒนามาก ในเรื่องของอุปกรณ์การสอนหรือสื่อการสอนนี้อาจเป็นเพราะครูช่างเห็นความสำคัญและเห็นคุณประโยชน์ของสื่อการสอน เพราะสื่อการสอน

ช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์การสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนจดจำได้ง่ายและมีลักษณะเป็นรูปธรรมมากขึ้น ซึ่งครูอาจารย์ต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลือกใช้ การผลิตสื่อการสอนให้ครูอาจารย์ด้วย^๙ โดยอาจทำโครงการหรือขอความร่วมมือกับสำนักพัฒนาเทคนิคศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ เพื่อให้ครูอาจารย์มีความพร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่และความรับผิดชอบ ตามระเบียบกรมอาชีวศึกษา ว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา^{๑๐} คือ อาจให้ครูอาจารย์มีหน้าที่จัดทำสื่อการเรียนการสอนใหม่ ๆ ใช้และเก็บรักษา สื่อการเรียนการสอนและเครื่องมืออุปกรณ์อื่น ๆ อย่างถูกต้อง

2.5 ด้านความรู้และงานทางช่าง พบว่า มีรายข้อคำถามหลายข้อที่สำคัญชี้ให้เห็นว่าความต้องการในการพัฒนาทางด้านนี้ เช่นการบริหารงานช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.79 การจัดโรงงานช่างยนต์ ค่าเฉลี่ย 3.76 ภาษาอังกฤษเทคนิคช่างยนต์ การเขียนลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติงานช่างยนต์ทุกข้อดังกล่าวมาแล้ว จัดอยู่ในระดับความต้องการการพัฒนามาก จะเห็นได้ว่าครูและผู้บริหารมีความต้องการที่จะมีความรู้ในทั้งเนื้อหาที่สอนภาคทฤษฎี ทักษะการปฏิบัติงาน ซึ่งก็สอดคล้องกับสมรรถนะของครูอาชีวศึกษาที่ว่า ครูช่างต้องมีความชำนาญและเชี่ยวชาญในเนื้อหาสาระและครูช่างต้องเก่งในภาคปฏิบัติ จึงจะสามารถสร้างความเชื่อมั่นกับนักศึกษาได้¹⁰

ในขณะที่เดียวกันครูและผู้บริหารต้องการพัฒนาในหัวข้อที่กล่าวมาแล้วอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะว่า เนื้อหาวิชา ทักษะการปฏิบัติงานและเครื่องมือ เครื่องจักร ของช่างอุตสาหกรรมเจริญก้าวหน้าเร็วมาก เมธี บิลันธานนท์ กล่าวว่า

ถึงแม้ครูช่างจะมีความรู้มากอยู่แล้ว ยังต้องการเพิ่มพูนความรู้ให้ทันสมัยอยู่เสมอ เพราะผู้สอนอาชีวะนั้นต้องรักษาความสามารถด้านอาชีพของตนเองให้คงอยู่เสมอพร้อมทั้งทันตัวและก้าวให้ทันต่อเทคนิค และความก้าวหน้าใหม่ ๆ ในสาขาอาชีพที่ตนสอน¹¹

ส่วนวิธีการที่จะเพิ่มพูนความรู้ ด้านความรู้และงานทางช่าง ตนจะใช้วิธีให้ครูไปฝึกงานในสถานประกอบการของเอกชนอย่างมีระบบ และวิธีเข้าร่วมรับการอบรมตามสาขาวิชาเป็นครั้งคราว

2.6 ด้านบุคลิกภาพและจรรยาบรรณของครู ครูและผู้บริหารมีความต้องการในการพัฒนาในหัวข้อที่น่าสนใจต่อไปนี้อยู่ในระดับมากคือ การบำรุงขวัญและให้กำลังใจในการปฏิบัติงาน ค่าเฉลี่ย 3.91 การมีมนุษยสัมพันธ์ในการทำงานและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ค่าเฉลี่ย 3.86 การมีคุณธรรมและความซื่อสัตย์ในการเบิกใช้วัสดุฝึก ค่าเฉลี่ย 3.85 การเห็นคุณค่าและความสำคัญของการควบคุมอารมณ์ ค่าเฉลี่ย 3.80 ทั้งหมดที่กล่าวมานี้จัดอยู่ในระดับความต้องการการพัฒนามาก ในหัวข้อที่กล่าวมาแล้วนี้เป็นคุณสมบัติของครูหรือจรรยาบรรณของครูที่จะต้องมียู่ในตัวครูเอง โดยไม่สามารถจะวัดกันออกมาได้อย่างชัดเจน การฝึกหรือการได้รับการอบรมในสิ่งที่ถูกที่ควรเพื่อให้เป็นครูที่ดี ซึ่งทางสถานศึกษาอาจจัดอบรมคุณธรรม จริยธรรม หรือจรรยาบรรณของการเป็นครูชั้นในสถานศึกษาได้ เพื่อให้ได้ผลตามความต้องการการพัฒนาของครูและผู้บริหารตามผลของการวิจัยนี้ได้

นอกจากที่กล่าวไปแล้วทั้งหมด ยังมีเรื่องของกรณีศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ที่เป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาการเรียนการสอน สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรรับดำเนินการให้ครูช่างมีความพร้อมในเรื่องดังกล่าว สถานศึกษาควรจัดให้มีคณะนิเทศภายใน ควรให้คำแนะนำช่วยเหลือครู ซึ่งผลงานวิจัยของ ประเวศ ยอดยิ่ง ที่วิจัยพบว่า สถานศึกษาควรจัดทีมงานนิเทศเพื่อช่วยเหลือครู เพราะการนิเทศการศึกษา คือความพยายามอย่างหนึ่งในหลาย ๆ อย่าง ในอันที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นและก้าวหน้าเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ¹²

สรุปได้ว่า ครูและผู้บริหารมีความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม ในทุกรายข้อ อยู่ในระดับมาก ถ้าหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สามารถตอบสนองครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานครได้ ก็จะเป็นผลทำให้ครูช่างมีความพร้อมในทุก ๆ เรื่อง ดังกล่าวมาแล้ว นอกจากจะเป็นผลดีแก่สถานศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนแล้ว ผลดีจะเกิดแก่ครู ทำให้เกิดความก้าวหน้าสามารถศึกษาต่อไปในสูงขึ้นได้ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาก็จะสามารถยกระดับชั้นได้อีกระดับหนึ่ง เพราะคุณภาพของนักเรียนเป็นตัวชี้วัด การจัดกิจกรรมเพื่อเพิ่มพูนความต้องการการพัฒนาความรู้ทางด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตนิพิสัย อาจจัดให้มีโครงการร่วมมือเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้กับสถานศึกษาอื่น ๆ อย่างมีระบบและเชิงวิพากษ์จากสถานประกอบการมาบรรยายให้ความรู้เป็นครั้งคราว หรือจัดอบรมสัมมนาในหัวข้อต่าง ๆ โดย

มีผู้มีความรู้ในแต่ละด้าน จะสามารถสนองตอบความต้องการการพัฒนาต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วได้
อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การทดสอบความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม เกี่ยวกับการพัฒนา
ทางด้าน พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตนิสัย ของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่าง
อุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษา และ
ประสบการณ์ในการทำงาน

3.1 ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม เกี่ยวกับการพัฒนาทางด้าน
พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตนิสัย ของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ใน
เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ตำแหน่ง พบว่า ครูและผู้บริหาร ที่อยู่ในตำแหน่งที่แตกต่างกัน
มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 ด้วยค่าสถิติ t- test 1.09 ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ในส่วนความต้องการในการพัฒนา
ทางด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตนิสัย ครูและผู้บริหารมีความต้องการในการพัฒนาอยู่ในระดับ
มากถึง 3 ด้าน ในเรื่องนั้นเป็นเพราะว่า ในเรื่องของการพัฒนาแล้ว ไม่ว่าจะบุคคลจะดำรงอยู่
ในตำแหน่งใด ต่างก็มีความต้องการที่จะพัฒนาตัวเองอยู่เสมอในทุก ๆ ด้าน เพื่อให้ตัวเองมี
ความรู้ที่ทันสมัยอยู่เสมอทาง เทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปโดยเฉพาะครูช่างอุตสาหกรรมนั้น ๆ
เทคโนโลยีต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงทุกวัน นับตั้งแต่การพัฒนาทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งพัฒนาไป
อย่างไม่มีขีดจำกัด ส่งผลให้งานอุตสาหกรรมทุกสาขาพัฒนาตามไปด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
เพราะในเชิงการค้ามีการแข่งขันกันด้วยกลยุทธ์วิธีต่าง ๆ มีความเข้มข้นขึ้น โรงงาน
อุตสาหกรรมใด ไม่ปรับเปลี่ยนตามเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปก็จะเสียเปรียบในเชิงการค้า
ให้กับคู่แข่งในลักษณะเดียวกัน แต่สถานศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรมนั้น ยังไม่สามารถที่จะ
เปลี่ยนแปลงเครื่องมือ อุปกรณ์ให้ทันต่อความก้าวหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปทางเทคโนโลยีได้ แต่สามารถ
รับความรู้ใหม่ ๆ เข้ามาได้ทางตัวบุคคล เช่น จัดให้มีการอบรมสัมมนาหรือทัศนศึกษา ดูงานใน
สถานประกอบการที่มีเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย ดังที่ สมคิด สายแวว ให้ความคิดเห็นว่า
ด้านเครื่องมือ เครื่องจักร ผู้บริหาร ผู้สอน และนักศึกษา เห็นว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น ประสิทธิภาพของเครื่องจักรที่ใช้ฝึกงานในวิทยาลัยเทคนิค ควรจะมี

การปรับปรุงในด้านนี้ให้มาก เพราะเครื่องมือเครื่องจักรที่มีประสิทธิภาพน้อย จะทำ

ให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนวิชาขั้นต่ำไปด้วย¹³

จากคำกล่าวนี้ถ้านักศึกษาออกไปทำงานแล้วอาจจะมีปัญหาในการทำงานได้

3.2 ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม เกี่ยวกับการพัฒนาทางด้านบุคลิกภาพ ทักษะพิสัย เจตพิสัย ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ พบว่า ครูและผู้บริหารที่มีอายุแตกต่างกัน มีความต้องการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยค่าสถิติ $t - test$ 1.18 ผลการวิจัยในด้านอายุก็เช่นเดียวกัน พบว่า ครูและผู้บริหารที่มีอายุแตกต่างกัน ต่างก็มีความต้องการในการพัฒนาอยู่ในระดับมาก

3.3 ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม เกี่ยวกับการพัฒนาทางด้านบุคลิกภาพ ทักษะพิสัย เจตพิสัย ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามวุฒิการศึกษา พบว่า ครูและผู้บริหารที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความต้องการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยค่าสถิติ $t - test$ 1.06 ผลการวิจัยในด้านวุฒิศึกษาก็เช่นเดียวกัน พบว่า ครูและผู้บริหารที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกัน ต่างก็มีความต้องการในการพัฒนาอยู่ในระดับมาก

3.4 ความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม เกี่ยวกับการพัฒนาทางด้านบุคลิกภาพ ทักษะพิสัย เจตพิสัย ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน พบว่า ครูและผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความต้องการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยค่าสถิติ $t - test$ 1.34 ผลการวิจัยในด้านประสบการณ์ในการทำงานก็เช่นเดียวกัน พบว่า ครูและผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน ต่างก็มีความต้องการในการพัฒนาอยู่ในระดับมาก

เนื่องจากในส่วนของ การทดสอบสมมติฐานของการวิจัยนี้พบว่า ตัวแปรทั้ง 4 ตัว คือ ตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน ผลการวิจัย พบว่า ทั้งครูและผู้บริหาร มีความต้องการในการพัฒนาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงขออภิปรายผลของการวิจัยไว้ที่เดียวกัน ดังต่อไปนี้

กิจกรรมที่สำคัญส่วนหนึ่งของการบริหารงานบุคคลก็คือ การพัฒนาบุคลากร บุคลากรในองค์กรหรือสถาบันใด ๆ จะต้องได้รับการพัฒนาอยู่เสมอ เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไป องค์กรหรือสถาบันจำเป็นต้องมีการปรับสภาพตามการเปลี่ยนแปลง เช่นการเปลี่ยนแปลงนโยบาย เทคนิคและวิธีการทำงาน เครื่องมือและอุปกรณ์การทำงาน เป็นต้น บุคลากรก็เป็นส่วนหนึ่งขององค์กรหรือสถาบัน จำเป็นต้องมีการพัฒนาหรือปรับปรุง ดังที่ สมาน รังสิโยภุชงค์ กล่าวว่า

การพัฒนาบุคลากร หมายถึง การดำเนินการส่งเสริมให้บุคคลมีความรู้ ความสามารถ มีทักษะในการทำงานดีขึ้น ตลอดจนมีทัศนคติที่ดีในการทำงาน ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น เช่น ความรู้ ความสามารถ ทักษะ อุปนิสัย ทัศนคติและวิถีในการทำงาน อันจะนำไปสู่ประสิทธิภาพในการทำงาน¹⁴

ผลลัพธ์ที่บุคลากรในองค์กรได้รับการเข้ารับการพัฒนามากขึ้นเนื่องจากความรู้ ความสามารถและทัศนคติที่เพิ่มพูนแล้ว ยังอาจทำให้บุคคลนั้นได้รับผลตอบแทนสูงขึ้น บุคลากรที่ทำการสอนในสถานศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษาอันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคลากรทางด้านอาชีวศึกษา ซึ่งจะช่วยให้ประเทศก้าวไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ การพัฒนาบุคลากรทางการศึกษามุ่งที่ความพอใจและความคาดหวัง 2 ชนิดคือ ความคาดหวังของบุคคลที่ระบบโรงเรียนต้องการ และความคาดหวังที่บุคคลจะได้รับวัตถุหรือรางวัล ซึ่ง สุรชาติ สังข์รุ่ง ได้กล่าวว่า

การพัฒนาบุคลากร เป็นภารกิจหลักของผู้บริหาร ถ้าอาศัยประสบการณ์เดิมของครูที่ได้มาจากการศึกษา หรืองานในหน้าที่อย่างเดียว อาจจะไม่เพียงพอต่อการพัฒนาการศึกษา เมื่อใช้ไปนาน ๆ จะมีการล้าหลัง ล้าสมัย จึงจำเป็นต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือได้รับการพัฒนา¹⁵

เอกสารนี้เป็นเอกสารของครูช่างอุตสาหกรรมของสถาบันการศึกษา แม้จะมีความสามารถดีแต่เพียงไร ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งใด มีประสบการณ์มากน้อยแค่ไหน หรือมีวุฒิการศึกษาจะแตกต่างกันอย่างไร ถ้าเวลาผ่านไปนาน ๆ บรรดาความรู้ ความชำนาญย่อมจะอ่อนลงเป็นธรรมดา หรือบางที

การทำงานจำเจอยู่เสมอ ๆ งานที่ทำก็กลายเป็นความเบื่อหน่ายได้เหมือนกัน

ผลการวิจัยเกี่ยวกับ ครูและผู้บริหารมีความต้องการในการพัฒนาอยู่ในระดับมากทั้ง 3 ด้านนั้น เนื่องจากครูช่างอุตสาหกรรมหรือโรงเรียนช่างอุตสาหกรรม ส่วนมากจะรับครูที่จบจากสถาบันการศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ที่มีความรู้ด้านวิชาชีพ แต่ไม่มีความรู้ด้านวิธีการสอนหรือการถ่ายทอดความรู้นั้น หมายความว่า ในส่วนของความรู้ทางด้านทฤษฎีหรือเจตพิสัยในส่วนของวิชาชีพครูและวิชาช่างยนต์ ครูและผู้บริหารส่วนใหญ่จึงต้องการศึกษาหรือได้รับความรู้ที่ถูกต้องในการที่จะเพิ่มพูนความรู้ใหม่ ๆ หรือวิธีสอนที่ถูกต้องให้กับตัวเอง โดยไม่ขึ้นกับตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษา หรือประสบการณ์ในการทำงาน

การให้ครูช่างอุตสาหกรรมของสถาบันการศึกษาได้เข้าร่วมสัมมนาหรือเข้ารับการฝึกอบรม ซึ่งสถานศึกษาจัดขึ้นหรือหน่วยราชการจัดขึ้น เป็นสิ่งจำเป็นที่สถานศึกษาควรสนับสนุนทุกวิถีทาง หรือการไปศึกษาดูงานในสถานประกอบการที่สำคัญ ๆ กิจกรรมที่กล่าวมาแล้วเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมให้ทันสมัย และทำงานอย่างมีประสิทธิภาพอยู่ตลอดเวลา และจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ทั้งผู้ที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาหรือที่ทำงานมีประสบการณ์มานานแล้ว เป็นเพราะว่า

1. ครูช่างอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ เข้าเริ่มงานหลังจากจบการศึกษาใหม่ ๆ ซึ่งยังขาดความรู้และประสบการณ์ในงานอุตสาหกรรม

2. ครูช่างอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่ขาดคุณธรรม และความรับผิดชอบในเรื่องการเสียสละ การตรงต่อเวลา ไม่มีมนุษยสัมพันธ์ ขาดความอดทนและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ไม่เข้าใจระเบียบปฏิบัติ

3. ครูผู้สอนไม่สนใจผู้เรียนอย่างจริงจัง มีครูผู้สอนจำนวนมากพบว่า ขาดอุปกรณ์วัสดุ โดยไม่พยายามแก้ไขปัญหาและปรับปรุงวิธีสอน

4. เทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

5. หลักสูตรสาขาช่างอุตสาหกรรมในปัจจุบันมีความยืดหยุ่นสูง อันเป็นผลจากเทคโนโลยีสมัยใหม่ บทบาทครูช่างอุตสาหกรรมต้องเปลี่ยนไป วิธีสอนและการถ่ายทอดความรู้¹⁰

ทั้ง 5 ข้อ ที่กล่าวมาแล้ว เป็นเหตุผลสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้ครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม มีความต้องการในการพัฒนาอยู่ในระดับมาก เพราะการพัฒนาไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมใดจะเป็นวิธีที่จะพัฒนาความรู้ ทักษะ เจตคติ ของครูและผู้บริหาร

โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม โดยใช้ระยะเวลาสั้น เช่น การสัมมนา การฝึกอบรม การนิเทศงาน การศึกษาดูงาน เป็นต้น และสามารถนำความรู้ที่ได้รับนั้นไปใช้ได้ทันที ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ชันดดา เหมือนแก้ว พบว่า "คณาจารย์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มีความต้องการฝึกอบรมมาก เพราะการฝึกอบรมสามารถนำความรู้มาใช้ได้ดี เนื่องจากประสบการณ์ตรงจากการได้ลงมือปฏิบัติจริง"¹⁷ และจากผลการวิจัยครูและผู้บริหารมีความต้องการในการนิเทศอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน เพราะการนิเทศจะทำให้ได้ข้อมูลและทราบปัญหาต่าง ๆ เพื่อใช้ปรับปรุงการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งหัวข้อของงานนิเทศมักจะประกอบไปด้วย

1. ลักษณะหรือสภาพปัจจุบันของการปฏิบัติงาน
2. ลักษณะหรือสถานการณ์ที่เป็นปัญหาอุปสรรค
3. ลักษณะความต้องการของผู้ปฏิบัติงาน
4. แนวทางในการแก้ปัญหการปฏิบัติงาน
5. การวางแผนปฏิบัติงาน ในช่วงเวลาต่อไป¹⁸

ในอีกหัวข้อหนึ่งของผลการวิจัย คือ การศึกษาดูงานหรือเข้ารับการฝึกอบรมในสถานประกอบการ ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะ ครูและผู้บริหารมีความเชื่อว่า การฝึกงานหรือการสร้างสมดุระหว่างภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ดังคำกล่าวของ เอกชัย กีสุขพันธ์ ที่ว่า "การฝึกงานนอกจากจะช่วยให้บุคลากรมีทักษะ ความชำนาญเพิ่มขึ้นแล้ว ยังช่วยให้บุคลากรเกิดความมั่นใจในการปฏิบัติงานด้วย"¹⁹ โอกาสในการฝึกงานและดูงานของครูและผู้บริหารช่างอุตสาหกรรมมีน้อย ทั้งที่มีความต้องการ อาจเนื่องมาจากขาดการสนับสนุน ขาดงบประมาณ ขาดความร่วมมือจากสถานประกอบการ หรือเวลาไม่เอื้ออำนวย

ในบางครั้งครูช่างอุตสาหกรรม ไม่สามารถเข้าไปทำการฝึกงาน อาจเกิดจากขาดการประสานงานและความร่วมมือระหว่าง สถานศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กับหน่วยงานที่ต้องการศึกษาหรือไปฝึกงาน การไปดูงานเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้มีความรู้เพิ่มขึ้น มีความคิดสร้างสรรค์และตื่นตัวในการทำงาน ซึ่งผลการวิจัยของ มาลี วิชญกุล พบว่า "กลุ่มผู้บริหารกรมอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความเห็นว่ากิจกรรมในการเยี่ยมชมดูงานและศึกษาวิธีทำงานเป็นกิจกรรมที่มีการปฏิบัติจริงอยู่ในระดับมาก"²⁰ การฝึกอบรมนอกจากจะช่วยให้ครูมีทักษะ ความชำนาญเพิ่มขึ้นแล้ว ยังทำให้เกิดความมั่นใจในการปฏิบัติงาน

ด้วย โดยทั่วไปแล้วครูช่างอุตสาหกรรมเคยผ่านการฝึกงานมาแล้ว ซึ่งเป็นการฝึกงานในช่วงระหว่างที่ทำการศึกษาระดับชั้นปีสุดท้ายเมื่อได้มาทำการบรรจุเป็นครูได้ระยะเวลาหนึ่งสมควรได้รับการฝึกงานเพิ่มเติม เพราะเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

จากผลการวิจัยนี้ ชี้ให้เห็นว่า ทั้งครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความต้องการในการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน ไม่แตกต่างกันนั้น เป็นเรื่องที่เป็นธรรมชาติของมนุษย์ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานภาพใด ต่างก็ต้องการให้ตนเองมีประสิทธิภาพในสายตาของผู้อื่น แต่ในทางปฏิบัติจริง การพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม ไม่ว่าจะ เป็นสถานศึกษาเอกชน หรือสถานศึกษาของรัฐบาล ต่างก็มีอุปสรรคที่จะขัดขวางความต้องการในการพัฒนา นานับประการแตกต่างกันไป เช่นผลการวิจัยของ นิพนธ์ เลิศมนีกุล พบว่า

อุปสรรคในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม ในเขตภาคเหนือ เกิดจากงบประมาณไม่เพียงพอ ขาดผู้เชี่ยวชาญในการพัฒนา และความไม่พร้อมในด้านวัสดุและเครื่องมือที่จะใช้ในการพัฒนา²¹

ซึ่งสอดคล้องกับข้อคิดของ ชูชัย รัตนภิญโญพงษ์ ในประเด็นที่ว่า โปรแกรมการพัฒนาคูอาจารย์ ของโปรแกรมชาดวัสดุ อุปกรณ์ เจ้าหน้าที่ และงบประมาณ²² จะเห็นได้ว่าปัญหาหลักในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมเป็นปัญหาทางด้านขาดงบประมาณ ทั้งจากสถานศึกษา และหน่วยงานที่รับผิดชอบ เช่น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อย่างไรก็ตามปัญหาเหล่านี้จะลดลง ถ้าได้จัดทำนโยบายและแผนงานให้ชัดเจน เพราะความต้องการของครูในการพัฒนานั้น อยู่ในระดับมากทุกข้อคำถามควรที่จะจัดลำดับความสำคัญของความต้องการการพัฒนาก่อนหลัง และจัดทำแผนงานและนโยบายที่ชัดเจน จะทำให้สามารถทราบงบประมาณวัสดุ อุปกรณ์ และบุคลากรที่ต้องการ หลังจากที่ได้จัดทำนโยบายและแผนงานแล้ว ควรมีการประชาสัมพันธ์และให้โอกาสครูทุกคนได้รับโอกาสเท่าเทียมกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้นรูป การพัฒนาครูและผู้บริหารโรงเรียนช่างอุตสาหกรรม เป็นกิจกรรมที่สถานศึกษาทางด้านอาชีวศึกษาจะละเลยไม่ได้ ในการจัดกิจกรรมการพัฒนาคูช่างอุตสาหกรรมจะต้องศึกษา

ความต้องการของครูและความสำคัญของความต้องการ และปัญหาหรืออุปสรรคที่จะต้องเกิดขึ้น สถานศึกษาเอกชน และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควร ร่วมกันกำหนดนโยบาย และแผนงานที่ชัดเจน เพื่อจะทำเป็นแนวทางนำไปสู่การปฏิบัติ

การที่ต้องมีการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็น กิจกรรมใด ๆ ก็เพื่อการพัฒนาทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เจตพิสัย (Affective Domain) ซึ่งไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมใด หรือความต้องการในการพัฒนาข้อใดข้อหนึ่ง ก็เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพ ซึ่งแต่ละกิจกรรมก็จะมีจุดประสงค์และการดำเนินการที่แตกต่างกัน กิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งไม่สามารถพัฒนาให้ครูมีความรู้ ความสามารถได้ทันที

ในการจัดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สามารถจัดได้หลายรูปแบบ เช่น การฝึกอบรม การศึกษาดูงาน การฝึกงาน การศึกษาต่อการนิเทศ เป็นต้น หลังจากครู หรือผู้บริหารได้ผ่านการพัฒนาแล้ว ควรมีการประเมินผลและติดตามผลการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ผู้บริหารควรให้ครูที่ได้รับการพัฒนาแล้ว มีส่วนร่วมในการพัฒนาสถาบันเพื่อความเจริญก้าวหน้าต่อไป

แต่ในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม ก็ยังคงประสบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ อยู่เสมอ เช่น งบประมาณ อุปกรณ์ บุคลากร เป็นต้น ควรมีการวางแผนและนโยบายชัดเจน และจัดลำดับ ความสำคัญของความต้องการพัฒนาในแต่ละกิจกรรม ว่า ควรจัดกิจกรรมใดก่อนหลัง เพื่อให้ บรรลุผลของความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมต่อไป

สรุปหลักการที่ค้นพบจากการวิจัยในครั้งนี้

1. ผู้บริหารและครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ มีความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ในด้านวิชาชีพครู และวิชาชีพช่างยนต์ อยู่ในระดับมากใน พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย
2. ผู้บริหารและครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ที่มีอายุต่างกันมีความต้องการ ในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ในด้านวิชาชีพครูและวิชาชีพช่างยนต์ อยู่ในระดับ มากในพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ผู้บริหารและครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ในด้านวิชาชีพครูและวิชาชีพช่างยนต์ อยู่ในระดับมากใน พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย

4. ผู้บริหารและครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความต้องการในการพัฒนาจากครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ในด้านวิชาชีพครูและวิชาชีพช่างยนต์ อยู่ในระดับมากใน พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัย พบว่า ในเรื่องของการฝึกอบรม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูง ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ควรร่วมกันค้นหา รูปแบบและวิธีการที่เหมาะสม จัดกิจกรรมนี้ให้กับครูและผู้บริหารและต่อเนื่องตลอดเวลา

2. จากผลการวิจัยนี้ ชี้ให้เห็นว่าทั้งครูและผู้บริหาร ไม่ว่าจะอยู่ในสถานภาพใดต่างมีความต้องการในการพัฒนาไม่แตกต่างกันและจัดอยู่ในระดับมาก สถานศึกษาเอกชน สมาคมโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ควรวางแผน และนโยบายร่วมกัน เพื่อให้เกิดกิจกรรมในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และมีการติดตามผลตลอดเวลา

3. ควรมีการติดต่อสร้างความสัมพันธ์กับสถานประกอบการที่มีเทคโนโลยีทันสมัย หรือมีเทคโนโลยีขั้นสูง เพื่อขอให้เปิดโอกาสได้เข้าไปศึกษาดูงาน ศึกษาระบบการทำงานของเครื่องมืออุปกรณ์ ซึ่งมีเทคโนโลยีสูง ๆ เพื่อพัฒนาเพิ่มพูนความรู้และการบริหารโรงเรียนสู่ความก้าวหน้าและทันสมัยต่อเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในปัจจุบัน

4. สมาคมโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ควรจัดทำโครงการเผยแพร่ผลงานวิจัยสู่สถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน โดยมีการนำผลงานการวิจัยมาเผยแพร่ และเปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับฟัง ได้มีโอกาสซักถามถึงความต้องการการพัฒนาของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาตลอดจนปัญหา

อุปสรรคในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม เพื่อการพัฒนาในอนาคต การทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม นอกจากจะพัฒนาทางด้านความรู้ และควรพัฒนาทางด้านทักษะงาน ช่างอุตสาหกรรมและเจตคติในวิชาชีพครูให้มากขึ้นด้วย

6. การจัดพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมทั้งด้านวิชาชีพครูและวิชาชีพช่าง ก็เพื่อให้ครูได้พัฒนาระบบการเรียนการสอนให้ทันต่อความก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ ๆ และทันต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ ด้วย ซึ่งทางสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนก็ต้องจัดหาเครื่องมือวัสดุอุปกรณ์ การเรียนการสอนที่ทันสมัยเช่นเดียวกัน มิใช่พัฒนาทางด้านตัวครูเท่านั้น ต้องพัฒนาเครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์การเรียนควบคู่กันไปด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยโครงการเพื่อการพัฒนาครูในปัจจุบันที่มีอยู่ ซึ่งจัดโดยสถานศึกษาหรือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ว่าผลการที่ครูได้รับการพัฒนาไปแล้วสามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อศึกษาถึงระดับความรู้ ความเข้าใจใน 3 ด้านคือ พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย เจตพิสัย ของครูและผู้บริหารเพื่อนำมาประกอบการพัฒนาตามโครงการที่มีอยู่แล้วและที่จัดขึ้นในอนาคต

3. ควรมีการศึกษาวิจัยถึงรูปแบบการนิเทศครูช่างอุตสาหกรรมในการดำเนินการสอนภาควิชาปฏิบัติงานช่างอุตสาหกรรม ด้านทักษะในแต่ละสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม

4. ควรมีการศึกษาวิจัยความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในสาขาวิชาอื่น ๆ เช่น สาขาวิชาไฟฟ้า สาขาวิชาช่างกลโรงงาน สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

5. ควรมีการศึกษาวิจัยความต้องการในการพัฒนาครูนิเทศกรรม และศิลปกรรม ซึ่งเป็นประเภทนิเทศกรรม และประเภทศิลปกรรม ซึ่งมีโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจัดทำการสอนอยู่ในปัจจุบัน

6. จากผลการวิจัยครั้งนี้ยังไม่สามารถแยกลำดับความสำคัญของความต้องการได้ควรมีการทำวิจัย ที่สามารถจัดลำดับความสำคัญของความต้องการ การพัฒนาเพื่อพิจารณาว่ากิจกรรมในส่วนใดควรจัดทำก่อนหลัง

เชิงอรรถ

¹ศิริมา พรนิมิตร, "การศึกษาเปรียบเทียบภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษา อาชีวศึกษาเอกชนกับสถานศึกษาของรัฐ," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2532), หน้า 206.

²พา ไชยเดช, "ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับครูโรงเรียนราษฎร์," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514), หน้า 187.

³มาลี วิชฎกุล, "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์เกี่ยวกับการพัฒนาในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท ภาควิชาบริหารการศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525), หน้า 16.

⁴กมล นาคะสุวรรณ, "ความต้องการและปัญหาที่มีผลต่อแนวทางการพัฒนาบทบาทของคณาจารย์," (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2529), หน้า 133.

⁵สมชาย วงศ์คล้าย "การสำรวจปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถภาพ ด้านการสอนของครูช่างอุตสาหกรรมที่ทำการสอน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา," วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2530, หน้า 89.

⁶ประวิทย์ ทองศรีนุ่น, "การแสวงหาของครุมาตรฐาน," วารสารอาชีวศึกษา ฉบับที่ 3 (กันยายน 2536), หน้า 45.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ในประโยชน์ด้านการค้า
⁷สมชาย วงศ์คล้าย, สิ่งที่ได้อ่างมาแล้ว, หน้า 87.

^๑ประเวศ ยอดยิ่ง, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูช่างอุตสาหกรรมทางด้านสื่อการสอนในปี พ.ศ. 2533," วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2529, หน้า 63.

^๑กรมอาชีวศึกษา, ระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา พ.ศ. 2529 (กรุงเทพมหานคร : สำนักเลขาธิการ, 2529), หน้า 21.

¹⁰ไพบูลย์ หังสพฤกษ์, "อาชีวศึกษาเพื่อใคร อย่างไร," วารสารอาชีวศึกษา ฉบับที่ 1 (สิงหาคม 2528), หน้า 32.

¹¹เมธี ปลิ้นธนาภรณ์, "คุณสมบัติของผู้สอนอาชีวศึกษา," วารสารอาชีวศึกษา ฉบับที่ 1 (พฤศจิกายน 2527), หน้า 66.

¹²ประเวศ ยอดยิ่ง, สิ่งที่ได้อ่างมาแล้ว, หน้า 61.

¹³สมคิด สายแวว, "การจัดการเรียนการสอน สาขาวิชาช่างยนต์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ตามทรรศนะของผู้บริหาร ผู้สอนและนักศึกษาในวิทยาลัยเทคนิคสังกัดกรมอาชีวศึกษา, วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2532, หน้า 75.

¹⁴สมาน รังสิโยภาชน์, "ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล (กรุงเทพ : ส.น.ง.สวัสดิการ กพ, 2532), หน้า 81.

¹⁵สุรชาติ สังข์รุ่ง, "การสรรหาคนเก่งมาเป็นครู," วารสารมิตรครู ปีที่ 29 ฉบับที่ 4 (กุมภาพันธ์ 2530), หน้า 20-24.

เอกสารชิ้นเอกสารที่ส่งมาไว้สำหรับเก็บเงินเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

¹⁶นิพนธ์ เลิศมโนกุล, "ความคิดเห็นของครูและผู้บริหารข้างอุตสาหกรรมในการพัฒนาครู-อาจารย์ข้างอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคเหนือ," วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2533, หน้า 17.

¹⁷ชนิดดา เหมือนแก้ว, "กิจกรรมการพัฒนาผาจารย์ : การศึกษาเฉพาะกรณีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ", วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528, หน้า 103.

¹⁸สังัด อุทรานันท์, การนิเทศการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มิตรสหาย, 2529), หน้า 187.

¹⁹เอกชัย กิสุพันธ์, หลักการบริหารการศึกษาทั่วไป (กรุงเทพมหานคร : อนงค์ศิลป์การพิมพ์, 2527), หน้า 130.

²⁰มาลี วิชญกุล, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 25.

²¹นิพนธ์ เลิศมโนกุล, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 190.

²²ชูชัย รัตนวิทยุพงษ์, "การศึกษาพัฒนาผาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528), หน้า 113.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์. "ข้อคิดบางประการเกี่ยวกับการฝึกหัดครู." เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 152 (กรุงเทพมหานคร : หน่วยงานนิเทศก์ กรมฝึกหัดครู) 2517.

กระทรวงศึกษาธิการ กรมสามัญศึกษา. "การจัดและพัฒนามูลฐานในโรงเรียน." เอกสารประกอบการอบรมเตรียมผู้บริหารโรงเรียนมัธยม รุ่นที่ 18 พ.ศ. 2524 (มิถุนายน 2524).

กองมาตรฐานครู สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. "ศรัทธาของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ที่มีต่อวิชาชีพครู." 2528.

กมล นาคะสุวรรณ. "ความต้องการและปัญหาที่มีผลต่อแนวทางการพัฒนาบทบาทของ คณาจารย์." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2529.

กรมอาชีวศึกษา. ระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา พ.ศ. 2529.
กรุงเทพมหานคร : สำนักเลขานุการ. 2529.

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน สำนักงาน. คู่มือผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการพระราชบัญญัติ
โรงเรียนเอกชน. กรุงเทพมหานคร (กองทะเบียนและสถิติ สำนักงานคณะกรรมการการ

ศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ. 2525).

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. สำนักงาน "การศึกษาเอกชนในประเทศไทย." 2526.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
คณะวิศวกรรมเทคโนโลยี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. "รูปแบบ
การพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรมของประเทศไทยรายงานผลการวิจัยและพัฒนาตามโครงการ

เงินกู้ธนาคารโลกเพื่อพัฒนาการศึกษา ระยะที่ 6 (คพศ. 6) พ.ศ. 2530-2531." รายงานการวิจัย. 2531.

ชงค์ วงษ์จันทร์. "ความสูญเปล่าทางการศึกษา." วารสารศูนย์ศึกษา. ปีที่ 7 (กรกฎาคม 2528).

ชนิดดา เหมือนแก้ว. "กิจกรรมการพัฒนาคณาจารย์ : การศึกษาเฉพาะกรณีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2528.

โชค อ่อนนรม. "การศึกษาความพร้อมและความต้องการการพัฒนาด้านวิชาการของครูช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาอาจารย์." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. 2531.

ชูชัย รัตนัญญ์พงษ์. "การศึกษาการพัฒนาคณาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร." (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528).

ถวิล บุญสวัสดิ์. "ปัญหาการบริหารบุคลากรของโรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน. 2532.

ทิววรรณ ลีดลรัศมี. "โครงการพัฒนาคณาจารย์ของวิทยาลัยครูลำปาง." (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2522).

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ธนู แสงวงศ์. รายงานผลการวิจัย. "ศรัทธาของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่มีต่อวิชาชีวะครู." ฝ่ายวิจัยและประเมินผล กองมาตรฐานวิชาชีพครู สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา, 2522.

ธรรมบุญ ฤทธิณี. "แนวคิดการพัฒนากำลังคนทางอาชีวศึกษา." เอกสารประกอบการบรรยายวิชาการบริหารอาชีวะและเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. 22 สิงหาคม 2531. (เอกสารอัดสำเนา)

นวลจันทร์ ทิมวงศ์. "การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพครูของผู้ที่เป็นครูกับนิสิตฝึกหัดครู." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511.

นิพนธ์ เลิศมโนกุล. "ความคิดเห็นของครูและผู้บริหารช่างอุตสาหกรรมในการพัฒนาครู-อาจารย์ช่างอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคเหนือ." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. 2533.

ประวิทย์ ทองศรีนุ่น. "สามแสงหาของครูมาตรฐาน." วารสารอาชีวศึกษา ฉบับที่ 3 (กันยายน 2536).

ประเวศ ยอดยิ่ง. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูช่างอุตสาหกรรมทางด้านสื่อการสอนในปี พ.ศ. 2533." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. 2529.

พงษ์ศักดิ์ วรสุนทรโรสถ. "ศึกษาธิการเขต และศึกษาธิการจังหวัดให้บริการทางวิชาการแก่โรงเรียนอาชีวศึกษาได้อย่างไร." รวบรวมบทความอาชีวศึกษา รวบรวมและจัดพิมพ์โดย

ธนู แสงวงศ์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์วิทยากร 2517.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่ควรนำออกไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2519.
- พยอม วงศ์สารศรี. "การพัฒนา : การฝึกอบรม." การบริหารงานบุคคล กรุงเทพมหานคร : พรานนกการพิมพ์, 2530.
- พวงผกา ดัชนีติติก. "การดัดแปลงแบบสำรวจทัศนคติครู." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- พา ไชยเดช. "ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหาร โรงเรียนราษฎร์." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.
- ไพบูลย์ หังสพฤกษ์. "อาชีวศึกษาเพื่อใคร อย่างไร." วารสารอาชีวศึกษา ฉบับที่ 1 (สิงหาคม 2528).
- ภิญโญ สาธร. หลักการบริหารการศึกษา กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2519.
- ภิญโญ สาธร. หลักการบริหารการศึกษา กรุงเทพมหานคร : ศ.ส.การพิมพ์, 2523.
- ภิญโญ สาธร. "การบริหารบุคลากรในโรงเรียน." วารสารการศึกษา ปีที่ 3 (พฤษภาคม 2513).
- มงคล ศรีไพรวรรณ. "อะไรใหม่ในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525." วารสารไม่จำกัด การศึกษาระดับชาติ 16 (มิถุนายน-กรกฎาคม 2525).

เมธี บิลันธานนท์. การบริหารงานบุคคลในวงการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2529.

เมธี บิลันธานนท์. การบริหารงานบุคคลในวงการศึกษา กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ จรัสสินทวงศ์. 2532.

เมธี บิลันธานนท์. "คุณสมบัติของผู้สอนอาชีวศึกษา." วารสารอาชีวศึกษา ฉบับที่ 1 (พฤศจิกายน 2527).

มาลี วิชญกุล. "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์เกี่ยวกับการพัฒนาในวิทยาลัย สังกัด กรมอาชีวศึกษา." (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท ภาควิชาบริหารการศึกษา. จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย. 2525).

รุ่ง แก้วแดง. "คำกล่าวรายงาน." การประชุมสามัญประจำปี ครั้งที่ 13 สมาคมโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย 2533.

ศิริมา พรนิมิตร. "การศึกษาเปรียบเทียบภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษา กับ สถานศึกษาของรัฐ." (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง. 2532).

สมชาย วงศ์คล้าย. "การสำรวจปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถภาพ ด้าน การสอนของครูช่างอุตสาหกรรมที่ทำการสอน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัย เทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา." วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. 2530.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ผิดลิขสิทธิ์อื่นอีกที่นำมาใช้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
สมคิด สายแก้ว. "การจัดการเรียนการสอน สาขาวิชาช่างยนต์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง ตามทรรศนะของผู้บริหาร ผู้สอนและนักศึกษาในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีว

ศึกษา". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
พระนครเหนือ. 2532.

สมาน รังสิโยภาส. "ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล." กรุงเทพมหานคร :
ส.น.ง.สวัสดิการ กพ. 2532.

สงัด อุทรานันท์. การนิเทศการศึกษา กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มิตรสยาม. 2529.

สุรชาติ สังข์รุ่ง. "การสรรหาคนเก่งมาเป็นครู." วารสารมิตรครู ปีที่ 29 ฉบับที่ 4
(กุมภาพันธ์ 2530).

สุรพันธ์ ดันศรีวงษ์. "ปัญหาและความต้องการสำหรับโครงการพัฒนาคณาจารย์. รายงาน
วิจัยคณะอุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ."
รายงานวิจัย. ภาควิชาครุศาสตร์โขน้ำ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์.
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. 2526.

สถิติและวิเคราะห์ภาวะการศึกษา. กอง. คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. สำนักงาน.
การศึกษาเอกชนในประเทศไทย กรุงเทพมหานคร : พัฒนาการศึกษา, 2526.

สมคิด แก้วธิ. "ทัศนเกี่ยวกับการพัฒนาอาจารย์." เอกสารประกอบการสัมมนาโครงการ
พัฒนาคณาจารย์ด้านการเรียน การสอน หน่วยพัฒนาอาจารย์ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
มีนาคม 2520.

อำรุง จันทวานิช. "การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการประถมศึกษา." วารสารการศึกษา
แห่งชาติ ปีที่ 14 (ตุลาคม-พฤศจิกายน 2533).

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับครูใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
อนันต์ วงศ์กระจำน. "การรับผิดชอบของครูช่าง." วารสารวิทยาลัยครูอาชีวศึกษา 6
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คิดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารที่พิมพ์การนำไปใช้
(กุมภาพันธ์ 2514), หน้า 73.

เอกชัย กี่สุขพันธ์. หลักการบริหารการศึกษาทั่วไป (กรุงเทพมหานคร : อนงค์ศิลป์การพิมพ์. 2527).

Bloom, Benjamin S, et al. A Taxonomy of Educational Objectives : Hand Book I, the Cognitive Domain, Longmans, Green, New York. p.110.

E.S. Bogardus. Fundamental of Social Psychology, 2d. ed., (New York : Century, 1931).

Herbert Screnson. Psycholgy in Education New York : Kagakusha Co., 1964. อ้างโดย สำราวย มีชนอน, "การเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่ออาชีพครูของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา," วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.

Jerry G.Guff. Toward Faculty Renewal California : Jossy Base. 1975.

Jum C. Nunnally. Tests and Measurements New York : McGraw - Hill Book Company, 1959, p. 300.

Lee J. Mullally and Norman V. Duffy. The Goal of Faculty Development Improving Instruction (and Surviving). Improving College and University Teaching 26 (Spring 1978).

L.L. Thurstone. "Attitude can be Measured." Reading in Attitude Theory and Measurement ed. Martin Fishbein New York : John Wiley and Sons, 1967, p. 77.

Lawrence Gordon. "Measuring Teacher Competencies for the Middle School." The National Elementary Principle, 3 (November 1971),

Oliver R. Gibson and Harold C. Hunt, The School Personnel Administration Boston : Houghton Mifflin Company, 1965.

S.P. Ahluwalia. Manual of Teacher Attitude Seventory
Varanasi : Banaras Hindu University, 1974.

Takako Mori. "Analysis of Factors Influencing Motivation for Becoming a Teacher." Journal of Educational Research, 60 (December 1966),

William B. Casterter, The Personnel Function in Educational Administration, 2d. ed. New York : The Macmillan Co., 1976.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทน 1507.3/ว.108

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนลาดพร้าว

เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒ พฤศจิกายน 2533

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน ดร.เนาวรัตน์ วิไลสุข

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยในการตรวจแบบสอบถามให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นายบุญส่ง ชีรจิรัตน์ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษานโยบายความต้องการ การจัดหาครูที่ขาดสาขาเกษตร สาขาช่างยนต์ ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร"

บัณฑิตวิทยาลัย หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี บิลันธนาพงศ์)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3267320-9 ต่อ 393

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ มธ 1507.3/ว.10ฯ

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนเลทองกรุง

เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

6 พฤศจิกายน 2533

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน ผศ. ยิ่งศักดิ์ นิตยฤทธิ์

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่ช่วยในการตรวจแบบสอบถามให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นายบุญส่ง ชีวจินต์ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาควาระต้องการ การพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ของครู และผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร"

บัณฑิตวิทยาลัย หวังว่าท่านจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี บิลันธนาภรณ์)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3267320-9 ต่อ 393

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1507.3/ว.104

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง

เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒ พฤศจิกายน 2533

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน ผศ.วิกรม วิชาภัค

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยในการตรวจแบบสอบถาม ให้กับบัณฑิตศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของบัณฑิตศึกษาชื่อ นายบุญส่ง ชีรจินต์ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาความต้องการ การพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร"

บัณฑิตวิทยาลัย หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

นายเมธี ปิลัธนาภนทร์

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3267320-9 ต่อ 393

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับบริการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1507.3/ว 102

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง

เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

6 พฤศจิกายน 2533

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน ผศ.เชียรชัย บุญนุกุล

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยในการตรวจแบบสอบถามให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นายบุญส่ง ชีร์จินต์ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษารวมต่อการ การผลิตนครช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ของครู และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร"

บัณฑิตวิทยาลัย หวังว่าท่านจะได้รับประโยชน์จากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณ ท. โอบอ้อมด้วย

ขอแสดงความนับถือ

นายเมธี ปิณฑนาพงศ์

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3267320-9 ต่อ 393

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ นม 1507.3/ ว.108

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนลาดกระบัง

เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

6 พฤศจิกายน 2533

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน ผศ.ปกรณ์ ผลาหาญ

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยในการตรวจแบบสอบถามให้กับบัณฑิตมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นายบุญส่ง ชีวจินต์ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาความต้องการ การพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร"

บัณฑิตวิทยาลัย หวังว่าคง ได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

นายเมธี บิลินชนาพงศ์

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3267320-9 ต่อ 393

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1507.3/31

บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

10 เมษายน 2534

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงการวิทยานิพนธ์
2. รายชื่อสถานศึกษา

ด้วย นายบุญส่ง ชีวจินตน์ เป็นนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขา
การบริหารอาชีวศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ซึ่งกำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาความต้องการ การพัฒนาครูช่าง
อุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร"
ซึ่งโครงการวิจัยนี้ได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการแล้วเมื่อวันที่ 23 เมษายน 2533

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน เพื่ออนุมัติให้นักศึกษาได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
ในสถานศึกษาของท่านตามรายชื่อสถานศึกษาที่แนบมาพร้อมนี้

หวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดีเช่นเคย จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้เป็นอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี ปิณฑานนท์)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

รักษาราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทร. 3267320-9 ต่อ 393

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายชื่อสถานศึกษา

1. โรงเรียนเทคนิคบูรณพันธ์
2. โรงเรียนเทคโนโลยีปทุมเทส
3. โรงเรียนเทคนิคช่างกล-พาณิชย์การ
4. โรงเรียนเทคนิคพระรามหก
5. โรงเรียนเทคนิคสัจจวัฒน์
6. โรงเรียนดอนบองโก
7. โรงเรียนเทคนิควิทยา ปวส.
8. โรงเรียนกุลสิริเทคโนโลยี
9. โรงเรียนกนกเทคโนโลยี
10. โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์ ช่างกล ชส.ทบ.
11. โรงเรียนเทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ
12. โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ
13. โรงเรียนเทคโนโลยีบางกะปิ
14. โรงเรียนเทคนิควิทยา
15. โรงเรียนเทคโนโลยีไทยสุริยะ
16. โรงเรียนช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ
17. โรงเรียนเทคโนโลยีหมู่บ้านครู
18. โรงเรียนช่างฝีมือปทุมวิทยา
19. โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม
20. โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ
21. โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค
22. โรงเรียนเซนต์จอห์นโปลีเทคนิค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 1007/

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
กระทรวงศึกษาธิการ ทมจ-10300

เมษายน 2534

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

เรียน ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการ หรือครูใหญ่โรงเรียน

ด้วย นายบุญส่ง ชีวจินต์ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขา
การบริหารอาชีวศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
กำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาความต้องการการพัฒนาครูช่าง
อุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร"
มีความประสงค์จะขอเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับครูในโรงเรียนของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดอนุญาตให้นักศึกษาเก็บข้อมูลด้วย
ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา

ขอแสดงความนับถือ

(นายเช็น แก้วยศ)

ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน

กองนโยบายและแผน

โทร ๒๘๒๘๖๕๔

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1507.3/ ว. 104

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนคลองกรุง

เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕ พฤศจิกายน 2533

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน ผศ.วิฑูร วิภาโส.

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยในการตรวจแบบสอบถามให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นายบุญส่ง ชีร์จินต์ ซึ่งจะทำวิชาโทเรื่อง "การศึกษาค้นคว้า การโอนนครช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ ของครู และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร"

บัณฑิตวิทยาลัย หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

นายเมธี ปิณฑนาแทนท์

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3267320-9 ต่อ 393

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ของครู
และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้น เพื่อศึกษาความต้องการการพัฒนาครูช่าง
อุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ใน 3 ด้าน ได้แก่ พุทธินิสัย ทักษะนิสัย เจตณีนสัย
ของครูและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการในการพัฒนาครู
ช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ใน 3 ด้าน
- พุทธินิสัย
  - ทักษะนิสัย
  - เจตณีนสัย

ขอให้ท่านตอบแบบสอบถามทุกข้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2

ความต้องการการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์

คำชี้แจง

แบบสอบถามตอนที่ 2 นี้ เป็นการถามเกี่ยวกับความต้องการในการพัฒนาครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์ใน 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านทักษะพิสัย และด้านเจตพิสัย ดังนั้นขอให้ท่านอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าท่านมีความต้องการพัฒนาครูช่างยนต์ ในเรื่องนั้น ๆ เพียงใด จากนั้นให้ทำเครื่องหมายลงในช่องที่กำหนดในด้านขวามือ โดยพิจารณาดังนี้

- 5 หมายถึง มีความต้องการในการพัฒนามากที่สุด
 4 หมายถึง มีความต้องการในการพัฒนามาก
 3 หมายถึง มีความต้องการในการพัฒนาปานกลาง
 2 หมายถึง มีความต้องการในการพัฒนาน้อย
 1 หมายถึง มีความต้องการในการพัฒนาน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

ความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์	ระดับความต้องการการพัฒนา					สำหรับ ผู้วิจัย
	5	4	3	2	1	
<u>ด้านทักษะพิสัย</u> 0 การเข้าฝึกงานเพิ่มเติมในสถาน- ประกอบการ						

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำอธิบายตัวอย่าง

จากตัวอย่างข้อ 0 ท่านใส่เครื่องหมาย ใส่ช่องที่ตรงกับเลข 4 หมายความว่า
ท่านต้องการพัฒนาด้านทักษะนิสัยโดยเข้าฝึกงานเพิ่มเติมในสถานประกอบการอยู่ในระดับมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์	ระดับความต้องการการพัฒนา					สำหรับ ผู้วิจัย
	5	4	3	2	1	
1. บุคลิกภาพ						
ก. ด้านวิชาชีพครู						
1. แนวคิดในการจัดการศึกษาของไทย						
2. หลักสูตรและการวิเคราะห์หลักสูตร						
3. การใช้แผนการสอน						
4. โปรแกรมการเรียนของนักเรียน ..						
5. หลักการวัดผลและประเมินผล นักเรียน						
6. การแนะแนวอาชีพและการศึกษาต่อ ของนักเรียน						
7. การแนะนำการแก้ปัญหาในการปฏิบัติ งานช่างยนต์						
8. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรการ- เรียนการสอนช่างยนต์						
9. การได้ไปศึกษาต่อ						
10. การนิเทศการเรียนการสอนภายใน โรงเรียน						
11. การส่งครูเข้าอบรมทางวิชาการที่ จัดขึ้นโดยหน่วยงานอื่น						
12. การสอนวิชาชีพช่างยนต์						
13. การจัดทำสื่อการสอน						

เอกสารนี้เป็นของส่วนราชการ ใช้สำหรับการใช้งานและการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และดัดแปลงอ้างอิงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์	ระดับความต้องการการพัฒนา					สำหรับ ผู้วิจัย
	5	4	3	2	1	
ข. ด้านวิชาชีพช่างยนต์						
1. ความรอบรู้ในด้านช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
2. การเขียนลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ งานช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
3. การจัดโรงงานช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
4. การประมาณราคางานช่างยนต์ ...	.....	.....	.....	.....	.....	
5. เทคโนโลยีของงานช่างยนต์ใหม่ ๆ	.....	.....	.....	.....	.....	
6. การบริหารงานช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
7. ภาษาอังกฤษเทคนิคช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
8. การเบิกจ่ายวัสดุอุปกรณ์ของ โรงเรียน	.....	.....	.....	.....	.....	
9. ระเบียบและกฎหมายการศึกษา เอกชน	.....	.....	.....	.....	.....	
10. การวางแผนงานช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
11. ลิขสิทธิ์ในสวัสดิการของครู	.....	.....	.....	.....	.....	
12. การประยุกต์ความรู้ทางทฤษฎีไปใช้ ในงานช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
13. ด้านความปลอดภัยในโรงงาน ช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
14. ความรู้ประกอบธุรกิจขนาดย่อม ด้านช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่วนไว้สำหรับการใช้งานที่การศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการ
ไม่ทำกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์	ระดับความต้องการการพัฒนา					สำหรับ ผู้วิจัย
	5	4	3	2	1	
<p>2. ทักษะพิสัย</p> <p>ก. ด้านวิชาชีพครู</p>						
1. การเขียนโครงการสอนรายวิชา ..	.....	.....	.....	.....	.....	
2. การบันทึกการสอนและทำโครงการ สอน	.....	.....	.....	.....	.....	
3. การวัดผลและประเมินผล	.....	.....	.....	.....	.....	
4. การสร้างข้อสอบให้สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ของหลักสูตร	.....	.....	.....	.....	.....	
5. วิธีการฝึกทักษะในการปฏิบัติงาน ช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
6. การจัดทำสื่อการเรียนการสอน ช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
7. การเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	.....	.....	.....	.....	.....	
8. การใช้ภาษาถ่ายทอดความรู้แก่ นักเรียนช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
9. การสร้างความเข้าใจในระหว่าง เพื่อนครู	.....	.....	.....	.....	.....	
10. การบ่มครองนักเรียนในชั้นเรียน และในโรงงานช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
11. การสร้างบรรยากาศในห้องเรียน ให้เป็นประชาธิปไตย	.....	.....	.....	.....	.....	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ทำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ หากมีข้อสงสัย กรุณาติดต่อ กองส่งเสริมและพัฒนาครูวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี

ความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์	ระดับความต้องการการพัฒนา					สำหรับ ผู้วิจัย
	5	4	3	2	1	
12. การจัดกิจกรรมการสอนภาคปฏิบัติ						
ข. ด้านวิชาชีพช่างยนต์						
1. การปฏิบัติงานช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	.....
2. การเขียนลำดับขั้นตอนการปฏิบัติงาน	.....	.....	.....	.....	.....	.....
3. การใช้เครื่องมือช่างยนต์ในการสอน ภาคปฏิบัติ	.....	.....	.....	.....	.....	.....
4. การฝึกงานในสถานประกอบการจริง	.....	.....	.....	.....	.....	.....
5. การศึกษาดูงานเพิ่มเติมและทดสอบ ปฏิบัติงานในสถานประกอบการ	.....	.....	.....	.....	.....	.....
3. เจตพิสัย						
ก. ด้านวิชาชีพครู						
1. การแต่งกายที่เหมาะสมกับความ เป็นครู	.....	.....	.....	.....	.....	.....
2. การเป็นผู้นำที่เป็นแบบอย่างแก่ นักเรียน	.....	.....	.....	.....	.....	.....
3. การเสียสละเพื่อประโยชน์แก่สังคม	.....	.....	.....	.....	.....	.....
4. การมีจรรยาบรรณของความเป็นครู	.....	.....	.....	.....	.....	.....
5. การมีความรักและศรัทธาในวิชาชีพ ครู	.....	.....	.....	.....	.....	.....
6. การเห็นคุณค่าและความสำคัญในการ ละเว้นอบายมุข	.....	.....	.....	.....	.....	.....

ความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์	ระดับความต้องการการพัฒนา					สำหรับ ผู้วิจัย
	5	4	3	2	1	
7. การเคารพระเบียบกฎเกณฑ์ของ โรงเรียน	.....	.....	.....	.....	.....	
ข. ด้านวิชาชีพช่างยนต์						
1. การบำรุงรักษาเครื่องมือและอุปกรณ์ ต่าง ๆ อย่างเป็นระเบียบ	.....	.....	.....	.....	.....	
2. การเห็นความสำคัญในการใช้วัสดุ อย่างประหยัดในการปฏิบัติงาน ช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
3. การมีคุณธรรมและซื่อสัตย์ในการเบิก และใช้วัสดุฝึก	.....	.....	.....	.....	.....	
4. การมีมนุษยสัมพันธ์ในการทำงานและ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	.....	.....	.....	.....	.....	
5. การเห็นคุณค่าและความสำคัญของ การควบคุมอารมณ์	.....	.....	.....	.....	.....	
6. การบำรุงขวัญและให้กำลังใจในการ ปฏิบัติงาน	.....	.....	.....	.....	.....	
7. การมีกิจนิสัยในการปฏิบัติงานตาม กระบวนการงานช่างยนต์	.....	.....	.....	.....	.....	
8. การมีกิจนิสัยในการค้นคว้าหาความรู้ ด้านช่างยนต์เพิ่มเติมอยู่เสมอ	.....	.....	.....	.....	.....	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานที่การศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
แม้ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความต้องการในการพัฒนา ครูช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างยนต์	ระดับความต้องการการพัฒนา					สำหรับ ผู้วิจัย
	5	4	3	2	1	
9..การมีกิจนิสัยในการรักษาความ สะอาดและมีระเบียบวินัย	.....	.....	.....	.....	.....	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล นายบุญส่ง ชีวจินตัน

วัน เดือน ปีเกิด 1 มีนาคม 2488

สถานที่เกิด อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ประวัติการศึกษา พ.ศ. 2506 ปวช. สาขาวิชาช่างยนต์ โรงเรียนช่างกล
ปทุมวัน
พ.ศ. 2508 ปวส. สาขาช่างยนต์ วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ
พ.ศ. 2513 วศ.บ. เครื่องกล จาก Feati
University Philippines

ประวัติการทำงาน บริษัท Esso standard Thailand.

ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง หัวหน้าฝ่ายแผนงาน โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้